

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 47 / IV legislatura / Tercer període

Dimecres, 21 d'abril de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 27

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts.

El president comunica la mort de Sa Altesa Reial Joan de Borbó a la cambra, la qual serveix un minut de silenci (p. 2202).

Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del consell assessor de les comunicacions institucionals de Catalunya (Reg. 4023) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 2202).*

Posició dels grups: *Sr. Ros (P) (p. 2204), Sr. Bargalló (ERC) (p. 2204), Sr. Sobrequés (S) (p. 2205) i Sr. Castellnou (CiU) (p. 2206).*

Votació: *rebutjada per 33 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2207).*

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 4/1983, de 9 de març, de cooperatives de Catalunya (Reg. 4966) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2208).*

Posició dels grups: *Sra. Oranich (IC) (p. 2208), Sr. Pueyo (ERC) (p. 2209), Sr. Vilalta i Olivà (S) (p. 2209) i Sr. Parera (CiU) (p. 2210).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 2210).*

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona (Penta) (Reg. 9426) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC) (p. 2210).*

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 2212), Sr. Gimeno (IC) (p. 2212), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 2213) i Sr. Escudé (CiU) (p. 2214).*

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2215).*

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de les Zones de Muntanya de Catalunya (Reg. 9427) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2215).*

Posició dels grups: *Sr. Llorens (P) (p. 2217), Sr. Gimeno (IC) (p. 2217), Sr. Ganyet (S) (p. 2218) i Sr. Companys (CiU) (p. 2219).*

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2220).*

Elecció de quatre membres del Consell Superior de la Cooperació (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

La secretària tercera fa la lectura de l'article 5.2 del Decret 34/1993, del 9 de febrer, sobre la composició i el funcionament del Consell Superior de la Cooperació (p. 2220).

Votació: *són elegits el Sr. Joan Josep González i López, per 83 vots; el Sr. Jaume Terribas i Almeigo, per 83 vots; el Sr. Arcadi Vilert i Soler, per 86 vots, i el Sr. Jordi Viura i Molta, per 83 vots (p. 2220).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de les grans instal·lacions de lleure (Reg. 9864) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gibert (S) (p. 2220).*

Resposta: *conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 2222).*

Rèplica: *Sr. Gibert (S) (p. 2224).*

Contrarèplica: *conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 2224) i conseller d'Economia i Finances (p. 2225).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla de salut de Catalunya (Reg. 7457) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Utgés (S) (p. 2226).*

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2227).*

Rèplica: *Sra. Utgés (S) (p. 2229).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2229).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de protecció del paisatge (Reg. 7584) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Madueño (S) (p. 2230).*

Resposta: *conseller de Medi Ambient (p. 2231).*

Rèplica: *Sr. Madueño (S) (p. 2233).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2234).*

Interpel·lacions al Consell Executiu sobre el futur de la indústria tèxtil (Reg. 6610), i sobre les institucions d'iniciativa social (Reg. 4278) (Punts novè i desè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 2235).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració pel que fa als punts onzè i dotzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 2235).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'esports (Reg. 5688) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Benach (ERC) (p. 2235).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 2236).*

Rèplica: *Sr. Benach (ERC) (p. 2238).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2239).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la cançó en català (Reg. 5352) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

SUMARI (3)

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2240).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 2242).*

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2244).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2245).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de transport a Catalunya (Reg. 6408) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC) (p. 2247).*

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2249).*

Rèplica: *Sr. Rodri (ERC) (p. 2251).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2252).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament (Reg. 7127) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 2253).*

Resposta: *conseller d'Economia i Finances (p. 2255).*

Rèplica: *Sr. Fuentes (IC) (p. 2257).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2258).*

La sessió se suspèn a les vuit del vespre.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 27.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del consell assessor de les comunicacions institucionals de Catalunya (Reg. 4023).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 4/1983, de 9 de març, de cooperatives de Catalunya (Reg. 4966).

3. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona (Penta) (Reg. 9426).

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de les Zones de Muntanya de Catalunya (Reg. 9427).

5. Elecció de quatre membres del Consell Superior de la Cooperació (art. 5.2 del Decret 34/1993, del 9 de febrer, sobre la composició i el funcionament del Consell Superior de la Cooperació).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de les grans instal·lacions de lleure (Reg. 9864).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de salut de Catalunya (Reg. 7457).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció del paisatge (Reg. 7584).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el futur de la indústria tèxtil (Reg. 6610).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre les institucions d'iniciativa social (Reg. 4278).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la cançó en català (Reg. 5352).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre política d'esport (Reg. 5688).

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport a Catalunya (Reg. 6408).

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament (Reg. 7127).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joc (Reg. 8969).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joc (Reg. 8973).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el patrimoni arquitectònic de Catalunya (Reg. 8980).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la contaminació atmosfèrica de Catalunya (Reg. 8979).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments (Reg. 8974).

20. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Manifestació de condol per la mort de Sa Altesa Reial Joan de Borbó

La Junta de Portaveus, en la seva darrera reunió, va acordar retre homenatge en aquest Ple a Dom Joan de Borbó i de Battenberg, que ostentà el títol de comte de Barcelona, finat el dia 1 d'aquest mes, guardant un minut de silenci en la seva memòria. Invito les il·lustres senyores diputades i els il·lustres diputats a complir aquest acord.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

D'acord amb l'article 135.3 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a ses senyories, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà, dia 22 d'abril.

Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del consell assessor de les comunicacions institucionals de Catalunya

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del consell assessor de les comunicacions institucionals de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament es passa directament al debat, i per a un torn a favor té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per tercera vegada —i esperem que sigui l'última, esperem que sigui l'última, naturalment, perquè es voti favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei—, nosaltres presentem una proposició de llei per regular les comunicacions institucionals de Catalunya; per dir-ho d'una altra manera, per intentar establir mecanismes de control democràtic de la publicitat que fan les nostres institucions, la Generalitat, però també les institucions del poder local.

Vàrem presentar ja aquesta Proposició de llei el 1987 i fou rebutjada; la presentarem també el 1991 i, malauradament, també ho va ser, i ara la tornem a presentar i pensem que segurament encara està més justificat que mai demanar

aquesta regulació. Hem pogut constatar que per diferents administracions, en primer lloc per l'Administració de la Generalitat, es cau en una publicitat moltes vegades partidista, moltes vegades excessiva, moltes vegades sectària, moltes vegades, fins i tot, tendent a complir unes finalitats impròpies d'aquests objectius que hauria de pretendre. Per tant, aquí és absolutament imprescindible anar a aquesta regulació. Això es pot fer de moltes maneres.

Nosaltres hem pensat que la millor manera –naturalment, subjecta a les modificacions que es puguin produir després en el debat parlamentari i a les que nosaltres, com és obvi, estem completament oberts–, nosaltres pensem que la millor manera és, precisament, establir, crear un consell assessor per a aquestes comunicacions institucionals. Pensem que és la millor manera perquè aquest consell, amb independència, amb una composició sorgida del Parlament, del Consell Executiu i del poder local, pugui dictaminar sobre aquelles grans campanyes, pugui dictaminar sobre els continguts de la publicitat institucional, tenint en compte, a més a més, que el nostre país, jo crec que malauradament, però pràcticament estem en campanya o pre-campanya electoral d'una manera permanent. Vull recordar a les senyores diputades i als senyors diputats que cada any, cada any, tenim eleccions i cada any tenim campanyes electorals i cada any tenim situacions de pre-campanya. Durant la campanya realment ja existeix una normativa que ho recull, però durant la pre-campanya, que és pràcticament la resta de l'any, això no està degudament recollit.

Per tant, nosaltres pensem que és absolutament imprescindible aquesta regulació, que és absolutament imprescindible la creació d'aquest Consell –hi insisteixo–, amb la composició, les funcions, els continguts que nosaltres marquem aquí o amb els que es puguin introduir, en aquells aspectes que es puguin millorar, que n'hi ha molts, sens dubte, que es poden millorar en la via del tràmit parlamentari. Nosaltres, en la Proposició de Llei, intentem definir quins són els principis que han de regir la publicitat institucional, que no són altres principis que els que marca la Constitució, que els que marca l'Estatut, per tant, els principis democràtics, de respecte a la pluralitat, al dret a la informació, a la potenciació de la llengua i la cultura catalanes, en definitiva, aquells elements que ha de complir, d'informar dintre de la democràcia, la publicitat institucional.

Marcats aquests principis, en la Proposició de Llei, nosaltres també intentem definir el Consell, la seva composició, a grans trets, la manera de la seva elecció i el temps, la durada del seu mandat, que és, en principi, de quatre anys –en la seva composició s'hauria de respectar el fet que han de ser persones molt coneixedores, expertes i amb prestigi dins del camp de la comunicació–; però –hi insisteixo– tots aquests aspectes poden ser, òbviament, millorats, i ho serien sens dubte en el tràmit parlamentari. Establim també nosaltres en la Proposició un règim d'incompatibilitats, precisament, per garantir la independència de tots els que componen aquest Consell, i després el caràcter que han de tenir els dictàmens, que són preceptius en uns casos i que no són preceptius en

molts altres. En qualsevol cas, la força del Consell, la força dels seus dictàmens, és bàsicament política; és, per tant, des d'aquesta perspectiva que ens sembla que és un mecanisme de contrapès, un mecanisme de control democràtic absolutament imprescindible al nostre país.

Nosaltres, quan repassàvem els debats que hi ha hagut en aquesta cambra en relació amb aquesta Proposició de Llei, analitzàvem també les objeccions que s'hi feien, i, curiosament, el senyor Escudé, que és persona de grans qualitats, que jo conec molt bé des de fa molts anys, però que en té una d'especialíssima que a mi sempre em meravella, que és la seva capacitat per al sofisme, la seva capacitat, en definitiva, per donar absolutament la volta als arguments i fer veure que una proposició de llei que pretén, que té com a objectiu reforçar la llibertat d'expressió, reforçar el control democràtic de les institucions públiques, ens la presenta ni més ni menys que com una proposició de llei que va a retallar les llibertats i, fins i tot, ens cita el *big brother*, com si això fos, efectivament, una via orwelliana que nosaltres intentem establir en el Parlament.

Jo crec que és exactament el contrari, que aquesta Proposició de Llei el que pretén és delimitar clarament la publicitat de les institucions, els objectius d'aquesta publicitat i que sapiguem tots plegats que quan parlem que «la gent és la força de Catalunya» no estem dient o no estem explicant que la gent és la força de Convergència i Unió (*remor de veus*); és a dir, que sapiguem distingir molt clarament entre el que és el partit, el que són els partits, els partits que governen legítimament les institucions, i el que són les institucions i les seves funcions.

Altres objeccions que es feien sobre l'efectivitat o la no-efectivitat d'aquests controls, jo crec que aquestes objeccions tampoc es sostenen perquè és cert que no podem pretendre, ni ho volem pretendre pas, privar les institucions de portar a terme les seves tasques, i, en conseqüència, ni aquest consell ni cap consell ha de pretendre això, però sí que és cert que, sense anar en perjudici de les funcions de les nostres institucions públiques, és absolutament necessari establir mecanismes de control democràtic, de contrapès, perquè la tendència a les institucions –jo diria a totes les institucions– és la vis atractiva, en aquest cas doblement atractiva, en el sentit estrictament jurídic, però també en el sentit més corrent, d'intentar sempre ocupar el màxim de parcel·les de poder, i, per tant, d'utilitzar sempre, en benefici del partit que està governant, al màxim possible les institucions.

Per tant, és absolutament necessari establir aquests mecanismes a totes les institucions catalanes. Hi insisteixo: no hi ha dubte que unes utilitzen millor o pitjor, i en determinats casos i en determinades circumstàncies, aquests mecanismes de publicitat institucional. Però, en qualsevol cas, en qualsevol cas, entenem que avui més que mai és absolutament necessari que això ho regulem, i és absolutament necessari que utilitzem aquest procediment –hi insisteixo–, amb la facultat evident, però naturalment expressada clarament per nosaltres, de modificar en el tràmit parlamentari

tot el que calgui modificar de la nostra Proposició de llei per perfeccionar-la, perquè serveixi als seus objectius, en definitiva, perquè sigui un instrument més d'aprofundiment de la democràcia, d'aprofundiment i de respecte a les llibertats dels ciutadans i, sobretot, per aconseguir que les institucions juguin clarament el seu paper i que totes les actuacions responguin a aquest interès públic i en cap cas es pugui donar la utilització de les institucions per a interessos partidistes d'un moment o un altre.

Demano, per tant, senyores diputades i senyors diputats, el seu vot favorable per a aquesta Proposició de llei que presenta el Grup d'Esquerra..., perdó, el Grup d'Iniciativa per Catalunya. (*Rialles i remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor...

El Sr. FUENTES: Volia dir que demano també, naturalment, el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Hi ha possibilitat d'un torn en contra... (*Remor de veus.*) No sollicitant-lo ningú, passarem a la fixació de posicions pels diferents grups. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular; té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport a la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del consell assessor de les comunicacions institucionals a Catalunya, que pretén establir, d'una banda, la garantia de la pluralitat política, social i ideològica en les comunicacions institucionals i l'establiment de mecanismes tècnics que garanteixin els drets constitucionals i estatutaris dels ciutadans en una activitat com és la publicitat institucional, amb l'objectiu de promocionar davant de l'opinió pública o dels mitjans de difusió i comunicació una institució o una actuació pública concreta.

El Grup Parlamentari Popular considera que és necessari, per arribar als ciutadans..., quina ha estat o quina és la tasca portada a terme per les institucions a Catalunya. No obstant això, i malauradament, hem de constatar que aquesta publicitat s'ha convertit, casualment en èpoques electorals, en una tramesa i difusió de missatges que, també casualment, identifiquen només amb el partit en el Govern el que és una tasca institucional i col·lectiva, on participen totes les forces polítiques i socials catalanes. Entenem que és necessari, davant la utilització partidista dels mitjans de comunicació públics en la difusió de publicitat institucional, la creació d'aquest consell assessor on participin professionals com sociòlegs, psicòlegs, periodistes, juristes, especialistes de la comunicació i de la imatge que representin, com a mínim, totes les forces polítiques de l'arc parlamentari, el Consell Executiu i els ens locals, per tal d'introduir els criteris d'objectivitat i pluralitat que permetin conèixer al ciutadà les institucions de Catalunya i la tasca que aquestes porten a terme.

Tota forma de comunicació col·lectiva dirigida, en el cas de la publicitat privada, a promoure la venda de béns i ser-

veis i, en el cas de la publicitat institucional, a trametre missatges que ajudin a promoure hàbits de salut, de participació, de productivitat, de solidaritat, etcètera, o a informar les tasques institucionals, no pot estar captiva del partit en el Govern, i per això és necessari crear un òrgan que introdueixi en aquesta tasca de difusió i divulgació l'objectivitat i el pluralisme.

Tal com hem anunciat, tal com he anunciat a l'inici de la meva intervenció, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport a aquesta presa en consideració, que desitgem que prosperi, i a la qual en el tràmit d'esmenes ja introduïrem les modificacions que creguem necessàries en el text del Grup proponent.

Moltès gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en les democràcies occidentals, especialment en les de l'arc mediterrani europeu, que és el nostre marc de referència, s'estan donant en els darrers temps, en els últims mesos de manera més accentuada, clars símptomes de crisi del sistema; no de la democràcia en si, no dels valors de la sobirania popular, tot i preocupants brots de xenofòbia i el també preocupant marge de maniobra amb què actuen els grups feixistes, sovint amb la desinhibició, si més no amb la desinhibició, de les autoritats, com ens ha recordat malauradament l'assassinat al País Valencià del jove Guillem Agulló.

Però, malgrat aquests elements preocupants, que ens haurien de preocupar, els deia, il·lustres senyores i senyors diputats, que el que es qüestiona no són els valors democràtics del sistema, sinó el sistema; l'actuació institucional, que, amb la pèrdua dels valors ètics del servei a la cosa pública, el manteniment del poder pel poder, la confusió entre bé col·lectiu i interessos particulars...; urgeix una transformació, una regeneració que els ciutadans i ciutadanes ens exigeixen, que de fet no ens haurien d'exigir, perquè nosaltres, com a teòrics representants de la seva sobirania, hauríem de ser els primers a defensar.

És tot això el rerafons de les eleccions franceses i dels seus resultats; és el centre dels referèndums del passat cap de setmana a Itàlia; és també el nucli del debat preelectoral espanyol. El rerafons, el centre, el nucli, però potser com a element d'hipocresia sectària, com a excusa per desbancar el contrari i reproduir les mateixes actituds, potser amb inferior grau, però en definitiva les mateixes actituds. El que és evident, però, és que el nostre arc mediterrani, pare de tantes revoltes, de tants canvis, de tantes evolucions, de tantes regeneracions, de tants nous sistemes de vida col·lectiva, haurà d'acabar donant resposta a aquesta situació.

Podríem parlar d'ètica, de separació entre vida pública i interessos privats, de moltes altres coses, però avui, ara i aquí, des de la tribuna d'aquest Parlament de Catalunya no tan sobirà com voldríem —de fet, ben poc sobirà—, disposa-

ria d'una història que, malgrat els daltabaixos, la foscor i la persecució, ha sabut en la seva pròpia tradició donar els necessaris cops de timó de la nau col·lectiva quan l'han deixat, avui, ara i aquí, deia, aquesta Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya per tercera vegada ens ha de permetre reflexionar de nou en veu alta sobre un dels aspectes que se situen en l'òrbita d'aquest debat: les noves tècniques de persuasió, la reducció dels missatges a tècniques publicitàries lligades a la venda d'un producte, d'unes marques que se senten més com a particulars que com a col·lectives, en la llunyania sovint de la simple comunicació, en la llunyania gairebé sempre de la reflexió i la diversitat.

La Proposició de llei d'Iniciativa, presentada a la Mesa d'aquest Parlament el setembre passat, quan semblava –la vida, i també la política, és feta d'illusió i miratges–, quan semblava, deia, que seria debatuda, lluny de conteses electorals, se centra en un aspecte que sovint ha aixecat controvèrsia, que és el de les comunicacions de les institucions als ciutadans a través de la publicitat, un aspecte per al qual molts hem demanat una regulació clara i contundent, per al qual molts, des de la mateixa societat civil i els seus diversos canals d'expressió, demanen una regulació precisa i eficient. Com que no crec, no creiem en els sectarismes, com que crec, creiem que els sectarismes són tan sols sinònim de fracàs, d'allunyament de la realitat, de pretesa puresa inexistente, inviable, falsa i altament perillosa, sé, sabem que la regulació de la publicitat institucional no va contra res ni contra ningú, sinó a favor de tot i de tothom.

La publicitat institucional –tampoc no ho podem oblidar– és un mecanisme utilitzat per la diversitat de les institucions, i també des de la diversitat dels grups que n'ostenten les responsabilitats de gestió, des dels ens locals fins al Govern de la Generalitat, s'ha estès, en una cursa que tan sols beneficia realment les empreses que en viuen, s'ha estès la taca dels eslògans, de les campanyes, dels cartells amb els símbols i els anagrames, de les gallines –segons el llenguatge professional– traient el cap per tot arreu. Unes campanyes que, de vegades –siguin les dels ens locals o siguin les dels departaments del Govern–, de vegades acompleixen les seves finalitats informatives, però que de vegades també –siguin de qui siguin– cauen en la sospita –si més no, en la sospita– d'ultrapassar el marc, cauen en la sospita de poder arribar a servir d'altres finalitats que les comunicatives, com sigui. A més, que dins de les despeses de les institucions, dins de les migrades i a voltes traumàtiques despeses de les institucions, l'apartat dedicat a les comunicacions no tan sols hi té una incidència remarcable, sinó que gaudeix més aviat d'una constant tendència a l'augment..., creiem, des del nostre Grup, que cal urgentment una regulació d'aquesta publicitat.

Iniciativa per Catalunya ens proposa un ordenament de la qüestió centrat en la creació d'un consell assessor de les comunicacions institucionals de Catalunya, els dictàmens del qual no serien vinculants i amb unes funcions que ja ha explicat sintèticament el portaveu del Grup proponent. Si par-

léssim de l'articulat, si ara ens toqués parlar de l'articulat concret, diríem els acords i els desacords, allò que creiem que cal aprofundir o allò que pensem que cal afegir-hi, però no és aquesta la qüestió, sinó tan sols, tan sols si cal iniciar els tràmits per a la seva discussió; en aquest sentit, no caldria ni tan sols fer l'anunci retòric que el nostre Grup hi votarà a favor, tal com ja pressuposava el portaveu del Grup d'Iniciativa, fins i tot en la seva exposició.

De fet, tots els grups, o millor, en una democràcia parlamentària, totes les senyores i els senyors diputats haurien de mostrar el seu acord a debatre allò que ens permet aquesta Proposició de llei. De fet, després, els tràmits parlamentaris tenen els mecanismes suficients com per imposar, fins i tot legítimament, les majories que van establir els ciutadans i les ciutadanes amb el seu vot ja fa més d'un any. Però aquesta és una oportunitat, no pas la primera –tampoc la darrera–, per començar a regenerar aspectes de la vida pública, per donar un cop de timó que resitui el poder polític, és a dir, el poder dels polítics, en els paràmetres del que la col·lectivitat exigeix, demana i espera.

Hi ha una realitat, ens agradi o no, els agradi o no, que necessita una resposta; és allò del cèsar i la seva dona, l'únic que ara les coses són com són i hem fet que siguin com són. No només hem de demostrar-ho, perquè l'escepticisme davant dels fets ha pres raó, sinó que hem de fer-ho. Els termes s'han invertit i, si en una època calia demostrar el que eres, el triomf dels mecanismes de persuasió del marc que tinc damunt la realitat, ens obliga a demanar, a exigir, a esperar que d'una vegada s'acabi fent el que s'intenta demostrar. Ho deia des de la saviesa Joan Fuster: «Hi ha el desafiament de la realitat; un repte angoixós, emprenyador, fotut, que no deixa més que una opció: o el descartem i ens dediquem a la poesia lírica i a dormir la sesta, o bé hi plantem cara.»

Senyores i senyors diputats, il·lustres senyores i senyors diputats, o ens dediquem a la lírica i a dormir la sesta –sigui en sentit metafòric o literal– o, com a representants de la sobirania del nostre poble, plantem cara a la realitat. Potser pensaran que el d'avui és un pre-debat sobre un aspecte secundari; ni que ho pensin, aprofitin l'oportunitat, si més no ara que encara ens en donen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Socialista, per fixar la posició del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del Grup Socialista per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició, a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya sobre la creació del consell assessor de les comunicacions institucionals de Catalunya. Ho faig, fins i tot, deixant de banda el fet que en la presa en consideració, si és acceptada, el nostre Grup pogués presentar algunes esmenes per enriquir un text que, a criteri nostre, és, en línies generals, vàlid.

L'any 1991, el juny de 1991, aquesta Proposició de llei va arribar també en el Ple del Parlament, i hi va arribar en un moment en què era recent la campanya electoral que havia posat en relleu els abusos que el Govern de la Generalitat havia fet en temes de propaganda institucional. Al llarg d'aquella campanya es va denunciar, en fets crec que difícils de contestar, l'abús que s'havia fet d'aquesta anomena da «propaganda institucional», que no era més, que no havia estat més que una propaganda partidista.

La necessitat, per tant, de regular aquesta qüestió és viva i necessària. No pretenem, quan donem suport a aquesta Proposició, no pretenem que es supprimeixi la informació institucional, sinó que allò que pretenem és que es reparteixi d'una manera més racional al llarg de l'any i, sobretot, que no es centri en períodes electorals. Que quedi clar, per tant, que el nostre Grup no pretén disminuir la quantia dels recursos públics esmerçats en informació, en *informació*, en els mitjans de comunicació, adreçada als ciutadans, sinó que allò que volem evitar és que se'n faci, com se n'ha fet, un ús partidista. Perquè una cosa és informar el ciutadà i una altra és fer propaganda política. Realment, en un moment com els presents, en el qual la política i els polítics a vegades som posats en qüestió per amplis sectors del país, és bo, seria bo que s'empressin aquests recursos públics a fer pedagogia política, a informar els ciutadans, en lloc d'intentar, com s'ha fet reiteradament, adreçar-li uns missatges polítics al servei d'unes opcions determinades.

Considerem que una llei d'aquesta naturalesa és vàlida, que va fent camí. Avui mateix aquesta cambra ha viscut ja un progrés en aquest camí. El Partit Popular, que el juny de l'any 91, doncs, va negar el seu suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, avui ha anunciat el seu vot favorable. Voldríem pensar que també el Grup de la majoria, que el juny del 91 va haver de votar en contra d'aquesta presa en consideració, probablement per evitar que un consell que regulés aquesta qüestió pogués fiscalitzar el que havia estat una actuació política absolutament inadequada en aquest sentit, avui també rectifiqui i accepti aquest tràmit d'iniciar un debat sobre aquesta qüestió. Creiem que d'aquesta manera s'evitarien abusos com els que s'han comès recentment.

I, en aquest sentit, pel que he dit, doncs, el nostre Grup donarà suport, sense cap reserva, a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, anunciant, però, que si aquesta Proposició de llei tirés endavant el nostre Grup hi presentaria esmenes per millorar-ne el contingut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan fa unes setmanes vaig llegir el text de la Proposició de llei —i ho vaig fer amb deteniment i amb atenció—, em va venir el record fàcilment d'un altre text, que era el de l'any 87 —que era el de l'any 91, també—, al qual vostès ja s'han referit, tant vostè com el senyor So-

brequés. I vaig veure que també a les intervencions que hi havien hagut en les dues sessions anteriors, igual que a les intervencions que hi han hagut..., però pràcticament fins ara, en aquest Ple, vénen a dir el mateix. De manera que vostès mantenen els arguments gairebé amb una... més que semblança, identitat; nosaltres també ho farem, perquè també en aquests moments entenem que es mantenen, essent idèntic el text, els mateixos inconvenients que hi havíem notat en anteriors vegades.

De manera que, per part del nostre Grup..., i en bona mesura el que faré jo serà repetir una mica els arguments d'aquell moment, arguments que van ser exposats pel senyor Escudé, i a la vegada completar-los una mica amb algunes aportacions noves.

Si entrem en la relació de l'exposició de motius, que de fet és la part en la qual s'hauria d'entrar fonamentalment, per tractar-se d'una Proposició de llei, el nostre Grup continua veient-hi dos inconvenients en les dues finalitats que assenyala el senyor Fuentes. La primera, quan es diu: «establir uns principis mínims per garantir la pluralitat política, social i ideològica». Nosaltres creiem que és una finalitat en bona part superflua, tota vegada que, en un estat democràtic de dret, totes les institucions públiques han de respectar els principis que garanteix la Constitució i principis que, en aquest cas, vénen establerts perfectament a la Constitució espanyola, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i recollits també en altres normes que són de rang inferior.

Per altra banda —i vaig dir-ho en un altre moment—, existeix també un codi deontològic periodístic, que igualment reconeix el respecte als principis de veracitat, objectivitat, pluralisme..., o sigui, tot el que vostès inclouen a l'article 2 de la Proposició de llei; és a dir, respecte a la llibertat d'expressió, respecte i atenció especial a la joventut i a la infància, als principis d'igualtat, no-discriminació per raó de naixement, raça, sexe, etcètera. I, en concret, en un altre sentit, però molt concretament pel que fa referència a les ràdios i televisions públiques, aquests ens disposen de la seva pròpia regulació jurídica, que conté els mateixos principis i que, a més, estan dotats d'uns organismes, com són consells d'administració i consells assessors, que intervenen, dins del seu àmbit, en moltes de les qüestions plantejades en la Proposició de llei.

La segona finalitat a què es refereix l'exposició de motius, o sigui, l'establiment de mecanismes tècnics i institucionals, ens porta directament al títol tercer de la Proposició i, en concret, a les funcions del consell assessor. Si un hom les té en compte, aquestes funcions, en conjunt, ja es veu la impossibilitat material i temporal de poder-les exercir, llevat —i encara jo diria que amb reserves— que es volgués convertir, aquest consell assessor, en un organisme monstruós dotat d'una nòmina de personal i d'uns recursos materials ingents. No és la línia a què vostè al·ludeix i a què s'ha referit abans, eh?, però sí que s'hi arriba, i fàcilment fins i tot, si es mira cada una de les funcions assenyalades, si es consideren una a una, també s'hi arriba.

Per exemple, si agafem la lletra a) d'aquestes funcions, que diu: «És funció del consell actuar com a organisme consultiu superior de les institucions públiques de Catalunya» —és a dir, de totes— «en totes aquelles qüestions relacionades amb campanyes per a la promoció, publicitat, informació i comunicació dels ciutadans de les mateixes institucions i dels serveis que els competeixen en tot allò descrit a l'article 1.» No llegeixo l'article 1 perquè també és molt llarg, però el que sí que voldria dir és que, d'acord només amb aquesta lletra a) de les funcions, la feina seria tan immensa que no es podria fer, o el consell assessor hauria d'incórrer en discriminacions, eh?; d'alguna manera s'hauria de discriminar i s'hauria de distingir quines institucions sí que serien objecte de dictamen i quines no, i per què unes sí i unes altres no.

I, si ens fixem en la lletra e) —perquè, a més a més, és interessant—, diu: «Dictaminar els projectes de les campanyes de publicitat, informació, promoció i comunicació que les entitats públiques de Catalunya pensin emetre o distribuir, sempre que el cost efectiu superi el milió de pessetes.» És clar, si ens fixem en aquesta lletra, ens trobem que fins i tot els butlletins municipals i les memòries de les àrees dels ajuntaments haurien d'esperar el dictamen preceptiu que establiria aquesta llei, si s'aproves la Proposició.

Naturalment, com ja es desprèn del que acabo de dir i de tot el text, els costos de funcionament d'aquest consell serien elevadíssims, tant per al pressupost d'enguany com per a qualsevol exercici econòmic posterior. Ja sé que aquest és un tema menor, des d'aquest punt de vista ideològic o dialèctic, però també és un tema a considerar, perquè no es pot... (*Remor de veus.*) No, em temo que no, senyor Fuentes.

Imaginem-nos, en aquest sentit, que els ajuntaments de Catalunya encomanessin al consell assessor un dictamen l'any, un dictamen l'any. El senyor Escudé, en el seu moment, va comptar, entre els municipis, les comarques, les diputacions, les entitats locals menors, les entitats metropolitanes, les mancomunitats i els consorcis, 1.156 organismes, més 469 organismes autònoms, administratius d'aquestes entitats locals, 12 organismes autònoms comercials i 112 de mercantils. Si a això que deia el senyor Escudé afegim la Generalitat de Catalunya i els organismes paral·lels a aquests, arribaríem a la conclusió, a la suma que ell havia fet en el seu moment —i, si la va fer el senyor Escudé, és correcta, perquè és un senyor molt rigorós—, que hi ha, que hi havia en aquell moment 1.798 organismes a casa nostra que estarien sotmesos a aquesta tutela d'aquest únic organisme de control.

Per tant, repeteixo que, sense una enormitat de recursos humans i materials, difícilment es podria tirar endavant un consell assessor com el que es proposa en aquesta Proposició de llei.

I encara, si afegim la lletra f), la lletra f) diu: «les consultes dels partits polítics, organitzacions sindicals, associacions de veïns i altres entitats públiques o privades que puguin formular en relació...» És a dir, per acabar-ho d'adobar, ens podríem trobar encara amb una altra qüestió, i és

que d'acord amb aquesta Proposició de llei només serien preceptius els dictàmens referents a les lletres a) i e), de manera que, en altres casos, els dictàmens, si hi hagués temps, si hi hagués personal, si hi hagués recursos per poder-los fer, ens podríem trobar que acabarien essent perfectament inútils.

Bé, abans d'acabar, em penso que també són d'interès dues breus referències a la composició del consell assessor. La primera, en el mateix sentit que ja ho féu el senyor Escudé en el seu moment, és a dir, per què les professions que s'hi indiquen han de ser aquestes i no unes altres, per què els quinze membres del consell assessor ho haurien de fer millor —és a dir: la feina de control, de crítica i d'assessorament— que els integrants —ja sigui el Govern o l'oposició—, per exemple, els ajuntaments, i la segona és que caldria precisar què s'entén per ens locals, és a dir, els ajuntaments només, o els ajuntaments, consells comarcals, diputacions..., els ajuntaments, consells comarcals, les diputacions i tota la tirallonga d'organismes que el senyor Escudé havia citat, i de quina manera, és a dir, a través de quin procediment autènticament representatiu i autènticament equitatiu aquestes entitats locals —les que fossin— haurien de designar els seus —només— cinc representants.

Bé, en resum, senyor Fuentes, senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista no es veu cap viabilitat pràctica a aquest consell assessor, sinó que incrementaria enormement la burocràcia, i no entro en la línia orwelliana —no és aquesta la línia; tampoc ho deia el senyor Escudé d'aquella manera, no ho deia d'aquella manera... (*Remor de veus.*) El senyor Escudé deia —i ho tinc aquí— que per aquest camí a què ens convida el senyor diputat que en aquell moment representava Iniciativa, toparíem molt aviat per aquest camí, «camí que» —deia— «el nostre Grup no seguirà», però si seguíssim per aquest camí. Bé, torno a reprendre el fil. Amb un servei que tindria aquest consell assessor que només podria complir les seves funcions en mínima part i en ocasions inútilment, i malgrat uns costos elevadíssims, des del meu punt de vista, crearia disfuncionalitats, entraria en competència, en molts casos, amb les funcions d'altres organismes ja existents, i probablement conculcaria —si més no, en part— l'autonomia municipal i la d'altres institucions.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor president, Convergència i Unió no prendrà en consideració aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Castellnou. Passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que no hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que s'abstinguin?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 4/1983, de 9 de març, de cooperatives de Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 4/1983, de 9 de març, de cooperatives de Catalunya, presentada pel Grup Popular. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Ple del Parlament de Catalunya del dia 12 de juny de 1991 va aprovar la Llei 13/1991, de reforma de la Llei 4/1983, llei referida a les cooperatives de Catalunya. L'article 49 de l'esmentada Llei en va modificar l'article 86, en el sentit que recull l'objecte de les cooperatives agràries, sense que en aquesta modificació s'incloués la compra i emmagatzematge de productes agraris per aturar els perjudicis econòmics que es produeixen en situacions de davallada de preus. Evitar la destrucció d'aliments permet la seva posterior comercialització i pot pal·liar les injustícies que es produeixen en existir, a gran part de la població mundial, situacions de mortaldat per falta d'aliments, i també l'existència de greus malnutricions en la població del que s'han anomenat bosses de pobresa o quart món del nostre país.

Hauria de tenir, doncs, per quan s'arribi a aquestes situacions, que desgraciadament són quasi sempre, el marc adequat per poder actuar amb eficàcia i rapidesa. Introduir aquest objecte a les cooperatives agràries, dins d'un moviment cooperatiu que té una llarga tradició i una gran importància a Catalunya, era necessari en l'organització d'aquestes empreses d'economia social, que posen de manifest el sentit associatiu i el dinamisme de la nostra societat.

Tal com es recull a l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei, la presa en consideració de la qual avui debatem, el cooperativisme té un fort arrelament en el sector agrari i ramader, on es configura com un element organitzatiu bàsic del teixit econòmic i social, de col·laboració i de solidaritat, que permet portar a terme actuacions econòmiques, de formació i de millora de la vida rural que individualment seria impossible assolir. El cooperativisme és una activitat dinàmica que ha sabut, històricament, donar resposta a les necessitats col·lectives; és per això que, partint d'aquest plantejament fonamental, es deixava sentir la necessitat de retocar la Llei de cooperatives per definir millor els objectes de les cooperatives agràries i adequar-les als comportaments del mercat, als costums, les estructures, el dinamisme i les exigències de solidaritat de la societat actual.

Amb aquesta ampliació s'intenta aconseguir que les conjuntures que es produeixen en el mercat no posin en perill la continuïtat de les explotacions i pretén evitar la destrucció d'aliments per tal de mantenir els preus. Es tracta de superar aquestes situacions amb el menor cost econòmic i social, preservant el manteniment de les explotacions agràries, d'una banda, i d'una altra organitzant convenientment els

recursos per tal de tenir la possibilitat de proporcionar, també des de l'esforç col·lectiu i solidari, béns a aquelles persones més desfavorides.

Un primer pas és evitar la destrucció d'aliments, la qual cosa avui dia es pot aconseguir amb un bon sistema d'emmagatzemament —emmagatzemament d'uns productes que poden ser llançats novament al mercat en un moment posterior—, o també mitjançant l'habilitació de les partides presupostàries corresponents i de la gestió del Departament de Benestar Social, utilitzant-los per pal·liar situacions d'autèntica necessitat d'aliments que es donen, fins i tot, en el nostre entorn més immediat, en aquesta mateixa ciutat i en no poques —per exemple— llars d'acollida d'infants, de famílies marginades i desestructurades. Es tracta d'anar desenvolupant la legislació cooperativa per tal d'ampliar el marc del moviment cooperatiu i que segueixi essent, com ha estat fins ara, un instrument de servei per a l'economia de Catalunya i una escola de convivència social i de solidaritat, perquè es tracta d'uns moviments que cerquen una activitat econòmica, però no com a única finalitat, sinó que cerquen també objectius comuns, fruit de la col·laboració igualitària dels membres que participen en aquesta tasca.

Aquestes són les finalitats, a grans trets, que pretén el Grup Parlamentari Popular d'assolir amb la presentació d'aquesta Proposició de llei, que és la inclusió d'un apartat h) dintre dels objectes que ja estan assenyalats de les cooperatives, i que nosaltres hem cregut que hi havia una llacuna legal que s'havia d'omplir amb aquesta nostra Proposició.

Per tot el que els he dit, senyores i senyors diputats, demano el vot favorable de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. Si no el sol·licita ningú, passarem a la intervenció dels grups, per ordre de menor a major. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, gràcies. Per intervenir de manera breu i per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició del Grup Popular.

Una vegada més volem dir que votem de manera favorable perquè és tradició del nostre Grup votar sempre favorablement a les preses en consideració, però també votar d'una manera favorable perquè creiem que és una modificació encertada. Ens agrada, també, especialment l'exposició de motius que presenta el Grup Popular; creiem que, evidentment, el tema de les cooperatives —i tenen raó de dir-ho a l'exposició de motius— és un tema d'una tradició històrica important a casa nostra, que ve, a més, ja, de la Segona República, i, per tant, entenem que és important també, i per això també ho demanàrem a la majoria, i sabem que votarà favorablement i això és important, perquè sempre s'ha tractat amb un consens el tema de les cooperatives, tant la Llei del 83 com la modificació posterior.

Cert és, també, que potser pensem que es demana només una addició a un dels apartats, concretament l'article 49, un

apartat nou, l'apartat h). Cert és que segurament es podria ja tenir en compte aquest punt; és a dir que és possible que no calgués, però no hi està mai de més; és un tema –tot el tema de les cooperatives– que es tracta de manera molt detallada; per tant, entenem que aquest detall més no hi és mai sobrer. En conseqüència, hi votarem a favor, independentment i sempre quedant a part el fet que potser podríem presentar-hi alguna esmena en el procés de discussió parlamentària posterior.

Per tant, senyor president, anunciar aquest vot favorable, com ja hem dit.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el meu Grup, el d'Esquerra Republicana, també inicialment havia previst de votar afirmativament aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei de cooperatives, que acaba de presentar el Grup Popular, per dues raons: sobretot per la literalitat de l'exposició de motius i també, doncs, per l'hàbit que tenim –hàbit parlamentari– de, en principi, votar favorablement les preses en consideració.

De tota manera, teníem molt d'interès a escoltar l'argumentació del senyor Pujol, perquè el context en el qual es presenta aquesta modificació ens provocava o desvetllava algunes perplexitats, perquè, evidentment, entenem que en el moment actual, en què s'està produint una reconversió global del teixit cooperatiu agrari, en què es produeixen fusions, en què hi ha plans de reconversió, en què s'espera un suport important de l'Administració en aquests processos, tenim els nostres dubtes, derivats de les limitacions mateixes que l'estructura cooperativa té en aquests moments, per aquest emmagatzematge de què parla el senyor Pujol. Tenim els nostres dubtes sobre els costos d'aquest emmagatzematge, sobre els costos de la compra d'aquests estocs; ara, si és com sembla, el vot afirmatiu de la majoria propiciarà la presa en consideració, doncs cal imaginar també que la majoria deu haver previst, des de la seva responsabilitat administradora, una participació suficient en aquestes despeses.

La filosofia que destaca el senyor Pujol, d'evitar la destrucció d'aliments, doncs, em sembla absolutament compatible, em sembla molt positiva la idea d'aprofitar-ho en benefici de sectors socials més desfavorits, de països més desfavorits, però també voldríem destacar que en aquest cas es planteja una altra qüestió de costos, que no es tracta només d'aconseguir els recursos alimentaris, sinó que es tracta de distribuir-los i en algun cas –i ho dic per experiència particular de plataformes i coordinadores de solidaritat, per exemple, amb Bòsnia, o de solidaritat, per exemple, amb altres països en què es produeixen situacions greus– el problema, sovint, és trobar els fons necessaris per fer aquesta distribució, i no tant els elements que són distribuïts, o els aliments que són distribuïts.

De tota manera, i en síntesi, sense allargar-me més, perquè és evident que en la tramitació d'aquesta Proposició de

Llei de modificació de la Llei de cooperatives hi haurà ocasió de tractar-ho amb més detall, anunciem el nostre vot favorable a la proposta que acaba de defensar el senyor Pujol.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pujol, a nosaltres també, els socialistes, en estudiar aquesta Proposició de llei ens va semblar molt necessari, gairebé imprescindible, escoltar la intervenció que avui poguéu fer-nos vostè aquí a la cambra, per entendre l'abast i el significat profund i darrer d'aquesta Proposició.

Les cooperatives són, efectivament, entitats d'economia social, però són entitats econòmiques, que juguen un paper determinat en el tramit econòmic del nostre país. Juguen –ho dèiem fa uns dies– un paper molt important en el tramit agrari del nostre país i tenen, efectivament, com totes les entitats econòmiques, un problema de producció, de comercialització, de costos, de baix preu en els productes que produeix, i això ens situa en el nus de la qüestió que vostè planteja. Proposa afegir una funció al marc legislatiu de les cooperatives agràries de Catalunya, en concret, la possibilitat d'intervindre per a la retirada o gairebé la retirada de productes agraris en el moment que es produeixi en el mercat una caiguda de preus.

Bé, comprar productes a qui? Els productes dels seus propis socis cooperativistes, ja els té, per això són socis cooperativistes de la mateixa cooperativa. Comprar productes a qui?, a tercers? En part ja ho pot fer. Vostè sap que fins a un determinat percentatge, la cooperativa pot entrar en operacions mercantils amb tercers que li permeten arribar fins a un determinat nivell. Anar més enllà d'aquest, amb quins recursos?, perquè, és clar, segons com, estaríem tocant de ple allò que és la funció essencial dels mecanismes d'intervenció en el mercat, que, com vostè sap molt bé, estan reservats a les entitats comunitàries, en concret al FEOGA, i que per delegació deixa que sigui el Senpa, a l'Estat espanyol, qui actuï com un element d'intervenció en el mercat per a propiciar la retirada de productes; propiciar la retirada de productes precisament perquè hi ha excedents de productes, i, per tant, per poder restituir els preus en el mercat.

Per tant, què es proposa que facin les cooperatives?, actuar com a mecanismes delegats per a la intervenció en la retirada de productes per a retornar el nivell dels preus que haurien de tindre aquests productes? Llavors es tractaria de demanar, si de cas, que les cooperatives fossin delegades com a elements d'intervenció en el mercat; hauria de demanar-ho a aquell que té la competència, que és el FEOGA, perquè la veritat és que quan el Senpa actua més enllà del que el FEOGA li delega, és a dir, quan el Senpa actua per pròpia iniciativa, produint, per exemple ara, la retirada de fruita o en determinats moments la retirada de carn, doncs és evident que ha de demanar –quan ho fa per pròpia iniciativa– permís a les estructures comunitàries, al FEOGA con-

cretament, perquè és aquest qui té la competència natural per fer-ho.

Per tant, el problema que a nosaltres se'ns presentava era un problema de caràcter funcional; és a dir, el propòsit és molt lloable, i nosaltres el compartim absolutament; és bo que unes entitats, que no tenen només una dimensió econòmica, sinó, com vostè deia abans, d'economia social, puguin, també, en el marc de les seves activitats, puguin realitzar activitats i actuacions més vinculades als aspectes socials. Vostè apuntava la possibilitat que la retirada d'aquests productes pogués servir per a finalitats socials molt lloables, que nosaltres compartim absolutament, però en el vessant econòmic i material del tema, doncs, nosaltres ens trobem amb gravíssimes dificultats. Li repeteixo d'una forma ja molt sintètica les que li deia: si es tracta de comprar als mateixos socis de la cooperativa, no cal, perquè ja són socis i, per tant, la cooperativa ja té els seus propis productes per definició; si es tracta de comprar a tercers, es tracta d'una actuació en el mercat que o bé desborda les possibilitats econòmiques de la mateixa cooperativa o bé la situa en la necessitat de sol·licitar autorització per ser delegada com un mecanisme d'intervenció en la restitució de preus en el mercat.

En qualsevol cas, senyor Pujol, jo penso que és bo que, d'aquest tema, se'n continuï parlant. I encara que només sigui per això i amb la voluntat d'aprofundir i de millorar en la mesura que sigui possible, nosaltres votarem a favor de la presa en consideració i li anunciem també molt probablement la possibilitat de presentar esmenes en la línia de la preocupació i del neguit que li estava apuntant.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA: Moltes gràcies, senyor president; si m'ho permet, des de l'escó mateix. Senyores i senyors diputats, la Proposta de llei de modificació de la Llei de cooperatives, presentada pel Grup Popular, el Grup de Convergència i Unió entén que, si bé en alguns aspectes podria ser innecessari, tampoc no veiem que pugui ser sobrer el fet que en l'apartat on es concreten les funcions de les cooperatives agràries hi pugui haver..., si hi ha set apartats, n'hi pugui haver un més, que és del que es tracta, d'acord amb la proposta que es fa de poder-hi afegir aquest apartat, que tracta en concret, doncs, de l'emmagatzematge.

Cal dir que la Llei de cooperatives, i per això la posició del Grup de Convergència i Unió sempre ha sigut una posició receptora pel que fa a aquest tema, ha sigut fruit d'una anàlisi, ha sigut fruit d'un consens, dintre i fora d'aquesta cambra, en el si del moviment cooperatiu. I aleshores hem vist que la primera Llei es va portar a l'aprovació l'any 83 i que va ser objecte d'un treball començat des de l'any 80, que posteriorment hi ha hagut, doncs, modificacions de la Llei i que aquest apartat que es proposa ve a ser, doncs, una concreció d'alguna cosa que ningú diu, i la Llei enlloc prohibeix que no es pugui fer ja actualment, però donat que ha

sigut i és una llei, doncs, que està en constant evolució i que és fruit també del procés cooperatiu, de l'adaptació i de l'actualització que ha de tenir i que té, doncs, enfront del moviment cooperatiu, que no cal oblidar que és una activitat econòmica, tan social com vulguin, però és una activitat econòmica... I quan parlava de les bosses de pobresa, el senyor Simó, jo no veia què hi encaixava aquí, ben bé, el fet de l'emmagatzematge que pugui tenir posteriorment o amb vinculació alguns d'aquests elements, doncs, serà, si de cas, d'una forma indirecta, però no pas d'una forma directa. El que aquí es concreta és un apartat més d'una llei que per si, pràcticament, defineix pràcticament el seu reglament, perquè és molt detallista, i donat que concreta molt, doncs, si hem d'arribar a concretar més, doncs nosaltres no ens hi oposarem.

Cal dir, també, que el nostre Grup aprofitarà la modificació d'aquesta Llei per entrar-hi algunes puntualitzacions més, quan arribi al període d'esmenes, que són fruit de l'actualització que en tot moment ha de tenir el moviment cooperatiu. Per tant, anuncio que també el nostre Grup aprofitarà, per la via de les esmenes, doncs, l'oportunitat que dóna la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei d'aquesta modificació. I és en aquesta línia que nosaltres acceptem i votem favorablement la incorporació, doncs, d'aquest apartat, també per possibilitar la introducció d'unes petites adaptacions, i amb aquesta línia, que és la línia del consens del moviment cooperatiu, que esperem, i que estem nosaltres molt satisfets que dels anys vuitanta fins a aquests moments, doncs, hagi seguit per aquesta via, pugui continuar també de cara al futur. El que sí que ens sembla és que no cal entreveure-hi altres possibilitats que no s'escauen a l'hora d'una simple modificació de la incorporació de l'apartat h), en el que fa referència a aquest article.

Moltes gràcies, senyor president, i anunciar que votem, una vegada més, favorablement a la presa en consideració.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies senyor Parera.

Es passa, doncs, a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La presa en consideració ha estat aprovada per unanimitat.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona (Penta)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona (Penta), presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya, Popular i el Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benach per fer la Proposta de la resolució.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Ja fa més de vint anys que es va decidir la nuclearització del que podríem

anomenar la Mediterrània catalana i l'Ebre català. Les conseqüències d'aquella decisió, presa en el seu dia –i no cal oblidar-ho– pel poder franquista, condicionat pels interessos del gran capital i les companyies elèctriques, són avui especialment preocupants per al bon desenvolupament d'una part important del nostre país, per al reequilibrament d'aquest i, sobretot, per a la seguretat dels habitants d'aquelles comarques.

Unes comarques on s'hi troba la concentració més gran de centrals nuclears existents a Europa. Unes comarques on els ensurts, siguin per incidents o accidents relacionats amb el complex petroquímic o les centrals nuclears, són a l'ordre del dia. Unes comarques que, vint anys després, no han vist resolts, malgrat les moltes promeses de l'època, els seus problemes fruit dels desequilibris territorials que ja existien aleshores i que avui encara són un fet i, en molts casos, un fet que s'ha agreujat. Unes comarques que ara tenen l'agreujant de patir una inseguretat molt elevada, i on el risc d'accident i, fins i tot, de catàstrofe és cada cop més evident. Unes comarques on –i fent, en aquest cas, meves i extensives les paraules de l'alcalde de Tarragona ja expressades en aquesta cambra– el contingent de sort s'ha acabat, i que de cap manera voldrien passar a la història equiparades a ciutats o territoris tristament famosos com Harrisburg o Txernòbyl.

No voldríem centrar el debat en la conveniència o no de les centrals nuclears. Prou sabuda és la postura de cada grup polític al respecte i, en concret, també és prou coneguda la postura d'Esquerra Republicana, contrària a les centrals nuclears per motivacions diverses i més que justificades.

Voldríem centrar el debat molt més en la conveniència que aquesta cambra estigués informada i pogués analitzar a fons totes les conseqüències de tenir una concentració nuclear tan important com la que tenim en aquests moments, voldríem centrar-lo en la conveniència d'analitzar a fons el Pla Penta i totes les conseqüències que se'n deriven i que no són poques.

No es tracta tampoc, ni molt menys, de qüestionar ara i aquí el Pla Penta. El Pla Penta es pot dir si és bo o no és bo, en funció evidentment de les valoracions que se'n facin. En tot cas el que és constatable absolutament és que el Pla Penta té mancances importants. Evidentment no els cansaré amb exemples i detalls, que ja passen, però és un fet.

Fa poc temps es van produir dos accidents. Dos accidents gairebé de manera simultània a les comarques meridionals del Principat. Un afectava el complex petroquímic de Tarragona. I cal dir que fa poques setmanes s'aprojava en aquesta mateixa cambra una Comissió de Seguiment del Plaseqta, que afecta, precisament, tot aquest complex i que, en definitiva, estàvem parlant d'una aprovació d'una comissió, com a conseqüència d'un accident sorgit en aquell complex.

Fruit de l'accident nuclear que va succeir el mateix dia que l'accident al complex petroquímic, doncs, fruit de l'accident nuclear –com deia–, el nostre Grup va promoure la presentació d'una proposta de creació d'una Comissió de

Seguiment del Pla Penta en aquest Parlament. El va promoure, però evidentment vam trobar ràpidament la sintonia d'altres grups que també havien tingut la intenció de fer la mateixa presentació. De manera que tots els grups de l'oposició, en definitiva, i conjuntament, han presentat aquesta proposta de creació d'una comissió de seguiment.

No es tracta ara de fer una relació dels molts i molts incidents, accidents menors i no tan menors, que han sofert les centrals nuclears situades a Ascó i a Vandellòs en els últims anys. De tots és prou conegut, i només caldria repassar la premsa per constatar aquesta afirmació.

No es tracta tampoc, ara i aquí, de plantejar les deficiències que s'han trobat en aquestes centrals nuclears i en d'altres centrals nuclears construïdes en altres parts del món, però que són del mateix model que les que tenim aquí, per la qual cosa cal suposar defectes de construcció en les nostres i, per tant, és important que siguin tractades en comú i a partir de l'anàlisi que se'n pugui fer del Pla Penta.

A l'anterior legislatura va existir una Comissió d'Estudi del Pla Penta; Comissió creada amb el vot favorable de tots els grups, i on el portaveu de la majoria, l'aleshores il·lustre diputat senyor Martí Ferré, deia unes paraules que penso que és bo de reproduir avui. És bo perquè ens situen, en el temps..., la diferència de situació. Deia el senyor Martí –hi insisteixo, portaveu del Grup de Convergència i Unió–: «No confonguem les aturades no programades amb les aturades d'emergència. "[Aturades no programades]" vol dir accidents que es produeixen al voltant d'una nuclear, com a tota indústria, i, l'altra, "[l'aturada d'emergència]" és quan hi ha un perill real d'accident nuclear. Això no s'ha produït afortunadament en el nostre país, encara, en cap de les nostres centrals. I això cal dir-ho, no perquè no ens preocupi sinó perquè realment creiem que ens hem de transmetre aquesta sensació de serenitat fora del nostre Parlament».

Bé, les paraules del senyor Martí, dites en la legislatura passada, és evident que avui tenen encara més vigència, perquè ara sí que ja no es pot dir que no han passat accidents nuclears. N'han passat. N'han passat i, fins i tot, alguns d'aquests accidents –i concretament un– han provocat l'aturada definitiva i confiem que el desmantellament també definitiu, si saben com fer-lo, de la central nuclear de Vandellòs I.

Voldria recordar també que un dels arguments de tots, absolutament tots els diputats que van intervenir per defensar la conveniència de crear aquella Comissió, va ser precisament la necessitat que el Parlament conegués de prop tots aquells temes que afectaven la població i que, indubtablement, aquest n'era un.

Això ens porta a una altra reflexió. La manca de competències en matèria d'energia nuclear i la migradesa, per no dir l'absència, però en tot cas la migradesa de competències, quan parlem de seguretat nuclear, és altament preocupant. Especialment si tenim en compte –com ja hem repetit en diverses ocasions– la concentració important de nuclears que tenim al nostre país i les conseqüències que se'n deriven directament.

És important, doncs, que aquest Parlament es doti de l'estructura necessària per poder tractar tota aquesta qüestió, i d'aquesta manera no donar l'esquena a una de les problemàtiques que poden generar, i de fet generen, més inquietud i preocupació a la població del nostre país. És important que el Parlament pugui analitzar a fons el Pla Penta, el seu desenvolupament i la seva concepció, així com analitzar a fons la seva utilitat i la seva aplicació pràctica. És un fet inqüestionable, avui, que el Pla Penta ha estat l'excusa per donar la llicència a les centrals nuclears, ja que és un tràmit indispensable per a fer-ho, però que, en cap cas, respon a criteris científics objectius i racionals.

Són molts els ajuntaments, les entitats de la zona, grups d'ecologistes i, fins i tot, grups que treballen a nivell internacional que n'han qüestionat la validesa. Només cal pensar en els intents fracassats de simulacres d'emergència i d'informació a la població que s'han realitzat. Se n'han fet pocs, molt pocs. Molts menys dels que s'haurien d'haver fet i, a més a més, mal fets.

També cal dir que a escala real no se n'ha fet cap ni un; amb el concepte de temps real, de simulacre d'emergència de població, no se n'ha fet cap ni un.

És important, doncs, crear en aquest Parlament el marc específic on poder tractar la problemàtica nuclear a partir d'un eix que és el de la seguretat dels habitants d'aquelles comarques i les mesures que s'han de prendre.

Seria bo tenir aquest marc concret per poder contrastar parers, revisar estudis, escoltar opinions diferenciades, qüestionar allò que calgui i ser coneixedors de primera mà, amb la col·laboració de les diferents parts implicades: administracions, entitats representatives de la zona i les mateixes empreses vinculades a les centrals nuclears, entre d'altres.

Senyores diputades, senyors diputats, avui tenim una responsabilitat molt important i que afecta directament la vida de moltes persones. Ningú dubta que si hi ha un accident en alguna central nuclear —cosa que evidentment no volem de cap de les maneres que passi— tothom buscarà culpables i ningú en serà, com sempre passa en aquest país.

Des del Parlament de Catalunya tenim l'opció de treballar directament perquè això no succeeixi. Tenim l'obligació de vetllar per la seguretat i el benestar de tots aquells que ens van escollir. Tenim la responsabilitat de fer la nostra feina ben feta. I ara per ara es fa indispensable la creació de la Comissió de Seguiment del Pla Penta.

És per aquest motiu que els demano el vot favorable a la Proposta de creació de l'esmentada Comissió. Les responsabilitats, evidentment, amb aquesta Comissió, serien del tot diferents.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. Si ningú el sol·licita, passem a la intervenció dels grups per a la fixació de posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, per anunciar que, en tant que un dels grups

que hem firmat —que hem signat i que hem presentat— aquesta Proposta de resolució, lo Grup Popular anuncia que donarà suport a la creació de la Comissió de Seguiment del Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona. I afegir també que, com que tot fa preveure el vot en contra del Grup de Convergència i Unió, probablement i en una successiva ocasió haurem d'exercitar los grups de l'oposició, per responsabilitat, una nova acció que tingui com a objectiu lo concurs del Grup majoritari, atenent el principi fonamental de la nostra capacitat negociadora.

Amb estos criteris, senyor president, anunciem o reitem el vot a favor del Grup Popular. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Evidentment, també com a signants d'aquesta Proposta de creació de comissió de seguiment, el nostre Grup hi estem a favor. Ara bé, més que fer un plantejament, en aquests moments, ideològic, de quins són els nostres propòsits de cara a l'energia nuclear —que els tenim prou explicitats—, creiem que hem de començar la defensa d'aquesta comissió a partir de la tasca que va acabar en el seu moment la Comissió d'Estudi del Penta, creada en la tercera legislatura.

És evident que aquesta Comissió va ser creada —com ja ha dit molt bé el senyor Benach— per unanimitat de tots els grups de la cambra, que va tindre —almenys des de la nostra perspectiva— un funcionament irregular, en algunes èpoques, molt lent, o pràcticament inexistent, però que al final de la legislatura vam accelerar les tasques, i encara que dir que no ho va ser tan completa com hauríem desitjat, sí que crec que va ser prou satisfactòria. La prova d'això és que, almenys tots aquells grups que vam participar-hi activament —i dic això perquè hi va haver qui va participar-hi amb més èmfasi i n'hi ha que amb menys—, vam arribar a unes propostes de resolució consensuades, nou punts d'aquesta Comissió, en què constatarem nombroses deficiències i incompliments, o, en definitiva, mancances que es referien a les condicions de seguretat que ha de garantir aquest Pla d'emergència de les centrals nuclears de Tarragona.

Jo no em voldria estendre en la lectura de totes les conclusions, però sí que crec que és important constatar que a 20 de desembre, és a dir, 20 de desembre del 91 —pràcticament una de les últimes resolucions que va prendre la tercera legislatura—, la Comissió del Penta constatava insuficiències com, per exemple, en les activitats de manteniment de l'eficàcia del Pla. I posava com a exemple la realització d'un programa anual d'exercicis que cobreixin les activitats específiques del Pla, el desenvolupament anual d'un simulacre exterior o, per exemple, dotar els serveis de protecció civil de Tarragona dels mitjans humans adients per portar a terme aquelles tasques.

També constatava la Comissió que no estaven prou ben resolts el manteniment i renovació dels equips de protecció civil i finançament d'aquests equips, bàsicament els que han d'anar a càrrec dels ajuntaments. I una altra dificultat, tam-

bé dels ajuntaments, és la no-disponibilitat, en aquells moments, de l'assessorament tècnic necessari per tal d'interpretar adequadament la informació de què puguin disposar.

I una que crec que és importantíssima era la setena conclusió, en la qual dèiem que la Comissió constata que no s'han completat els programes de millora de mitjans d'actuació, especialment en el que es refereix a la dotació d'una xarxa automàtica de mesura de la radioactivitat, integrada en l'establerta per la Generalitat, en l'homologació d'un centre mèdic d'irradiats de segon nivell a Catalunya, i en l'execució dels programes de millora de l'estructura viària, així com també en l'execució dels programes de millora de les xarxes de transmissió i en l'elaboració i realització de programes d'informació a la població.

Això ho dèiem i ho constàvem ara fa escassament quinze mesos. A partir d'allí, el que podem dir és que la percepció que tenim —i és una percepció constatada des de les informacions de diversos ajuntaments— és que no s'ha avançat el que nosaltres creiem que s'hauria d'haver avançat en la resolució de totes aquestes mancances i insuficiències. Creiem que sí que hi han alguns aspectes que han millorat, però no estem satisfets de com s'està desenvolupant.

Jo posaria com a exemple dues mancances que no estan resoltes: est personal tècnic d'assessorament als ajuntaments, que els permeti interpretar i millorar la seva dosi de coneixement de la realitat de les mesures i dels nivells radiològics, i la realització, fonamentalment, de les obres de millora de l'estructura viària, que, en definitiva, és d'aquelles obres que han de permetre garantir, als ciutadans que puguin estar afectats per un problema d'una fuga nuclear i que tinguin de fer evacuació, aquesta evacuació al més ràpida i eficaç possible. I això, ens consta que s'han anat endarrerint programes en què es comprometien les diverses administracions a fer-ho, i sempre es diu que no hi han els suficients recursos pressupostaris, recursos que sí que hi ha per a altres coses.

En definitiva, pensem que la comissió de seguiment és la que hauria de fer..., la preocupació, el seguiment i, per tant, el coneixement del compliment d'aquestes mesures. He dit que algunes s'estan fent, altres no es fan al ritme que creiem necessari i creiem que el que és fonamental des d'aquesta cambra és intentar garantir de totes totes les majors mesures de seguretat per a tots aquells habitants que viuen en un radi, en el radi d'influència de les centrals nuclears, tant les d'Ascó com la de Vandellòs. I que fos capaç, també, aquesta comissió, a part de preocupar-se de conèixer els temes, de veure com es respon a situacions preocupants com la que darrerament ha sortit als mitjans de comunicació, i és la possibilitat que totes aquelles centrals nuclears del tipus Westinghouse fossin susceptibles de tenir esquerdes a les tapes dels reactors. I això és un problema que afecta les centrals nuclears ubicades a Catalunya, i pensem que aquesta Comissió no pot..., no aquesta Comissió, aquest Parlament no pot romandre desconegedor de la gravetat de fets com aquests.

Per tant, per garantir al màxim, com hem dit, la seguretat dels habitants afectats per les centrals nuclears en funcionament, pensem que fóra bo que, després d'haver realitzat un bon treball la Comissió d'Estudi de la tercera legislatura, tinguéssim ara una comissió de seguiment que permetés anar veient el grau de compliment d'aquelles insuficiències que detectàrem tots junts.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quatre grups d'aquesta cambra han presentat una Proposta de resolució per a la creació d'una comissió de seguiment del Pla d'emergència nuclear de Tarragona. Crec que avui hem de partir del treball, realitzat l'anterior legislatura, de la Comissió d'Estudi sobre el Penta, un treball que ens va permetre, al final d'aquella legislatura, tenir un informe, un informe en el qual hi havia ja una anàlisi d'aquest Pla d'emergència i un altre de conclusions al voltant del Penta.

Jo crec que, des d'aquest punt de vista, aquest ha de ser el punt de partida, i més tenint en compte que, si la memòria no em falla, va ser l'única comissió d'estudi d'aquest Parlament que va elaborar un informe i que, per tant, va materialitzar els treballs que assigna el Reglament a una comissió d'estudi, que és la realització d'un informe. Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que hi va haver un treball, que ja es va estudiar el que significa el Pla d'emergència exterior de les centrals i també l'interior; per tant, tot el que fa referència als plans i, en concret, a la zona de Tarragona.

Jo crec que precisament partint d'aquesta Comissió d'Estudi és possible parlar d'una segona etapa, que és la que el nostre Grup creu que es podria obrir avui. Una vegada hem estudiat el Pla d'emergència nuclear de Tarragona, podem parlar del seguiment d'aquest Pla, partint del treball de la Comissió i de les seves conclusions. Jo crec que en aquestes conclusions —que abans citava el senyor Gimeno— es troba una mica el punt de partida d'aquesta nova etapa. És cert que durant els treballs de la Comissió va tenir lloc l'accident nuclear de Vandellòs I i, per tant, des d'aquest punt de vista, va incidir directament i, en alguns casos, indirectament en els treballs d'aquesta, ja que aquell accident va portar a revisar els sistemes de comunicacions, el rodatge del Pla, la seva mateixa estructura, la rebuda i la transmissió de la informació a la població i a les autoritats, sobretot en tot el que afecta el que es coneix en la interfase entre el PEIN i el Penta, i per tant, també l'actuació del que van ser —o haurien hagut de ser, més aviat— els serveis d'extinció d'incendis, tant els interns com els externs. Per tant, des d'aquest punt de vista, la Comissió va constatar, ja al seu moment, que l'operativitat del Penta havia millorat sensiblement posteriorment a aquest accident.

Però, al mateix temps, també la Comissió va aprofundir en tot el que havien de ser els programes de millora de mit-

jans d'actuació. En primer lloc, va constatar la dotació..., la necessitat que hi hagués una xarxa automàtica de mesurament de la radioactivitat, que estigués integrada en l'establerta per la Generalitat; la necessitat d'homologar un centre mèdic d'irradiats de segon nivell a Catalunya; l'execució de programes de millora de les xarxes de transmissions, i l'elaboració i la posada en pràctica de programes d'informació suficients a la població.

També es va constatar tot un seguit de deficiències que feien referència a la realització de la necessitat que hi hagués programes anuals d'exercicis que anessin en el sentit de cobrir les necessitats específiques i les activitats del mateix Pla; el desenvolupament anual d'un programa de simulacre exterior que activi totes les organitzacions i els organismes del Pla, i, finalment, l'actualització periòdica dels plans d'emergència i una distribució àgil d'aquests.

Per tant, aquest era el marc que la Comissió d'Estudi va elaborar, va publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament*, i nosaltres creiem que, després de passat un any, és un bon moment per constatar si aquestes deficiències que la Comissió va veure en aquell moment –i en algun cas insuficiències– s'han esmenat i s'hi ha avançat. Jo crec que des d'aquest punt de vista no hi ha dubte que el Penta té una importància cabdal, com a Pla d'emergència nuclear per a les comarques de Tarragona, però també la té per al conjunt de Catalunya i fins i tot per a altres zones de l'Estat que estan a prop, en concret, sobretot de la central nuclear d'Ascó.

El nostre Grup està convençut que aquesta comissió de seguiment podria ser un bon instrument –la Comissió d'Estudi tenia unes altres funcions; per tant, no cal tornar a reestudiar el que està estudiat– i que compliria un objectiu que assenyalàvem ja al seu moment, en el debat que hi va haver al voltant de la Comissió d'Estudi, que és el d'apropar els problemes dels ciutadans a la principal institució, el Parlament de Catalunya, que és la institució autonòmica més important.

Nosaltres també volem dir que la creació d'una comissió de seguiment no qüestiona un important treball que s'ha desenvolupat tant pel Consell de Seguretat Nuclear com per Protecció Civil, com per les mateixes centrals nuclears, la Generalitat, Protecció Civil i els ajuntaments. Creiem que en els darrers mesos s'ha fet un treball profitós; que ha augmentat, segurament encara més, la sensibilitat dels ciutadans –sobretot d'aquelles comarques– arran de l'accident de Vandellòs I, però que en aquests moments donariem un pas endavant amb la creació d'aquesta comissió de seguiment.

Per tant, en aquesta línia, nosaltres demanem el vot a aquesta Proposta que hem presentat quatre grups d'aquesta cambra. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com és obvi i és important, hem escoltat amb atenció les intervencions de tots els altres oradors en el curs d'aquest debat sobre la Proposta de resolució

per la qual es crea aquesta comissió de seguiment. I escoltar les paraules d'altres grups, el que a mi m'ha produït és incrementar la perplexitat que ja tenia, perquè, realment, en aquest cas –com en tots els casos anteriors de creació de comissions–, de les paraules dels oradors es desprèn una extraordinària preocupació pel tema que en aquell moment precis es planteja d'estudiar o de seguir, i que sembla que la creació de la comissió que es demana ha de solucionar tota la problemàtica en qüestió. Dic això amb perplexitat –no ja amb perplexitat, sinó amb preocupació– perquè el nostre Grup va veient, al llarg d'aquests darrers mesos, que hi ha una creixent divergència entre l'interès que aparentment, que formalment, diuen tots els grups parlamentaris, en el moment de crear una comissió, i la realitat de l'interès i l'assistència –en molts casos, que no en tots– quan aquesta comissió, després, treballa.

Me'n guardaré ben bé prou, de dir que aquí hi ha una certa actitud que podríem arribar a qualificar, fins i tot, de demagògica, però, bé, els números són els números; jo els remeto, a tots vostès, a les actes de les comissions –que ja saben vostès que de cada comissió, de cada reunió es fa una acta– i veuran qui assisteix i qui no assisteix a les reunions; hi ha grups –grups sencers– que sistemàticament deixen d'assistir a comissions. I jo, que quedi clar, el nostre Grup no ho blasma, no ho critica.

Perquè –i per això parlava de preocupació– jo voldria cridar l'atenció de les senyores i els senyors diputats sobre un fet que és important, em sembla, i que demostra l'interès que tots tenim a treballar parlamentàriament. Però, és clar, de cara a l'opinió pública, de cara als mitjans informatius, el que «prima» és el Ple, i diuen: «home, dos cops al mes, un Ple no és gran cosa», però és que les comissions del nostre Parlament tenen una vida intensa. I n'hi ha moltes, i m'atreviria que n'hi ha, en aquest moment, un nombre excessiu. Jo voldria dir –més que dir, recordar, perquè suposo que tots vostès ho saben– que, en aquest moment, tenim vuit comissions permanents legislatives; tenim tres comissions permanents no legislatives; tenim tres comissions creades per llei; tenim ja creades i existents, treballant en aquest moment, quatre comissions de seguiment, i també hem creat tres comissions d'estudi. Vol dir que, en aquest moment –sí, senyor Gimeno, en aquest moment–, tenim vint-i-una comissions que treballen al nostre Parlament.

Per això deia que jo me'n guardaré ben bé prou, de parlar de demagògia, perquè ja ho comprenc, i els parlaré amb tota sinceritat de la nostra experiència. Hi ha una tal inflació parlamentària que jo tinc dificultats –tot i que tenim un Grup de setanta diputats–, hi ha més d'una ocasió que tinc dificultats per cobrir els dotze llocs de diputats que tenim a la major part de comissions, o els diputats que tenim a les comissions d'un nombre menor. I vostès veuran que sovint hem de fer substitucions perquè, per altra banda, hi ha coincidències de dues i tres comissions alhora, quant a la seva reunió, i per això jo accepto i comprenc que hi hagi un, dos, tres grups que no hi puguin assistir, perquè un grup que pot tenir set, onze diputats, amb vint-i-una comissions és molt

diffícil que doni abast a tot arreu. És clar, quan nosaltres hi hem donat suport –perquè més d'una vegada hem donat suport a la creació de comissions de seguiment o d'estudi–, ho hem fet, com vostès explicaven ara, perquè creïem que el tema era important; però després passa el que passa.

En definitiva, nosaltres, per una raó d'eficàcia i de pragmatisme, que esperem que sempre caracteritzi la nostra activitat al Grup de Convergència i Unió, a instàncies..., seguint l'exemple que ens dóna el Consell Executiu..., doncs, és de treballar en allò que sigui possible en cada moment. Si en aquests moments tenim vint-i-una comissions amb temes molt importants –i és a la memòria de tots vostès la temàtica de totes aquestes comissions–, ens sembla que el més útil, el més convenient, no ja per a nosaltres, sinó per al país, és que treballem intensament en aquestes vint-i-una comissions que tenim i, a mesura que vagin acabant els seus treballs i anem finalitzant la seva activitat, aleshores serà el moment de crear-ne: aquesta que es demana, la que vindrà després o altres que, evidentment, podrien plantejar-se a la propera reunió del Ple. Perquè, realment, a casa nostra hi ha molts problemes i seria molt útil que des del vessant parlamentari, bé sigui com a estudi –com s'havia fet i s'ha recordat aquí, en el tema del Pla Penta–, o com a seguiment, que ara es demana, arribarà el moment que, a aquesta temàtica o a altres temàtiques, nosaltres hi donarem suport. Però avui, ara, aquí, nosaltres entenem que val més concentrar els esforços en allò que ja tenim –amb el consentiment de tots– en marxa, abans de crear noves comissions. Per tant, senyor president, anuncio el vot negatiu a la creació d'una nova comissió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Acabat el debat, se sotmet a votació la Proposta de constitució de l'esmentada comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els qui hi estiguin en contra, es volen posar drets?

Abstencions?

La Proposta de constitució de la comissió de seguiment del Pla d'emergència nuclear de Tarragona, Penta, ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de les Zones de Muntanya de Catalunya

Passem a continuació al quart punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de les Zones de Muntanya de Catalunya, presentada pels Grups Parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya, Popular i pel Grup Socialista.

(Remor de veus.) Silenci!

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Puigcercós per presentar la proposta. Té deu minuts.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'escoltar atentament el senyor portaveu del Grup de la majoria, gairebé n'hi hauria per, per dir-ho d'una manera planera, retirar la meua proposta. El que passa és que em fa l'efecte que no és prou argument dir que hi ha massa comissions o que amb aquella sensació també planera de dir «no donem l'abast»... Em fa l'efecte que els interessos, les necessitats conjunturals o estructurals que es poden donar a l'estudi d'aquesta cambra sobrepassen la capacitat d'alguns –no de tots, penso– grups parlamentaris que a vegades no acaben de rodar. (*Remor de veus.*)

Catalunya és un país, i el motiu d'aquesta Proposta es deu bàsicament que Catalunya –és un redundància sabuda per tots–, Catalunya és un país macrocefàlic, és un país que concentra la seva població a la conurbació de Barcelona, és un país que concentra els seus sectors productius –el secundari, bàsicament– també a la conurbació de Barcelona i, en segona part, també en el litoral. Ens resta un interior, un «rerapaís» també anomenat, que bàsicament pateix de mancances en infraestructures, mancances en desplegament de serveis i, sobretot també en aquests moments, una part important, amb mancances i greu crisi dels sectors productius.

Ens trobem que les comarques anomenades «de muntanya» cada cop han anat tenint una recessió demogràfica natural; cada cop més hem vist com les inversions, malgrat augmentar, minvava la població i minvava, en definitiva, la qualitat de vida d'aquelles comarques. Comarques com el Ripollès, el Berguedà o l'Alt Urgell han anat observant darrement aquesta minva. Un creixement vegetatiu en el cas, per exemple, del Ripollès, que en els darrers anys el podem situar sota mínims; ha anat perdent població i també el saldo migratori és deficient. I és per això que a vegades no ens sorprèn quan sentim a dir que comarques com la del Ripollès, com la del Berguedà, són les comarques amb menys atur de Catalunya. I és natural que tinguin menys atur que d'altres, perquè, en definitiva, una gran part de la població ha hagut de marxar; hi ha hagut un despoblament real de comarques com aquestes.

Hem vist també com els sectors productius d'aquestes tres comarques, que malgrat tenir qualitat de muntanya..., pertanyen i ponderen, bàsicament, sobre el sector secundari. La comarca del Ripollès basa els seus elements..., gairebé més de 5.000 persones estan en el secundari; la comarca del Berguedà, més de 6.000, gairebé diríem 7.000; a la comarca de l'Alt Urgell, 1.512 persones, també, basen la seva productivitat en el primari, també el sector productiu. Ens trobem, doncs, amb tres comarques que, malgrat tenir l'etiqueta de muntanya, difereixen de la resta de comarques.

Malgrat això, hi ha comarques d'alta muntanya que han tingut un creixement de població; comarques com la Cerdanya, comarques com la Vall d'Aran han tingut un cert creixement. Es deu, bàsicament, a la millor dotació, que al principi podria ser un desavantatge, del sector terciari. Co-

marques –ho repeteixo– com la Cerdanya o la Vall d'Aran han tingut avantatges respecte a la poca implantació d'indústria, han tingut una preservació del medi natural i per això han pogut desenvolupar amb millor qualitat el sector terciari, entre ells el turisme.

Però avui en dia ens trobem amb una situació difícil per a comarques que han basat la seva tradició productiva en sectors febles. El tèxtil ha estat bàsicament afectat a comarques com el Berguedà i també el Ripollès. També un sector, com les papereres, ha quedat afectat en aquestes comarques, i ha quedat absolutament desmantellat. I també hem vist com..., el cas de l'Alt Urgell, que depenia bàsicament, en un 60%, directament o indirectament, d'una indústria del metall, com és el cas de Taurus, en aquests moments passa per una difícil situació.

Aquesta comissió, doncs, tindria per fi –i creiem que és important– la voluntat real, que moltes vegades s'ha expressat en aquesta cambra, de reequilibrar el territori. I reequilibrar el territori no només és, com a vegades pensem, limitar-nos a la creació d'infraestructures; infraestructures que poden anar des de les viàries fins a les telecomunicacions, fins a les dotacions de millores energètiques. Creiem, doncs, que, a més d'això, hi ha altres factors que a vegades oblidem, en un sentit integral del reequilibrament. Oblidem, per exemple, situacions com la de la LOGSE, que en aquests moments poden afectar moltes escoles de l'interior del país, moltes escoles de comarques de muntanya, que en aquests moments veuran encara més que la majoria dels joves en edat escolar han de marxar ja, a edats ben d'hora, cap a altres comarques per poder acabar estudis. Ja no parlem de les carreres universitàries, que representen un gran greuge comparatiu dels estudiants de muntanya vers els de les conurbacions, o també, per no dir-ho, els del litoral.

Aquesta és una situació –ho repetim– que va desequilibrant poc a poc el país, que va creant, en definitiva, un país concentrat, una gran conurbació a Barcelona, en part a Tarragona i en tercera part –ho repeteixo– al litoral. Creiem que hi ha hagut tard, hi ha hagut una reacció tardana, una reacció lenta, una reacció tímida per part del Govern, i que sí que és veritat..., i possiblement es podran enumerar grans obres d'infraestructures, entre elles les viàries, que s'han fet a aquestes comarques. Però creiem que són tard, que s'està tardant i que potser hi ha aquella sensació, que tenen ciutadania i institucions, moltes vegades locals o comarcals, aquella sensació que arribarem tard.

Aquesta comissió hauria de tenir una mica la voluntat i el seguiment de controlar i fiscalitzar la gestió i l'execució de les obres i infraestructures que s'estan portant a terme. A vegades, ja sabem que és normal que molta gran part de l'obra pública s'endarrerixi, que el període d'execucions tardi, que a vegades ja ni això; tardem a començar les obres. Creiem que aquesta comissió hauria de fer aquest seguiment i fiscalitzar l'inici de les obres, la gestió que s'està portant a terme i, sobretot, també, planificar, que moltes vegades aquestes obres desmantellin el que podria ser un atractiu potencial, com pot ser el medi ambient. La planificació del terri-

tori és competència d'aquest Govern, i creiem que la planificació d'aquestes comarques, amb un repartiment en el que pot ser un sector secundari i unes potencialitats turístiques a partir del medi ambient que ofereixen, les comarques de muntanya també és una cosa que és una assignatura pendent. N'hi ha hagut intents –tot s'ha de dir–; hi ha hagut, a vegades, potser, bona voluntat, bones intencions, però una planificació real no s'ha portat a terme.

Creiem, doncs, que és una comissió necessària, és una comissió que ens ha de permetre reequilibrar unes comarques que fugen moltes vegades del tòpic, en el sentit que es redueix un sector terciari i primari, agricultura i ramaderia i, en segon lloc, el turisme o el que es ve a anomenar –la simbiosi d'això– l'«agroturisme», i que tenim, malgrat això, a comarques de muntanya, comarques que no responen a aquesta tendència. Repeteixo els casos que he dit: el Ripollès, el Berguedà i l'Alt Urgell són comarques que, prioritàriament, el seus sectors productius estan situats entre la indústria i el sector serveis.

Evidentment, hi ha altres comarques que responen al paràmetre primari i terciari; no cal fugir de comarques com el Pallars Sobirà o comarques com l'Alta Ribagorça, que tenen, naturalment des de fa molt temps –per desgràcia i fruit d'aquest desequilibri–, una migració important i un percentatge demogràfic molt baix.

Per tant, creiem que és una comissió necessària i, sintetitzant, direm quins són els punts que cal remarcar.

En primer lloc, seguiment de l'execució de les obres d'infraestructura, tant viàries, telecomunicacions, com en matèria energètica. En segon lloc, l'estudi de recerca de fons estructurals, de fons de la Comunitat, tipus Feder, o les diferents viabilitats que hi han per a aquestes comarques. En tercer lloc, un seguiment i una promoció i la creació d'un entorn econòmic important. Evidentment –ho repetim– infraestructures, una formació professional, un sistema de formació laboral i ocupacional adequat a l'entorn, on es primin els sectors que en aquests moments hi han o es puguin reconduir en un futur pròxim. També tenir important..., i ser conscients que..., evitar contradiccions com les que s'han donat moltes vegades, que, intentant crear i fomentar el sector secundari, destrossen les potencialitats –ho repeteixo– mediambientals. I després, altres aspectes de qualitat de vida, com són referència a les de sanitat i a les d'ensenyament, eines bàsiques en matèria de redistribució social.

Creiem, com hem dit també, que la LOGSE, el desplegament de la LOGSE ja és un fet consumat que s'està endarrerint. Avui en dia, a l'institut de batxillerat, per exemple, de Ripoll, hi haurà estudiants que hauran d'anar a parar a Amer o hauran d'anar a parar a Barcelona per incapacitat del desplegament d'aquesta LOGSE en el seu institut de batxillerat. Ens trobem, també, que altres estudiants –ja no els del nivell elemental o els de secundària–, els universitaris, estan sota un greuge i, malgrat una política de beques que nosaltres creiem migrada i que no arriba a tothom, que estan en greuge comparatiu amb aquests. I després es tanca el cicle: les dificultats i la inversió de les famílies de les comarques

d'alta muntanya per enviar aquests joves a estudiar a les universitats, als centres d'alt nivell, no repercuteixen quan aquests s'han llicenciat o han acabat els estudis, i, evidentment, no retornen a la comarca. En definitiva, és una altra forma de depredació, una altra forma d'espoli que s'està donant a les comarques de muntanya. La inversió per família que s'està donant perquè aquests joves estudiïn o es qualifiquin professionalment no repercuteix en la comarca, perquè, evidentment, no hi ha sortida professional.

Això és, en definitiva, el que es ve anomenant «un procés de desertització»; desertització cada cop més constant, agreujada per aquesta crisi econòmica, agreujada per la tardança i a vegades mancances en infraestructures de tot tipus que s'estan donant i que, en definitiva, també repercuteix en perjudici de la qualitat de vida.

Creiem, doncs, que és necessària aquesta comissió; creiem que és una comissió que ha de servir, durant aquesta legislatura, per reequilibrar i fomentar les comarques de muntanya i també per començar a trencar aquest tòpic, per acabar aquest tòpic, que és bàsicament que les comarques de muntanya responen a la ramaderia, a l'agricultura i responen, també, evidentment, al turisme. Creiem que hi ha comarques amb un pes important en la indústria, en els serveis, que cal fomentar, que cal preservar i que cal, en definitiva, des d'aquesta cambra, cal donar-los suport, perquè, sinó, la despoblació d'aquestes comarques, el desequilibri del territori va en perjudici de tot el país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Hi ha possibilitat d'un torn en contra... *(Pausa.)* Passem a la intervenció dels grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Llorens.

El Sr. LLORENS: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he sentit amb molta atenció la intervenció del representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, molt breument –i com no podia ser d'una altra manera–, manifestar-los a tots vostès que el Grup que tinc l'honor de representar, el Grup Popular, dona suport a aquesta iniciativa, que és una iniciativa interessant.

És una iniciativa, potser, modesta, perquè pensem que potser, a l'hora de posar algun petit inconvenient, que potser hi hauria un grup de comarques més nombrós que podia estar inclòs i que podia estar amb els mateixos problemes que els que ha denunciat l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana. I ha citat, per exemple, Lleida; en sabem, de comarques que estan en la mateixa situació que l'Alt Urgell; ha citat les del Pallars, les de l'Alta Ribagorça... Bé, no entenem molt bé per què no han estat incloses dintre d'aquesta Proposta, però, naturalment, no totes les que són hi estan, però sí totes les que estan hi són, i el nostre suport és de recolzament a la creació d'aquesta comissió, que l'estimem sumament interessant i sumament urgent.

Hi ha aspectes, com..., s'han comentat abans, però potser nosaltres, des de les nostres posicions –geogràfiques, naturalment–, caldria incidir, que és una especial atenció a l'activitat agrària en aquestes comarques, que és una activitat,

doncs, que està amb franc retrocés, degut a les dificultats per les quals passa el sector agrari en general i, en particular, en aquestes comarques d'alta muntanya, on hi ha el fenomen que nosaltres hem denunciat repetides vegades, des del nostre Grup, de la migració rural; no és una amenaça, sinó que ja és una trista realitat. Hi ha molts pobles, de la zona de l'Alt Urgell per exemple, que la gent ja no hi viu, que no hi queda ningú, no quedarà ningú que continuï amb les explotacions quan faltin els que ara hi són, i, verdaderament, estem en una situació dramàtica.

Per tant, suport, sí, a aquesta interessant Proposta, que ve potser una mica tard, i que se'ls ha de donar el reconeixement, a Esquerra, que hagin tingut l'oportunitat de presentar-la.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de dir que, després de sentir les argumentacions de l'anterior comissió de seguiment que proposàvem, he estat temptat de demanar que retiréssim aquesta Proposta, perquè ens feia un gran favor el senyor Escudé traient-nos de sobre una càrrega feixuga com era la presència i l'activitat en una comissió. Diu que ja en tenim prou, que en tenim moltes, que hem de ser eficaços, que hem de ser pragmàtics i, com que a més a més el tema no era important, era innecessari crear una comissió per al Penta. Suposo que l'argument pot ser similar, encara que es canviïn les formes, per a la comissió..., crear una comissió d'estudi de zones de muntanya. Llavors, quasi ens podríem estalviar tot el discurs, perquè, en definitiva, se'ns fa algun favor de no crear més comissions.

És evident que això seria..., és un argument fàcil, però que el tema que tractem no és, des del nostre punt de vista, ni de molt, poc important. Pensem que la situació de les comarques de muntanya, entenent com a comarques de muntanya no exclusivament les comarques del Pirineu, sinó també totes aquelles comarques basades, bàsicament, en una economia agrària i en un turisme incipient però que és insuficient per resoldre els problemes d'escassa perspectiva de futur d'aquestes zones –m'estic referint a comarques d'interior, com podrien ser, a la circumscripció tarragonina, les comarques del Priorat o la comarca de la Terra Alta–..., cal saber a on van i cal saber quin és el futur d'aquestes zones.

Per això pensem que la creació d'aquesta comissió és oportuna, i és oportuna perquè en aquests moments està a debat social el model o la proposta de Pla territorial general que ha aprovat el Govern de la Generalitat i que està a informació pública als ajuntaments, i després entrarà a debat aquí, al Parlament. En aquest Pla territorial es teoritza molt i es parla de la necessitat de treballar de cara a aconseguir un reequilibrament del territori; es parla, fins i tot, d'inversió de tendències d'assentament de població, en el futur creixement teòric que posa també en aquest Pla d'aquesta població, i es diu que a les comarques de l'interior, encara que en

el moment actual la tendència és a disminuir, el que faran és incrementar, incrementar la població; que reduiran l'increment de l'àrea metropolitana de Barcelona en benefici de la resta de zones. Però a l'hora de veure quines són les mesures concretes que es proposen per aconseguir aquest reequilibrament territorial i aquestes actuacions concretes a determinades comarques, no es veu enlloc com s'aconsegueix que la comarca del Pallars Sobirà, la comarca del Ripollès o la comarca del Priorat puguin mantindre la seva població o puguin incrementar aquesta població. I és evident que no és a base de fer infraestructures quan es pot mantenir una població en el territori.

Jo vull contar una anècdota, que és real, lamentablement real, que és la d'un poble proper al meu, un poble que es deia Bel, que estava en plena muntanya i al qual s'accedia difícilment. Se'ls va fer una carretera i els va arribar el telèfon; a través del telèfon es van assabentar del que passava a la resta del món, i la carretera els va servir per anar-se'n de pressa a buscar un altre lloc, i va quedar el poble despoblat. Evidentment, si donem telèfon i donem la llum i donem carreteres, amb això no garantim que la població pugui mantenir-se en aquell territori.

I hi ha una altra amenaça, que també crec que és interessant de discutir en una hipotètica, futura comissió d'estudi, si fem un esforç extraordinari de responsabilitat i de voluntat de treball i ens ho permet el senyor Escudé, que és la dels perills que pot generar el canvi de tendències turístiques; és a dir, l'esgotament del model —com vam tenir oportunitat de parlar llargament— de sol i platja —amb el conseller de Comerç i Turisme— pot significar que totes les barbaritats i tots els defectes que ha comportat el model de sol i platja siguin exportables al model de turisme d'interior, turisme de muntanya o turisme verd. És a dir, noves construccions, grans infraestructures i una destrossa del que és l'entorn que caracteritza aquestes comarques.

Per tant, perquè creiem que al Pla territorial s'hauria de definir molt més quin és el futur concret d'aquestes comarques d'interior; perquè creiem que cal saber quines són les actuacions, no sols d'infraestructures, sinó de millora de qualitat de vida i de perspectives econòmiques que hi han d'haver en aquestes comarques; perquè s'ha de ser molt respectuós amb el que és la situació actual ecològica d'aquestes comarques, cal mantenir com una riquesa prioritària l'entorn que les caracteritza en aquests moments, pensem que és oportú i és bo crear una comissió d'estudi de les zones de muntanya i que aquest treball pugui ser afegit de cara a concretar i millorar el futur Pla territorial general de Catalunya, que serà motiu de debat en els propers mesos.

Per això hem donat suport i votarem afirmativament aquesta Proposició i demanem que sigui reconsiderat per part del Grup de la majoria i, per tant, votat afirmativament també.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor president. Senyories, a la primera sessió ordinària del Parlament de Catalunya, l'any 80, el Grup Socialista va sol·licitar la creació d'una comissió d'alta muntanya, que va aprovar-se per unanimitat aleshores. El mateix Grup va presentar immediatament després de l'inici dels treballs una proposició de llei d'alta muntanya que va servir de base per a la redacció de la Llei d'alta muntanya del 23 de març del 83, també aprovada per unanimitat, malgrat que descafeïnava força el plantejament inicial, sobretot en relació amb la representativitat dels consells comarcals de muntanya; problema que després ha continuat amb els consells comarcals generalitzats.

Al llarg dels darrers tretze anys, els socialistes hem presentat dotzenes de proposicions no de llei, interpellacions, mocions i preguntes sobre qüestions de muntanya, i pot constatar-se així una llarga i intensa trajectòria d'interès i preocupació en relació amb el present i el futur del Pirineu, aqueixa part tan significativa i especial del Principat, que una vegada més ha estat oblidada pel Govern de Convergència i Unió, ja que no existeix, no apareix com a àrea de planificació al Pla territorial general, avui —com saben tots vostès— a informació pública.

La cambra parlamentària catalana ha intentat durant més d'una dècada que el Govern de Catalunya establis i aplicés una política singular al 30% de superfície del país, d'acord amb el que es fa a tots i cadascun dels països europeus, als països del nostre entorn cultural i geogràfic.

Senyories, vostès ho saben, no hi ha hagut res a fer: Convergència i Unió és profundament insensible a aquesta qüestió. No hi hagut manera. Els convido a preguntar a les persones de Lles, o d'Urús, o de Six, o de Vinyafrescal, o d'Ars, o d'Herba-savina si saben que hi ha una llei de muntanya; si saben que disposen d'un pla comarcal al seu servei —un pla comarcal de muntanya—; si coneixen —aquesta és una bona pregunta— l'existència del Consell General de Muntanya; si creuen, en definitiva, que el Consell Executiu de la Generalitat els dedica un tractament específic, congruent amb llur especificitat. La resposta —no cal que els la digui, la saben perfectament— serà negativa. Serà negativa perquè s'han perdut més de deu anys per manca d'interès del Govern català a fomentar, entre d'altres coses, la participació. Deu anys en perjudici del Pirineu i, per tant —i això nosaltres ho veiem clarament—, en perjudici del conjunt del nostre país. El Pirineu és avui, lamentablement, una àrea malmesa, on conviuen situacions extremes de «colmatació», per una banda, i de desertització per l'altra. I això, en un territori, és el pitjor que pot passar, i més en un territori de muntanya, com saben els nostres veïns europeus.

És hora, doncs, senyories, que també en la present legislatura es promogui la creació d'una comissió d'estudi de les zones de muntanya de Catalunya, amb l'objectiu d'impulsar un canvi qualitatiu en l'acció de govern. La pregunta és: hi votaran a favor els diputats de Convergència i Unió? La solució, en molts pocs minuts.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ganyet. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Companys.

El Sr. COMPANYS: Senyor president, senyores i senyors diputats, estem davant d'una proposta de resolució signada pels portaveus dels grups parlamentaris de l'oposició, en la qual es demana al Ple del Parlament la creació d'una comissió d'estudi de zones de muntanya a Catalunya.

Com a filosofia, no la veuríem pas malament. El que passa és que, una vegada analitzada la legislació que tenim en aquest moment, entenem que és del tot innecessària la creació d'aquesta comissió. De fet, valdria la pena el repàs... Jo no fico en dubte que totes les senyores i els senyors diputats que han estat en ús de la paraula coneixen en profunditat el que és la Llei de muntanya i, per tant, la capacitat que té de l'ordenació del nostre Pirineu. El portaveu del Grup Socialista, el senyor Ganyet, ens ha recordat que l'any 80 ja es va crear una comissió d'alta muntanya. De fet, es va reunir set vegades –i quan dic això no fico en dubte que els acords de la Comissió no haguessin estat importants–, es van reunir set vegades en els quatre anys i, de fet, els dos últims anys no se'n va reunir cap.

A la segona i tercera legislatures no va ser necessari; en tot cas, ningú va demanar la constitució d'aquesta comissió, i en aquest moment es torna a ficar damunt de la taula, ficant diferents arguments sobre la seva creació. Entre altres, hem estat parlant de problemes d'immigració i problemes de renda per càpita i tal, que moltes vegades no són exactament, o no estan exactament situats en aquestes zones de muntanya. Crec que el portaveu del Grup d'Iniciativa ho ha dit perfectament clar: hi ha altres zones en el nostre territori que no són de muntanya i que en aquest moment estan situades en situacions de recessió més importants que la majoria de les comarques de muntanya. I quan dic això no vull treure importància a l'acció que s'ha de fer en aquestes zones.

Però m'agradaria també destacar d'alguna manera que l'any 83, amb l'aprovació de la Llei de muntanya, es va donar un pas importantíssim endavant. Jo diria que la Llei aquesta, la seva aplicació..., és una llei moderna, oberta, sobretot participativa i descentralitzada, que dona a les comarques, als consells comarcals i als consells generals de muntanya la possibilitat d'intervenir de forma clara en el que és l'organització del seu territori. M'agradaria ressenyar també l'efectivitat dels plans comarcals de muntanya. En aquest moment totes les comarques de muntanya ja tenen plans comarcals i per a l'any 91 la inversió global en aquests plans de muntanya és de gairebé 16.500 milions de pessetes, amb un nivell d'execució del 95,5%. Per tant, no sols tenen una quantitat important de diners, sinó que a més el seu nivell d'execució és alt.

Vostès saben que això funciona a través d'un quinquenni; per tant, tenim el Pla de muntanya actual, el Pla comarcal de muntanya és de l'any 90, aproximadament, fins al 95. Durant aquests cinc anys s'invertiran en les zones de muntanya 65.000 milions de pessetes, que equivalen aproxima-

dament a unes 350.000 pessetes per habitant. Per tant, no es pot dir que el Govern de Convergència i Unió sigui insensible a la problemàtica de muntanya. Tampoc no podem dir que els problemes de la muntanya estan resolts, però, en tot cas –i si vostès m'ho permeten–, m'ajustaré a la legislació vigent, i en la Llei de muntanya que es va aprovar el 9 de març del 83 ja es defineix perfectament què són les zones de muntanya i les comarques de muntanya. Però sobretot, i d'una forma especial, defineix exactament què són els plans de muntanya, els plans comarcals de muntanya, i els defineix la mateixa Llei com un instrument bàsic per al desenvolupament i l'aplicació de la política de muntanya.

Els plans comarcals de muntanya han de contenir, com a mínim, un estudi socio-econòmic de la comarca i l'explicitació de les possibilitats de desenvolupament dels diversos sectors econòmics, socials i de serveis expressats en forma d'objectius concretats en el temps i en l'estratègia d'actuació. Han de tenir també uns programes d'actuació amb la indicació de les accions, la localització d'aquestes, els terminis, els costos i les inversions necessàries. I també han de tenir un pla d'inversions directes complementàries, amb especificació anual en els pressupostos. Aquest pla comarcal de muntanya ha de tenir un programa d'actuació i ha de tenir una relació directa amb la defensa i la conservació i la restauració del medi físic i del patrimoni històric i artístic, amb la protecció i el foment de les activitats agràries, amb la promoció i la protecció de la indústria, el turisme i l'artesanía, amb l'habitatge, amb les obres hidràuliques i amb especial prioritat amb la xarxa viària, amb les obres públiques, amb la sanitat i amb l'ensenyament i amb l'esport.

Si després nosaltres ens n'anem al Decret que desplega la normativa vigent, veurem que d'una forma especial es crea i es defineix de forma més exacta el que és el Consell General de Muntanya, que sí que coneix molta gent i en el qual estan representats tots els consells comarcals. I que una de les atribucions bàsiques del Consell General de Muntanya, amb el qual nosaltres creiem que no és necessari crear una comissió en el Parlament, és la de vetllar..., són les atribucions del Consell General de Muntanya la de vetllar per l'assoliment de la finalitat de la Llei de muntanya, que abans he llegit què és el que havia de fer, o la d'assessorar el Consell Executiu en tots els temes de política de muntanya.

Per tant, tenim uns plans de muntanya, tenim un consell general on estem representats, i després aquests plans de muntanya no sols es fan des dels mateixos consells comarcals de muntanya, sinó que la mateixa Llei diu perfectament clar que per a l'elaboració és necessari promoure la participació activa i recollir els suggeriments dels diversos agents socials i econòmics, institucions de la comarca, i es demanarà, per fer aquest pla, l'opinió a les organitzacions empresarials, als agricultors, als ramaders, als industrials, a les associacions cíviques i culturals i als òrgans de l'Administració presents a cada una de les comarques.

Per tant, senyores i senyors diputats, estem una vegada més davant d'una normativa jo crec que moderna, una normativa descentralitzada, una normativa que realment creu en la pròpia muntanya, creu en la pròpia comarca, creu en les pròpies comarques i que, realment, consulta, i qualsevol pla d'aquests no es fa des d'un despatx centralitzat, com s'ha volgut abans deixar, o intentar deixar clar, sinó que es fa perquè surt directament a iniciativa de la zona i del sector afectat.

Per tant, entenem nosaltres que si acceptéssim aquesta Proposició presentada pels diferents grups parlamentaris el que voldria dir, en el fons, és que nosaltres demostrem una manca de confiança en la utilització adequada de les eines que la Llei posa a disposició dels consells comarcals de muntanya i dels consells generals, fet que no hi estem gens d'acord. O que ens dedicàrem a estudiar unes coses que ja estudien els consells comarcals de muntanya per fer uns plans i que nosaltres hauríem de ratificar, cosa que tampoc entenc que no hem de fer.

Per tant, en base a totes aquestes propostes que he fet jo, en base a tots aquests punts, nosaltres no donarem suport a la creació d'aquesta comissió d'estudi.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Companys.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord?

Els i les que hi estiguin en contra, es volen posar drets?

Abstencions?

La Proposta de constitució de la Comissió d'Estudi de les Zones de Muntanya ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Elecció de quatre membres del Consell Superior de la Cooperació

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és l'elecció de quatre membres del Consell Superior de la Cooperació. Article 5.2 del Decret 34/1993, del 9 de febrer, sobre la composició i el funcionament del Consell Superior de la Cooperació. La senyora secretària donarà lectura a l'esmentat article.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Article cinquè: «Nomenament dels membres del Consell. 5.2. El Parlament nomenarà quatre persones de competència i vàlua reconegudes en el camp de la cooperació.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació serà secreta mitjançant paperetes.

(Pausa. Remor de veus.)

Els senyors secretaris procediran a anomenar els diputats per ordre alfabètic. Prego silenci.

(El secretari primer i el secretari quart criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha alguna senyora diputada, algun senyor diputat que no hagi estat cridat? (Pausa.) Procedirem a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació ha estat el següent: el senyor Joan Josep González i López, 83 vots; el senyor Jaume Terribas i Almego, 83 vots; el senyor Arcadi Vilert i Soler, 86 vots, i el senyor Jordi Viura i Molta, 83 vots. Hi ha quinze vots en blanc i no n'hi ha cap de nul.

Per consegüent, queden proclamats els següents senyors, designats pel Parlament de Catalunya com a membres del Consell Superior de la Cooperació: el senyor Joan Josep González i López, el senyor Jaume Terribas i Almego, el senyor Arcadi Vilert i Soler i el senyor Jordi Viura i Molta.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de les grans instal·lacions de lleure

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la política general de les grans instal·lacions de lleure, que formularà el diputat senyor Arseni Gibert i Bosch, del Grup Socialista, que té la paraula.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tinc un amic que ha perdut fe i, de vegades, diners en inversions de caràcter patriòtic, com ara l'Hospital General de Catalunya, Banca Catalana, projectes relacionats amb mitjans de comunicació, Renda de Catalunya, Xarxa Cultural o d'altres. Ell diu que ja no li passarà mai més, això, però jo estic convençut que, si vostès endeguessin una subscripció popular —la idea, els la brindem de franc—, acabaria comprant accions del parc temàtic d'atraccions nacional de Catalunya.

Nosaltres, els socialistes, també en voldríem comprar, ens delim per poder-ne comprar. Sempre hem volgut que aquest parc es faci i ens agradaria contribuir-hi; voldríem sentir-lo també nostre, de tots, i assistir plegats i cofois a la seva inauguració. És ben cert que, amb la nostra modesta capacitat inversora, no es resoldrien els problemes de finançament que pugui haver-hi. (Remor de veus.) Com les senyores i els senyors diputats saben, som gent que considerem incompatible dedicar-nos simultàniament a la política i als negocis, però confiem que vostès, senyors del Govern, sabran apreciar el valor com a gest simbòlic d'aquest nostre oferiment d'aportació, enmig de la frenètica recerca de socis inversors que tant els ocupa d'uns mesos ençà, que tant els absorbeix que els distreu, fins i tot, d'altres de les seves obligacions i responsabilitats com a governants.

Voldríem, volem, engrescar-nos amb el projecte. La veritat és que fins ara no..., ens ho han posat bastant difícil. La seva gestió en tot allò relatiu a aquesta implantació ha estat, al nostre parer, obscura, incompetent i sovint incomprensible. I no és només una percepció nostra, em sembla, sinó que els resultats, almenys fins ara, també ho indiquen. L'ar-

ticle 4.2 del Decret que n'autoritzava la instal·lació, el 152/89, del 23 de juny —révetlla de Sant Joan—, és ben clar: el parc temàtic havia d'estar acabat el 31 de desembre del 92. Vostès han parlat sovint de mala sort, sobre aquest tema; el president Pujol ho ha dit alguna vegada. El president Pujol també va comparar la importància d'aquesta implantació amb els Jocs Olímpics, cosa que no volem discutir ara, però sí que volem fer-los notar i preguntar-los si es poden imaginar l'espantós ridícul que hauríem fet com a país si els Jocs Olímpics s'haguessin gestionat amb un nivell similar de mala sort.

Certament, no ens ho han posat fàcil fins ara, però si estan interessats a comptar amb la nostra adhesió, ho poden aconseguir fàcilment: els cal, tan sols, canviar opacitat per transparència; que aquest afer passi de ser el més opac de tots els afers opacs dels seus tretze anys de govern a ser el més transparent. Els cal, tan sols, un xic de franquesa, que és el que els demanem. És precisament per això, per donar-los una vegada més l'oportunitat de ser francs amb nosaltres i amb la ciutadania de Catalunya, que presentem aquesta interpel·lació. Tant de bo l'aprofitin!, i no només per satisfer el nostre requeriment de transparència, sinó perquè la transparència és, amb tota probabilitat, el millor camí per tirar endavant el projecte.

Avui, o aquí, més ben dit, es podria gairebé acabar aquesta intervenció. D'una banda, els quinze minuts reglamentaris són insuficients per tractar tots els punts foscos d'aquesta ja llarga història recargolada al llarg de quatre anys; de l'altra, no és gaire necessari que els tornem a explicar quins són els nostres dubtes: vostès els coneixen molt bé. Si haguessin tingut algun desig d'esvaïr-los, han tingut dotzenes d'oportunitats per fer-ho; la darrera, donar resposta a un qüestionari que els vaig trametre a primers de febrer i que no ha estat contestat. Per això obviarem molts temes, i d'altres els tractarem només de passada, malgrat que seria interessant, per a tots els membres de la cambra i per a la ciutadania, saber un munt de coses.

Seria interessant, per exemple, saber els motius reals de la decisió irrevocable de la corporació Anheuser Busch d'abandonar definitivament el projecte com a principals promotors, la tardor del 90. Els prego que no ens diguin que foren exclusivament o principalment els problemes derivats de la segregació, perquè dir-ho seria un mal servei a la transparència. Em pregunto si ens ho explicaran.

Seria interessant conèixer les contrapartides compromeses amb el senyor De la Rosa a canvi del favor que aquest els va fer apareixent *in extremis* com a salvador, quan ja estaven a punt d'haver de reconèixer el fracàs del projecte. A part d'altres contrapartides potser més tangibles, hi havia la patent de catalanitat i l'estatus d'empresari model reiteradament atorgats públicament pel senyor Pujol? Ens les explicaran, aquestes contrapartides?

Seria interessant saber per què algunes de les grans definicions del projecte inicial d'Anheuser Busch, com la selecció de l'emplaçament i el model de parc, indissolublement lligats a una macroorganització, foren imposades, des del

seu Govern, tal com explícitament, i contradint-los públicament, van manifestar els directius de la corporació econòmica nord-americana el juny del 89. Atès que precisament en aquestes definicions hi ha l'arrel dels problemes, ens preguntem també si ens ho explicaran.

Seria interessant poder valorar quin seria el grau de complicació de la situació jurídica, en el supòsit que, bé per prosperar algun dels recursos dels propietaris, o antics propietaris, que es consideren afectats, bé per no culminar la implantació i no complir-se, per tant, les finalitats de l'expropiació, aquesta entrés en un procés de reversió. Ho han estudiat? Ens ho explicaran?

Seria interessant, també, saber amb quin tipus de llicència urbanística s'estan executant les obres actualment, en quin estadi de tramitació es troben el planejament urbanístic parcial o les figures equivalents, el projecte o projectes d'urbanització, el projecte executiu de l'obra... Està tot això en situació de vigència definitiva, amb tots els seus requisits, inclosa l'adaptació a les disposicions bàsiques de la Llei estatal 8/90, del 25 de juliol, sobre la reforma de la llei del sòl? Ens explicaran en quina fase de tramitació ho tenim?

Saber tot això seria molt interessant i, naturalment, els requerim que ens ho expliquin. És obligat, si es tracta de dotar aquest afer d'uns mínims de transparència. Hauré de reconèixer que no és el nucli central del problema. Això de què hem parlat no és el nucli central del problema. Que aquestes qüestions no són les decisives per fixar la nostra oposició. Al capdavant, o bé són història, algunes d'elles, o bé, en darrer terme, tenen algun tipus de solució. El que de veritat ens permetria sortir d'aquí entusiasmats i fent-los costat en aquest assumpte és una satisfactòria explicació sobre la viabilitat actual del projecte, sobre el nivell de garanties que podem tenir en relació amb la culminació de la implantació i en relació amb les condicions i característiques d'aquesta implantació.

No els demanem garanties al cent per cent: entenem que qualsevol operació complexa comporta un cert risc. Entenem que corregir l'extraordinari joc dels disbarats d'un procés gestionat des del Govern de forma tan incompetent fins ara i durant tant de temps incrementa aquest risc. Els demanem tan sols que ens acreditin que els paràmetres que defineixen la situació actual i les previsions de futur es mouen dins d'un marc raonable de normalitat; que ens demostrin que el projecte es troba en aquests moments —o que s'hi trobarà en un futur immediat, gràcies a les gestions que estan fent— en una situació, per arriscada i agosarada que sigui, homologable a la de qualsevol inversió privada, regida per la lògica i la racionalitat empresarial, en el pla de les més elementals lleis econòmiques i de mercat.

És sobre això que tenim encara alguns dubtes. Resumint molt, podríem dir que ens preocupen dos aspectes. El primer, la viabilitat financera del projecte, tant en el sentit de culminar la implantació com en el de la consolidació i continuïtat de l'explotació, ambdues coses en bones condicions, naturalment. I, la segona, el risc de malbaratament de recursos públics, sobretot en el cas que els esmerçats no fossin

suficients per garantir aquestes condicions, aquests requeriments que dèiem en el punt 1. Aquestes reticències, entenem que no són gratuïtes, creiem que tenen fonament; tant de bo ens les esvaeixin, d'aquí a uns minuts, en resposta a les qüestions que intentaré plantejar breument.

Sembla evident que, avui per avui, el projecte pateix problemes de finançament. És clar que corren temps en què fins i tot els bons projectes poden patir conjunturalment aquest tipus de problemes. El que convindria esbrinar és si es tracta tan sols de dificultats derivades del marc econòmic complicat en què ens movem en aquest moment, o en què es trobem, o si, contràriament, són les circumstàncies i les vicissituds vinculades al mateix projecte les que les originen.

Suposo que no és massa agosarat afirmar que la credibilitat financera del senyor De la Rosa, cap visible i màxim responsable de l'empresa promotora Gran Península, SA, és en aquests moments més aviat precària. Lògicament, això té conseqüències, té conseqüències tant pel que fa a dificultar les aportacions pendents en l'apartat de recursos propis —i sobretot, segurament—, com per l'obtenció dels recursos aliens previstos.

Davant la certesa de la magnitud del problema generat per l'afer KIO, Grupo Torras, i les incerteses sobre la seva evolució, no són gens sorprenents les cauteles de l'ICO enfront de la formalització d'un préstec hipotecari per import de 15.000 milions de pessetes, emparaulat al seu dia per Anheuser Busch. És una actitud tan poc sorprenent com la totalment simètrica del Govern de la Generalitat el passat mes de gener, en congelar la formalització de nous trams de l'aval autoritzat per aquest Parlament, congelació mantinguda fins fa pocs dies, després d'haver establert garanties hipotecàries, tal com ja els demanaven el juny de l'any passat com a condició per a votar favorablement l'autorització. Llavors no ens van fer cas.

Ens preocupa també el recentment ajornat, anunciat ajornament de les obres d'urbanització. Lògic, d'altra banda, atesa la situació del mercat immobiliari. Però ens preocupa no pas perquè ens creiem ara l'enorme fallàcia que vostès ens van voler fer creure en el seu moment i que estableix la Llei del 89, que un parc temàtic i una urbanització configuren indissolublement un centre recreatiu i turístic, de forma indestruïble; ens preocupa perquè hem cregut des del primer moment que la viabilitat econòmica del projecte era molt subsidiària de l'explotació immobiliària. En una carta oberta signada pel president Pujol, el 25 d'agost del 89, de la qual ja vaig citar un altre paràgraf amb motiu del debat sobre l'aval, després de moltes xifres sobre les hectàrees destinades a urbanització a París i a Orlando, es diu: «podria allargar-me més en aquest sentit, però amb el que li he dit ja n'hi ha prou per deixar clara una cosa: aquesta mena de parcs o es fan així o no es fan»; és a dir amb urbanització. Ara, paradoxalment, el volem fer —de moment— sense urbanització. Dit d'una altra manera, tenim dubtes sobre la rendibilitat intrínseca del parc, i ens fa por que fins i tot resolent-se bé el finançament de la inversió, en el supòsit de comptes d'explotació perllongadament negatius, es produeixi una degra-

dació del funcionament i en les instal·lacions que accentuï encara els problemes del sector turístic, en lloc de contribuir a rescatar-lo de la seva situació.

Anheuser Busch era una garantia, en aquest sentit. En part era en alguna mesura una operació de prestigi com a plataforma per a l'expansió a Europa de les seves línies industrials. I el grup, el grup americà es podia permetre alguns luxes. No sembla el cas de l'actual empresa promotora. És evident, d'altra banda, que en el supòsit, en un supòsit com aquest que estem parlant, estaria en risc un volum important de recursos públics.

L'experiència d'Eurodisney no és gens estimulante. Les seves accions van sortir a la borsa cotitzant a 165,2 francs francesos; uns mesos després, el 5 d'octubre, cotitzaven a 61,2 francs francesos i no han remuntat. Ja sé que els problemes són en part financers i tot plegat és força més complex, però hi ha també incompliment de les previsions, més pel que fa a la despesa mitjana que no pas al nombre de visitants. Tot i que es puguin atribuir les desviacions a alguns errors solucionables, els experts asseguren... tots els experts que he consultat asseguren que la resposta europea a aquest tipus d'instal·lacions no és ni serà —sent molt bona— idèntica a l'americana o japonesa, i cal tenir en compte que estem parlant de Disney. A Florida, Disney rep 24 milions de visitants cada any; el més ben situat dels quatre parcs Busch en el rànquing nord-americà ocupa el número 8 i en rep 3 milions. Són dades preocupants.

Arriba un punt en què es barregen els dos dubtes. No sabem si les dificultats que vostès tenen, o semblen tenir, per trobar nous socis inversors provenen de l'actual imatge del senyor De la Rosa o de l'anàlisi de rendibilitat de la inversió, o potser de totes dues coses. De fet, per no saber, no sabem ni tan sols si, els socis que busquen, els busquen perquè ho siguin del senyor De la Rosa o bé per a substituir-lo.

És evident que si ara ens poguessin anunciar l'entrada de nous socis indiscutiblement solvents i fiables hauríem fet un pas de gegant per esvaïr dubtes. Estan en condicions de donar-nos aquesta bona notícia?

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor...

El Sr. GIBERT: Acabo, senyor president, en pocs segons. Acabo, precisament manifestant una darrera preocupació. Recentment, vostè, el senyor Alavedra i el mateix president Pujol han dit quelcom semblant a: «el parc es farà perquè la Generalitat vol que es faci». Home, ens sona un xic a voluntarisme prepotent. Espero que no sigui una qüestió de simple tossuderia i que ens exposaran ara una anàlisi molt més convincent.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gibert. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Molt honorable president, senyor Gibert, senyores i senyors diputats; bé, en primer lloc, dir que tinc la satisfacció, una vegada més, de sortir a la tribuna del Ple del Parlament per poder parlar de tot el que consti-

tueix precisament aquest eix important de la política turística del Govern de la Generalitat, que és anar diversificant la nostra oferta turística i, en aquesta diversificació, aportar-hi conceptes nous dintre del turisme del lleure, del turisme actiu i, d'una manera molt concreta, dels centres recreatius turístics.

Vostè, senyor Gibert, ha fet una intervenció una mica en l'estil del que ja estem acostumats i, per tant..., per altra banda és lògic perquè tothom s'expressa, doncs, d'aquella manera que considera que va més amb el seu to. Home, ha entrat amb una introducció, jo diria rellosca, de la qual em sembla que val més que no parlem, sobre el tema de política i negocis. Aquí parlarem del tema que porta, precisament, a veure quina és la situació en aquest moment d'aquest projecte, que considerem que és important, i quan hi va haver el debat de política turística em sembla que vaig insistir a bastament sobre la voluntat..., i, per tant, aquí no és prepotència, sinó que és precisament una de les branques de la nostra acció política.

Vostè s'entesta –si m'ho permet, amb tota cordialitat– a repetir una sèrie de tòpics que no ens creurem per molt que els repeteixi. Quan vostè parla que s'actua amb obscurantisme, quan vostè ens ataca que actuem de manera no clara, em sembla que no es pot dir amb fonament de causa, quan aquest projecte s'ha desenvolupat a l'entorn del debat d'una llei que va ser discutida per part de tots els grups i dels quals hem de manifestar que hi va haver un recolzament important en tot el que constituïa no només l'eix fonamental, sinó en qüestions circumstancials. Per tant, neix d'una llei.

Per altra banda, conforme a aquesta Llei, es va fer una convocatòria, una convocatòria que va provocar un concurs, en el qual es va resoldre. I vostè recordarà, ho suposo, i molts dels diputats que estan presents aquí, en aquest Parlament, que el que els parla va tenir interès de fer una compareixença voluntària –compareixença voluntària– a fi i efecte de donar tot tipus d'explicacions de quin era el projecte, les implicacions, les conseqüències i, per tant, quina era l'acció que estàvem desenvolupant. I, per altra banda, sempre, en totes les accions que han tocat aquesta qüestió ha tingut un suport normatiu que ha estat ben públic, des de tots els punts de vista i, naturalment, de tot el que comporta l'obligació d'actuar amb aquesta transparència.

Per tant, permeti'm que no li ho pugui acceptar, i em sembla que vostè també, almenys en el seu fur intern, estarà d'acord amb mi que no ens pot atacar d'opacitat.

Hi ha hagut un marc legal en un projecte, el qual nosaltres hem considerat que era important; marc legal en què tot el seu desenvolupament posterior ha estat –i això penso que fins i tot dóna validesa al plantejament– seguit d'una sèrie de recursos en els quals avui en dia hem de dir, hem de dir que tenim tota la línia estratègica completament sòlida i vàlida, perquè els recursos no han afectat en el més mínim –al revés, els tribunals fins ara han anat donant la raó– tot el que nosaltres havíem anat plantejant. Només queden pendents alguns recursos que afecten l'establiment d'algun preu

just, però que evidentment tindrà unes conseqüències que tindran un caire econòmic, però que en cap moment afectaran la línia d'actuació del projecte.

Aquest projecte és important. Aquest projecte s'està desenvolupant; s'està desenvolupant, a més, de manera important. En la mateixa Llei, en el Decret, nosaltres prevèiem la possibilitat que hi hagués canvis d'accionistes, i, per tant, el que ha succeït és que el que havíem previst cautelament després s'ha anat desenvolupant, però tenim la satisfacció que aquests canvis d'accionistes sempre han sigut per sumar, sempre han sigut per sumar i, per tant, el projecte, el projecte que queda i el que es desenvolupa, i amb una participació activa per part d'Anheuser Busch, en aquests moments ningú qüestiona que tenen una importància, en aquests moments, bàsica.

Aquest projecte, en aquest moment, comporta –com vostè recorda– un procés d'inversió de més de 40.000 milions en aquesta primera etapa. Aquests 40.000 milions s'estan desenvolupant amb recursos propis, pràcticament en la seva..., la meitat, 48 i escaig; amb recursos de tercers, un 50 i escaig. Aquests recursos propis, vostè sap –perquè em sembla que ho segueix i, per tant, ho coneix– que han estat desenvolupats pràcticament pel que fa a les subscripcions d'accions, en la seva pràctica totalitat; queden només per subscriure, amb un compromís de fer-ho al llarg dels pròxims mesos, 6.000 milions. Per tant, la part de compromís de recursos propis s'ha realitzat. En alguna ocasió vostè, fins i tot, en aquest Parlament havia dit que «s'havia fet sense posar diners». No és veritat; si es vol analitzar, es veu que les subscripcions que s'han fet en el capital s'han executat, estan totes subscrites, desemborsades, al llarg d'aquest any hi quedaran en la seva totalitat.

Després, s'ha d'anar a recursos de tercers, i aquests recursos de tercers..., vostè també coneix que hi ha el compromís, hi havia el compromís per part de l'Institut de Crèdit Oficial, no només Anheuser Busch, en el moment en el qual es va posar la primera pedra, en el qual hi havia autoritats de tot tipus i, evidentment es van desplaçar també les autoritats de l'Administració central, perquè van veure i van voler-hi ser, en la presentació d'aquest projecte i la col·locació de la primera pedra. La senyora presidenta de l'ICO donava com a fet el fet que ells donarien aquesta cobertura creditícia, circumstàncies que després..., en fi, ells sabran, han donat l'ocasió que ells han posat una situació, diríem, cautelar a aquesta segona part.

La realitat, la realitat en aquest moment és que el projecte s'està desenvolupant amb tota eficàcia. Que hi va haver –i això també es va fer mitjançant decret i, per tant, publicitat i claredat– un allargament en els terminis d'execució i que en aquest moment tenim fet..., tenen fet, però podem dir «tenim», perquè és un projecte en el qual hi tenim interès tots i vostè ho ha manifestat també, que manifestava la seva voluntat d'engrescar-se en aquesta qüestió... Jo estic segur que vostè, després, racionalment, s'hi sumarà. Doncs, en aquest moment està fet tot el que són els moviments de terres, tot el que són les infraestructures i està ja iniciat el procés de

contractació, s'ha ja contractat una bona part del desenvolupament del mateix centre temàtic.

El projecte sempre ha contemplat una part que nosaltres considerem que és important, que és la suma de l'oferta temàtica, de l'oferta esportiva i també, en la mesura que sigui convenient i necessari, el reforçament en tot el que fa referència a la zones residencials, amb el benentès que la Llei marca que sempre hi haurà un màxim, com a màxim, però mai estableix una cota mínima.

Per tant, aquest projecte funciona; des del punt de vista de finançament s'està desenvolupant, s'està desenvolupant, a més, amb les garanties previstes, admès el retard que va provocar tota la situació jurídica del primer moment, que va ocasionar que s'allargués la fita d'acabament, i, en aquest moment, vostè sap que la data de finalització és el 31 de desembre de l'any 95 i que, en aquest moment, es pot assegurar, pel *timing*, que estan complint-se totes les obres, que possiblement això es pugui allargar, fins i tot, a la primavera d'aquest any.

Per tant, hi ha hagut un retard, per causes que em sembla que són conegudes, d'un parell d'anys, però que en cap moment afecta la validesa del projecte.

La rendibilitat del parc està assegurada; les persones poden estudiar, tant des del disseny com també tots els que han fet els seus estudis de viabilitat..., consultories de casa nostra i consultories de fora, que han estudiat temes com és aquest centre recreatiu i d'altres similars, garanteixen un nivell d'eficàcia, en el qual nosaltres creiem que el plantejament que s'ha fet –que sempre s'ha pres la cota mínima, fins i tot rebaixant-la– dels estudis de viabilitat d'aquestes auditories garanteixen que, avui, podem afirmar que aquest parc es necessari, té una validesa i per una altra banda té un futur.

Em sembla que no fa falta que li digui, senyor Gibert, que per altra banda aquesta línia d'acció és recolzada, per un cantó, pels mateixos sectors turístics, ben clars, de tot Catalunya, no només de les comarques confrontants sinó de tot Catalunya, pels mateixos alcaldes i, naturalment, per tots els estaments socials. Jo crec que és positiu que això que en algun moment vostè ha volgut donar la sensació de com si estigués mig aturat, en uns moments en els quals ens sembla que tots mirem amb atenció quina és l'evolució econòmica general de l'àrea en què nosaltres ens movem, però d'una manera més concreta, també, la nostra de Catalunya, en la qual veiem amb preocupació, esperem com sortiran les xifres de l'atur... Aquest projecte allà, avui, ha provocat la creació de cinc-cents llocs de treball, que estan treballant. Això no són afirmacions de futur, sinó que són realitats de present; que, pel volum de contractacions que li he anunciat que s'estaven fent, aquesta xifra augmentarà durant l'any fins a finalitzar aquest any, aproximadament, segons previsions, de l'ordre de 1.200 persones treballant. Per tant, no només és un projecte turístic de present i de futur amb una viabilitat evident, i, per altra banda, amb un recolzament de totes les institucions de la zona, econòmic i social important, sinó que ve a contribuir en aquests moments a una

aportació de creació de llocs de treball, que em sembla que ens n'hem de felicitar.

Per tant, jo estic convençut que aquesta preocupació sobre, diríem, la consistència jurídica..., queda clar que es camina d'acord amb unes previsions, que s'han anat consolidant els passos que s'havien pres, que el projecte té una consistència econòmica, en funció de la realitat actual, i que ve a aportar un dinamisme econòmic, sens dubte innegable, i també una aportació. I en el camp del turisme la voluntat d'incorporar una nova oferta que internacionalment té una acceptació considerable.

Jo estic convençut que tot això, vostè, en el seu fur intern, hi estarà d'acord, m'ho acceptarà, i també estic convençut que si algun dia vostè es decideix a visitar-lo, veurà sobre el terreny –veurà sobre el terreny– que el que li estic manifestant és una realitat evident. Es treballa, es treballa amb il·lusió, i aquest projecte, aquest projecte, arribarà en uns moments en els quals aporta a Catalunya una diferenciació respecte a les àrees turístiques amb les quals estem competint que, sens dubte, ha de ser important.

Per tant, senyor Gibert, senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Alegre. Cinc minuts per a rèplica, té el senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Alegre, jo li agraeixo moltíssim l'esforç que vostè ha fet d'explicar-nos coses que en general sabíem, però que ha fet un esforç per explicar-les. Li ho agraeixo doblement, perquè és també doblement difícil fer-ho, intentar explicar coses, quan probablement no es coneixen prou bé. Per tant, hi insisteixo, li ho agraeixo profundament i doblement.

Senyor Alavedra, ens pensa explicar, vostè que ho sap, quina és la situació real d'aquesta història, en relació amb els temes que hem plantejat. Sí o no?

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gibert. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, molt honorable president. En nom del Govern, senyor Gibert, li he de manifestar que la política que estem desenvolupant és la que li he dit. Que el Decret i la Llei preveuen que hi poden haver canvis accionarials, i això es va preveure en el seu moment. I que en cada moment és important, i en aquest cas s'ha constatat, que les persones s'hi han adherit, no en exclusió, sinó sumant-se a un projecte, i, per tant, el futur ja el veurem. El Decret i la Llei així ho manifesten. Em sembla que no hi ha més cosa a afegir.

El Govern considera que el que estem fent ve a donar una aportació, amb una política global, per a una política econòmica global, i amb una especificitat turística evident. Que tots els problemes que hagin pogut sorgir, que ja han existit i que, en part, aquest és el motiu d'alguns endarreriments per qüestions legítimes de discrepància judicial per part de determinades persones, fins ara –fins ara–, i estic

convençut que en el futur, totes les sentències han anat confirmant la decisió que havíem pres. Per tant, si hi ha el projecte, l'hem validat no només per a l'acció purament governativa, sinó, a més, amb tot el recolzament dels estaments judicials, i, per altra banda, bé hi ha un recolzament social. Em sembla que això, aquí, en aquest moment, en funció de la interpellació sobre quina és la política del lleure, queda evident. El Govern té interès perquè ve a donar una importància a una política global i, naturalment, a unes especificitats turístiques.

Moltíssimes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

(*El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Sí, el senyor conseller Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Màcia Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, el Govern ha parlat per la boca del conseller de Comerç, Consum i Turisme, que és efectivament el que realitza la política turística, i aquest és un gran projecte turístic i de diversificació turística. Com que el senyor Gibert em fa una pregunta directa, a mi m'agrada, les preguntes directes, sempre que puc, contestar-les, sense contradir en absolut el conseller de Comerç i Turisme, per un motiu molt clar.

Miri, jo intervinc en aquest tema en un moment que Anheuser Busch decideix retirar-se del projecte i ho comunica al president de la Generalitat, en una visita, en una visita que fa el senyor Baker a Hamburg, on es trobava en aquell moment el president de la Generalitat. I el president de la Generalitat li demana que esperi a veure si trobem nous socis, perquè el projecte és de gran interès per a Catalunya i per al Govern de la Generalitat. I en aquell moment se m'encarrega una gestió a Saint Louis, que jo faig, per convèncer Anheuser Busch de quedar-se en el projecte com a soci i de totes les inversions que ja havia realitzat, que eren a prop de 8.000 milions de pessetes, convertir-les en participació en el capital, i que intentarem trobar nous socis per portar aquest projecte endavant, que em sembla que això corresponia a l'interès de Catalunya i del Govern de la Generalitat.

Anheuser Busch, finalment, es queda en el projecte. Converteix els seus 8.000 milions en 3.000 milions en participació de capital, que representen el 20%, i 5.000 milions en deute subordinat, i, a més a més, amb l'aportació tècnica i tecnològica del projecte i, posteriorment, amb la direcció del parc, que aquest és un tema molt important, perquè aquest parc no únicament és la construcció del parc, sinó després és el seu funcionament, i, per tant, tota l'experiència d'Anheuser Busch era molt important que hi fos present. I això s'aconsegueix i aleshores es crea la societat Gran Península, participada en un 20% per Anheuser Busch, en un 80% per Gran Tibidabo, i amb els 5.000 milions de deute subordinat. I amb tota l'aportació tecnològica, com acabo de dir, d'Anheuser Busch.

Aquest capital, si 3.000 representen el 20%, vol dir que és un capital de 15.000, del qual s'han aportat 9.000 –ho ha dit el conseller Alegre– i 6.000 s'aportaran, està previst en

el Pla de finançament que s'aportin abans de final d'any. S'havien d'aportar els 6.000 el mes de desembre; últimament l'empresa ha anunciat a través dels mitjans de comunicació que s'aportaran 3.000 el mes de juny, probablement, i 3.000 el desembre.

Tota la zona demana aquest parc. Vostè té contactes amb la zona, jo sóc president del consorci Vila-seca - Salou - Generalitat, i allà hi ha representants socialistes, i li he de dir que, per cert, les dificultats que van provocar la sortida d'Anheuser Busch van ser tots els retards, i els retards representen càrrega financera, que va provocar la segregació. Una segregació que vista des d'Estats Units potser no s'entenia que provoqués tants conflictes locals, tants enfrontaments entre Vila-seca i Salou. Això són els fets. Vostè els pot jutjar com sigui.

Per sort, en aquests moments, amb la creació del Consorci, que és l'autoritat administrativa, amb participació dels dos ajuntaments en el territori del parc, tota la part administrativa està funcionant com una seda. I la col·laboració de les distintes administracions, l'Administració central i l'Administració autonòmica, per a totes les obres d'accessos que comporta també el parc, està funcionant bé. I, això, li ho poden dir des de l'Ajuntament de Vila-seca i des de l'Ajuntament de Salou, i estic segur que, com que en representació de Salou hi ha regidors del seu partit en el seu consorci, aquestes informacions li han arribat puntualment.

Per altra banda, hi ha tota una petició social important que es faci la diversificació turística –aquest és un tema del conseller Alegre–, i, aleshores, hi ha l'aval de la Generalitat. Un aval de la Generalitat que, quan es van donar els 1.500 milions, era un aval-pont, que acabava aquest mes d'abril. I ara s'ha donat l'aval de 5.000, que comprèn aquests 1.500, per tant, 3.500 addicionals, amb la garantia dels terrenys i amb la garantia del projecte. I no hi ha millor garantia que aquesta. I els altres 5.000 es donaran amb aquesta garantia.

Aleshores, el que sí que jo li volia dir –i per això he pujat a aquesta tribuna, i demano excuses al meu company de Govern, però volia contestar–, el que sí que creiem que és interessant i que hi estem treballant –vostè dirà que portem dos mesos en aquest tema, em sembla que és la nostra obligació, però tampoc hi dediquem tant temps– és que creiem que convé una diversificació de l'accionariat.

He fet gestions amb Anheuser Busch, que augmentés la seva part, que es comprometés a la direcció del parc en el futur, cosa que ha fet aquesta segona; la primera, l'està estudiant. Hi ha altres socis, però els socis, si hi entren, en tot cas, és a través d'una negociació entre ells i els socis actuals; la Generalitat el que pot fer és veure-ho amb bons ulls, i sí que ens creiem que seria bo que hi hagués una diversificació accionarial per consolidar al màxim aquest projecte.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Gibert demana per parlar.*) Per què demana la paraula el senyor Arseni Gibert?

(*Remor de veus.*)

Ha fet una pregunta i li han contestat. (*Veus de «No!»*) Vull dir... (*Remor de veus.*) Ha fet una pregunta i li han contestat. En el seu moment, vostè podrà presentar les interpellacions que vulgui i noves preguntes, però, vull dir, això ha sorgit..., ha sorgit una actuació incidental, i doble, que ha quedat evacuat. Fa una pregunta, li contesten. (*Remor de veus.*) De manera que passem al següent punt de l'ordre del dia. (*Remor de veus.*)

Als senyors diputats els prego que guardin silenci. (*Pausa. Remor de veus.*)

Estem desenvolupant i descabdellant l'ordre del dia tal com estava formulat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla de salut de Catalunya

El punt setè és sobre el Pla de salut de Catalunya, que formularà la diputada senyora Maite Utgés, que té la paraula per exposar-lo.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el conseller de Sanitat ens va presentar la setmana passada el Pla de salut a la Comissió de Política Social i ens va dir que el Pla de salut ha de ser un instrument d'avenç en l'orientació de la política sanitària de Catalunya i que ha de ser l'instrument de planificació per excel·lència del sistema sanitari públic del nostre país.

Aquest Pla de salut intenta donar compliment al que preveu l'article 69 de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i es situa en el marc de les resolucions aprovades pel Comitè Regional de l'OMS, que l'any 1980 va aprovar l'estratègia regional europea, i amb base a ella també va aprovar els objectius indicadors i els plans d'acció regional per arribar a la salut per a tothom l'any 2000. El Pla de salut intenta fixar aquests objectius i s'hauria d'adequar a les peculiaritats geogràfiques, socio-polítiques, econòmiques i sanitàries del context concret en el qual es vol implantar.

Aquests objectius de l'estratègia regional europea deixen ben palès que la majoria dels països han constatat que, malgrat els forts augments en els recursos sanitaris destinats als serveis sanitaris en les darreres dècades i malgrat, també, els avenços científics, la salut de les seves poblacions a nivell col·lectiu no ha millorat en la proporció que s'estava esperant. I, per tant, d'aquí la importància que tenen els estils de vida i el medi ambient.

Nosaltres donem suport a aquest moviment mundial per arribar a aquesta salut per a tothom l'any 2000. I, per tant, estem d'acord amb l'adopció, amb l'adaptació d'aquests objectius a Catalunya. També estem d'acord amb el diagnòstic de salut, és a dir, amb els problemes de salut que afecten la nostra comunitat. I volem agrair públicament als professionals que han col·laborat a fer aquestes determinacions.

D'aquest diagnòstic, se'n dedueix clarament que la gravetat d'alguns problemes, el cost que provoquen i el grau amb què hipotequen el nostre desenvolupament social en el

seu conjunt, i que la majoria són evitables, són raons suficients per fer-los front.

Però malgrat que els sembli que existeixi al llarg de la intervenció una conformitat en la necessitat d'un nou enfocament de la política sanitària, aquest consens es trenca quan intentem definir i identificar les polítiques necessàries per donar suport al seu desenvolupament.

En el terreny de la teoria tot encaixa perfectament, el problema és la pràctica. Perquè una part important d'aquests objectius depenen, per exemple, que funcioni correctament l'assistència primària, que funcioni bé la coordinació entre aquesta i els hospitals, que funcioni bé la coordinació entre l'Administració autonòmica i local, i això és el que hi ha en la realitat.

La reforma de l'assistència primària es va iniciar l'any 1985 i només arriba, encara vuit anys després, al 41, 42% dels centres. La coordinació entre aquesta i els hospitals no és que sigui dolenta, sinó és que no existeix, i molts dels objectius del Pla de salut abasten competències de salut pública que tenen els ajuntaments, i la relació entre aquests i l'Administració tampoc és encara la idònia. Per tant, veiem que aquests objectius difícilment es podran assolir si no es resolen aquests problemes de forma imminent.

Pensem que, actualment, la política sanitària de Catalunya està en una cruïlla, i el Pla de salut també ens reflecteix aquesta situació; ens diu, per exemple, que cal disminuir la prevalença de la sida, però no com ho hem de fer, amb quins recursos humans i econòmics, com cal fer les campanyes d'educació, amb quina finalitat, a qui han d'anar dirigides, etcètera. Per tant, una primera consideració és que no n'hi ha prou amb fixar objectius i no anar més enllà, cercant sobre les circumstàncies que generen aquestes situacions.

És a dir, el Pla de salut ens indica que els problemes de salut són majoritàriament problemes d'hàbits individuals, i resta en segon pla la incidència de factors de tipus comunitari i social. I aquí els vull posar l'exemple del riu, perquè ho puguin veure clar: el paper que han de fer els professionals sanitaris en aquest Pla de salut és com el dels socorristes que estan a la vora d'un riu que corre molt ràpid; a cada moment hi han persones que arriben arrossegades pel corrent i que necessiten auxili per no ofegar-se. El socorrista està molt ocupat amb les tasques de rescat, salvant la vida dels seus malalts; tan ocupat està salvant aquestes vides que no té temps material de caminar una mica corrent amunt i esbrinar per què cau tanta gent a l'aigua. I aquí és on segurament no ens posaríem d'acord en les conclusions d'aquestes causes, en quines actuacions de tipus comunitari i social cal realitzar per evitar que la gent caigui al riu. Uns es podrien inclinar per pensar que és la gent, que salta al riu pels seus propis errors; altres, que són empentats, d'alguna manera, i fins i tot hi haurà qui creurà que indefectiblement tots els camins condueixen al riu i els que hi cauen són víctimes de la ira divina.

Per tant, trobem a faltar aquestes actuacions de tipus comunitari i social.

La segona consideració important que cal introduir en aquest Pla de salut és que cal incorporar pressupostos que associïn les activitats i els costos com a principal instrument de gestió. Per tant, cal realitzar –i li demanem al senyor conseller que ho realitzi– un tercer volum d'aquest Pla de salut per afegir-hi els costos, per afegir-hi la concreció dels objectius a nivell del territori i per afegir-hi les prioritats d'aquests objectius.

La tercera consideració que li volem fer, senyor conseller, és que aquest Pla de salut ens diu que el Servei Català de la Salut, per tal d'assolir els seus objectius i per tal d'assolir els objectius marcats en aquest Pla, no pretén gestionar directament els serveis sanitaris, i la fórmula per la qual s'ha optat és la de contractar aquests serveis. També en un article que va aparèixer a *La Vanguardia*, escrit pel senyor conseller, que es titulava «El repte de la sanitat pública», deia que, donada l'endèmica insuficiència de recursos que pateix la sanitat, cal incorporar mecanismes de gestió empresarial i noves fórmules de gestió.

Aquest crec que serà el gran canvi que hi haurà en el nostre sistema sanitari. I és cert que el sistema sanitari, en la seva evolució recent, ha sofert contrarietats relacionades amb l'augment de la demanda social, amb l'envelliment de la població, amb la millora del nivell de vida, tot això, evidentment, amb un entorn de recursos cada vegada més limitats. I sens dubte, els efectes d'aquestes tensions i la inadaptació dels instruments de gestió i finançament de les noves realitats han produït conseqüències negatives sobre l'eficiència i l'equitat i la qualitat dels serveis sanitaris que justifiquen la necessitat de reformes. Però aquesta incorporació de mecanismes de gestió empresarial persegueix, segons ens diu el senyor conseller, l'objectiu de crear un mercat intern on es pressuposa que la força d'aquest mercat n'incrementarà l'eficàcia i en disminuirà les malversacions.

La nostra preocupació, senyor conseller, és que la regulació pel mercat de la producció de béns públics té inconvenients i defectes que no poden ser negligits. Un mercat competitiu condueix a l'equilibri quan la producció de béns i serveis ve determinada segons preferències individuals, capacitat de recursos; però, en el sector sanitari, l'individu –i l'usuari– no compra directament els serveis, sinó que ho fa a través d'agents informats; en aquest cas i en aquest moment són els metges; els metges són qui diuen com s'han d'assignar aquests recursos i tenim por que, en el futur, aquesta assignació de serveis no passi pels metges, sinó que es faci a través dels gestors. A partir d'ara, nosaltres creiem que els que oferiran indirectament, evidentment, els serveis, no seran ni els metges ni, per descomptat, els usuaris, sinó els gestors. Qui realitzarà la futura assignació de recursos sanitaris serà l'Àrea de Salut, a través d'aquests gestors, que decidiran quins serveis es concertarien, amb qui, amb quines institucions, etcètera; gestors que tampoc veiem que tinguin interès per implantar una planificació basada, evidentment, en un coneixement profund de la societat i de les necessitats sanitàries. No estem assistint a una situació en la qual la representació directa de la comunitat, que la con-

sulten als metges en els ajuntaments, sigui el més important, sinó justament al contrari, aquest Pla de salut ha estat realitzat majoritàriament per professionals que realitzen aquesta gestió.

I, dins d'aquest context, podria ser útil recordar les reflexions que ens feia el llibre blanc al respecte, quan deia sobre aquest tema que, quan de forma conscient el mercat no es desenten de la responsabilitat social, és un instrument millor de regulació econòmica que el que pot ser la democràcia centralitzada. Així ho deia, però aquesta responsabilitat social és el factor clau, i nosaltres creiem que en aquest Pla de salut aquesta responsabilitat s'aconsegueix mitjançant una participació comunitària que ha estat clarament insuficient.

Per tant, i per acabar, considerem que cal millorar el grau de participació comunitària en el procés de desplegament i de concreció del Pla de salut en les regions i sectors sanitaris, la qual cosa és necessària si es vol comptar, evidentment, amb un nivell de corresponsabilitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació, crec que la vaig contestar quasi, quasi, jo diria suficientment, en la meua intervenció l'altre dia, en la qual vaig explicar, jo crec que d'una manera exhaustiva i llarga, el que pretén ser el Pla de salut.

Veig, amb una certa sorpresa i amb un cert disgust, que no vaig ser entès del tot, no? I em sap greu perquè jo crec que tenim una gran eina, i una eina que no tothom té, no tothom té, no? I em permetran que ens autoalabem una mica en el sentit que la majoria de països del nostre entorn, del nostre voltant, la majoria de països de la resta d'Europa, fins i tot països de l'altre cantó de l'Atlàntic, veuen aquest Pla de salut com un instrument realment útil i com un esforç molt important que fa un govern, jo diria que fa una societat, per intentar millorar l'estat de salut de la població.

No va ser l'any 80 quan va marcar l'OMS la seva estratègia de salut per a tothom l'any 2000; no va ser el 80, sinó que va ser l'any 84. L'any 84, l'OMS va plantejar una estratègia que ha sigut seguida per quantitat de països. I quantitat de països, basant-se en aquests objectius de l'OMS, han fet el que en diuen el seu pla de salut, no? I aquest pla de salut que han fet la majoria de països del nostre voltant ha quedat reduït al que nosaltres en diem «el marc».

Nosaltres, fa un any aproximadament, vam presentar el que en diem «el marc» del Pla de salut, que és la traducció aplicada a Catalunya d'aquests objectius que marcava l'OMS. Però hem anat més lluny i hem anat a mirar, a veure quin és l'estat de salut dels catalans, quin és l'estat de salut de Catalunya, i hem sigut capaços –jo ho crec–, amb una col·laboració molt important de molta gent, no només de gestors, no només de professionals, més de quatre mil professionals han col·laborat a fer aquest Pla de salut, en què es marca quina és la situació, el diagnòstic de salut, quina és la

situació actual de la salut de la nostra població, quins són els principals factors de risc que fan que nosaltres tinguem un tipus de patologies o d'altres..., i hem fet una cosa que jo crec que és molt important, i és que a més hem fet una valoració de quins serveis tenim i com podem millorar el nostre estat de salut a través d'aquests serveis o de les línies que s'han d'emprendre. I fem un pas més encara, i és dir: «i a més, tot això que teòricament pot estar molt bé, hem de veure si, a més, això dóna satisfacció al que vol la població», i per això insistim que farem una enquesta de salut i mirarem de veure quin és el grau de satisfacció de la població.

I aquest és el gran marc, que, evidentment, és un marc que lliga la teoria amb la pràctica i que és el que aixeca una gran expectativa a nivell d'altres països i a nivell de l'Organització Mundial de la Salut. Per tant, em sap greu que això es plantegi dient: «home!, això és un marc merament teòric»; no, no, això, escolti'm, és un pas que cap país del nostre voltant ha fet, perquè és difícil, és difícil, és complicat, és canviar absolutament la planificació d'un sistema sanitari, i per tant és una experiència que fa que molts països estiguin mirant què és el que fem aquí; mirant el que fem aquí, que, a més, ho podem fer —i això ho he repetit diferents cops. Mèrit de molta gent, no?: dels professionals, és evident; dels gestors, també és evident; de l'oposició, també és evident; d'ajuntaments i d'entitats locals que han col·laborat estretament, també és evident; entre els sindicats. I això ha donat lloc a una situació que no era fàcil, i és poder tenir un pla de salut que probablement, si el fessin altres forces polítiques, doncs, podia haver sortit diferent, però el que podem dir és que, avui dia, nosaltres, a Catalunya, si volem, tenim un pla de salut de tots, de tots; i la nostra principal feina avui dia és utilitzar-lo bé, saber-lo utilitzar i buscar la manera que aquest Pla de salut que ja dic que jo crec que realment és molt important que sigui una eina útil per a la nostra planificació sanitària.

Vostè m'ha fet una crítica que jo crec que no és exactament justa, en el sentit que vostè diu que jo explico un sistema de funcionament de la sanitat basada en un mercat. I jo ho tornaré a explicar perquè em faria por que s'interpretés malament l'explicació que jo faig del «mercat», paraula que he repetit diferents cops públicament que no m'agrada, que no m'agrada aplicada a la sanitat, no?

És veritat que nosaltres hem creat un servei, el Servei Català de la Salut, com un ens que és el que finança i el que compra serveis, i que, evidentment, nosaltres estem a favor de separar el finançament de la provisió. I que estem a favor d'un sistema sanitari i d'un Servei Català de la Salut finançat públicament, finançat públicament, i afegeixo: ben finançat. Malauradament el tenim mal finançat; ens agradaria que fos un servei finançat, ben finançat públicament, que ho he dit diferents cops; ben finançat vol dir suficiència i vol dir que permeti un equilibri territorial, perquè també hem de ser solidaris amb els altres, no?

I nosaltres estem d'acord amb la separació del finançament i la provisió de serveis. Avui dia em sembla que tothom hi està, o més o menys tothom hi està d'acord, malgrat

que quan jo explicava això fa quatre anys tothom s'horrificava; això era una cosa que creava una situació d'una gran convulsió, no? I avui dia tothom està d'acord: finançament separat de la provisió, no? I aquest és un fet que no és que hi estiguem d'acord aquí, a Catalunya, jo crec que és una situació que es dóna a nivell mundial. I que, donat que els recursos són limitats, i vostè ho ha dit, els recursos són limitats, jo crec que n'hi haurien d'haver més per a sanitat, però els recursos, evidentment, són limitats i sempre tindran una limitació; el que és necessari és utilitzar-los al millor possible i treure'n el màxim rendiment. I per això es fa absolutament necessari que es faci una bona gestió. I nosaltres, aquí, sí que hi posem una paraula que diem: home, vol dir que s'ha de fer una gestió empresarial, una gestió empresarial, que vol dir que ha de donar lloc a una competitivitat, a una competitivitat, que això genera un cert mercat de serveis, no?, però no entès com un mercat lliure, i ho he repetit diferents cops, sinó que és un mercat planificat, i planificat per la Generalitat de Catalunya.

I, això, no em canso d'explicar-ho, perquè és veritat que un mercat lliure genera un grau important d'inconvenients, però es pot generar un mercat que estigui planificat. Hi ha d'haver una competència i una competitivitat, que tampoc no em canso de dir que no és una competitivitat a veure qui treu els malalts de qui, sinó que aquesta competitivitat ha de ser una competitivitat basada en la qualitat. I aquest és un aspecte molt important, no? I llavors, si vostè em segueix —que, a més, vostè em segueix— i sap que vaig a llocs i que explico això—, aquesta competitivitat, que està basada en la qualitat, vol dir prevenció, vol dir assistència, vol dir recerca i vol dir docència. I això junt pot fer que la nostra sanitat funcioni bé.

Vostè em diu: «home, ens ha de deixar ben clar quins són els diners, quins són els pressupostos que vostè aplicà». Els pressupostos, senyora diputada, sap tan bé com jo que no puc ser profeta: els pressupostos seran els que tindrem. A mi m'agradaria tenir-los bons, a mi m'agradaria tenir uns pressupostos de sanitat molt millors dels que tenim. Però no m'he cansat de dir que aquest Pla de salut no és una carta als reis. I quan hi ha dificultats econòmiques, quan hi ha situació de pocs diners és quan és més necessari, és quan és més absolutament necessari —ho és absolutament— tenir un pla de salut, perquè els pocs diners que hi hagin es gastin bé i es gastin en la direcció que nosaltres realment volem. I aquest jo crec que és el plantejament.

Aquest Pla de salut no pretén ser, en cap cas, una carta als reis; aquest pla de salut el que pretén és dir: escolti'm, hi ha pocs diners; doncs, els pocs diners que hem de gastar, els hem de gastar en aquesta direcció. Espero que un dia tinguem diners i llavors, doncs, els puguem gastar amb més tranquil·litat, amb més satisfacció. Però, realment, en el moment actual tenim la situació que tenim i això no ens ha d'impedir gastar-los.

No m'agrada gens la separació entre metges i gestors; els metges poden ser gestors, els gestors poden ser metges. Però realment jo, això, sí que ho trec d'aquest àmbit. Em sembla que és fomentar un cert corporativisme, al qual m'hi apunta-

ria de seguida perquè sóc metge, no?, i ja em va bé que els metges tots siguin gestors, però nosaltres hem d'aconseguir un aspecte diferent; nosaltres hem d'aconseguir que els professionals de la sanitat, tots, metges o no metges, participin en la gestió d'una manera important, i el que vostè entén pels gestors, que vol dir el que fa de director d'una àrea o el que..., siguin les persones que en sàpiguem més, és igual de la professió que siguin.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Utgés pot fer la rèplica.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Jo crec, senyor conseller, que, quan he començat la meua intervenció —i ho he fet a bastament, per deixar-ho clar—, li he dit que nosaltres estem d'acord amb l'estratègia regional europea i, per tant, que estem d'acord amb els objectius que marca aquesta estratègia i estem d'acord amb la salut per a tothom l'any 2000. Per tant, en aquest terreny no hi ha cap discrepància. I el que intenta aquest Pla de salut és adaptar aquests objectius de l'OMS aquí, a Catalunya. Per tant, no tenim res a dir sobre aquest tema.

El que sí que li hem manifestat en aquesta interpellació són dubtes, seriosos dubtes sobre el model de sanitat que es pensa aplicar a Catalunya, la gestió de com es pensa adequar aquests objectius a la realitat, de com es pensa aplicar aquest Pla de salut a Catalunya. I vostè sap, senyor conseller, que aquests models, tots, els privats, els públics, els mixtos, tenen inconvenients i avantatges, que cal, d'alguna manera, fer una valoració amb molta profunditat. I a nosaltres el que ens dol és que no hàgim sabut contestar aquests inconvenients i aquests avantatges. I tinc la impressió que no sabem a hores d'ara el que ens pot reportar l'aplicació d'aquest model que vostè ens definia com d'un mercat planificat i que realment nosaltres no sabem exactament què vol dir amb això del «mercado planificat». Suposo que voldrà dir, que vol dir que haurà de fer un esforç molt important de regulació de tot aquest mercat, de dir quins serveis s'han de concertar, amb quins s'han de concertar, quina acreditació han de tenir, com s'han d'avaluar.

Tot aquest esforç de regulació encara no està fet i, per tant, nosaltres veiem que anem a cegues en aquest terreny. Jo li proposaria, senyor conseller, que ja que tenim una situació molt peculiar aquí, a Catalunya, que hi ha diversos recursos privats, que, per tant, també necessitem aquests recursos privats i que necessitem un model que no es pot extrapolat..., no podem agafar el model del Canadà o de Gran Bretanya o el de la resta d'estats. Tenim una situació molt peculiar. Jo li recomanaria que creés un comitè d'experts que ens digués els inconvenients que pot tenir aquest model que diu que vol aplicar per fer complir aquests objectius del Pla de salut. Jo crec que seria d'alguna manera una bona proposta, de dir que aquest comitè d'experts ens pogués fer una avaluació i ens pogués dir el que pot reportar i els inconvenients que pot tenir l'aplicació d'aquest model, perquè temes tan importants com aquest pensem que no es poden donar a la improvisació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, em satisfà que estigui d'acord amb l'estratègia, perquè jo crec que realment és difícil no estar-hi d'acord; jo crec que és un plantejament que és el que pretén aquest Pla, a més: que sigui un pla que serveixi per a tothom, que serveixi, mani qui mani, que es pugui aplicar sempre, i, evidentment, llavors a vostè li entren uns dubtes que entenc que els tingui, no?, perquè són uns dubtes sobre el model de sanitat. I, evidentment, nosaltres som un govern, un govern de Convergència i Unió i fem un model de sanitat, que és un model de sanitat, doncs, de Convergència i Unió; jo no li puc fer un model de sanitat socialista. Això és un fet que és absolutament evident, i, per tant, nosaltres apliquem un model que jo crec que hi pot participar gent, però, evidentment, és el nostre model.

I, evidentment, sí que ha d'entendre que tots els models —tots els models— tenen inconvenients i avantatges. I jo crec que la discussió dels models a nivell mundial cada dia disminueix més, perquè el que ningú pot fer és un model amb puritat, i el que es pot fer és aplicar models partint d'una realitat, que és la que fem aquí, no? I quan vostè em diu que no sabem on va i que no sabem què es farà i com es concertarà, i que anem a cegues, jo li dic que no és cert, no és cert. Si vostè mira i s'estudia el Pla de salut, el desenvolupament del Mapa sanitari de Catalunya, que es va fer el 83, i si vostè veu el que s'ha estat fent a Catalunya des del 81 ençà, doncs, veurà que tot això lliga, d'una manera molt clara, no? I lliga a més, com li deia abans, doncs, amb un cert grau de no desmoralitzar-nos perquè, ja li dic, jo, l'any 83, o el 84, quan explicàvem la necessitat de la separació del finançament i la provisió de serveis, jo anava a explicar-ho i creava una situació com si jo expliqués, doncs, que volia privatitzar la sanitat. Ara ja s'han convençut que això no és exactament així, ni molt menys, ni molt menys, eh? I ja han entès que els consorcis no és privatitzar res; són eines per poder gestionar una sanitat, una sanitat finançada públicament, de la manera més eficient possible.

És evident que és molt difícil extrapolar els sistemes; escolti, el del Canadà, si nosaltres poguéssim fer el sistema del Canadà, seria una felicitat per a tothom; el que no tenim és els diners per fer el model del Canadà; perquè el model del Quebec, si vostè el va a mirar, i si està..., doncs, diu: home, escolta, aquest model, seria extraordinari, no?, perquè és una barreja de tot el millor de tots els models i, per tant, és un model que no conec a ningú que no li pugui agradar; el que passa és que és impossible econòmicament i, per tant, és evident que no pot ser extrapolable. Ara sí que nosaltres podem anar agafant coses de diferents models que nosaltres creguem que pot millorar la nostra sanitat, basades en dues coses: en un principi d'equitat, d'equitat, nosaltres hem de buscar un model que sigui equitatiu, que evidentment sigui universal i que tendeixi al benestar social de la població, i,

evidentment, nosaltres hem de fer un model que sigui factible, no? I això és el que jo crec que nosaltres estem fent.

Sí que li dic sincerament que per a això no necessitem uns comitès d'experts especialíssims, no? És a dir, jo sóc dels que opino que el senyor Abril Martorell, amb la seva comissió, que tant enrenou va aixecar, doncs..., jo dic: escolti'm, no es necessita muntar cap comitè d'aquests per saber el que hem de fer i saber quins punts ens apropem i ens separen, les diferents forces polítiques. Nosaltres, a Catalunya, sí que creiem que estem fent un sistema –ja ho vam fer amb una llei sobre l'ordenació sanitària de Catalunya–, que fa, que permet, jo crec, que qualsevol partit que governi, doncs, ho pugui fer amb la seva ideologia, aplicant uns criteris realment d'eficiència, d'eficàcia i, a més, d'equitat. Això, jo crec que és el que aconseguirem; jo crec que amb aquest Pla de salut nosaltres podem aconseguir, amb un gran esforç, fer una mica realitat aquesta utopia, però que jo crec que omple d'illusió: fer possible la salut per a tothom l'any 2000.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de protecció del paisatge

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació sobre la política general de protecció del paisatge, que formularà el diputat senyor Rafael Madueño; té la paraula. *(Pausa.)*

El Sr. MADUEÑO: Senyor president, senyors diputats assistents, anem a parlar avui o intentarem parlar d'un tema que utilitzem molt i del qual jo crec que es parla poc, que és el paisatge. I el paisatge, possiblement, costaria molt de definir, però jo crec que seria molt fàcil de contemplar. Podem contemplar un paisatge agradable, un paisatge bonic, un paisatge exuberant; però a la vegada també podem contemplar un paisatge desagradable, un paisatge brut, un paisatge pudent. O sigui que el paisatge ens permet definir la qualitat d'un poble, d'una ciutat, d'un país, si podem dir que un poble és desordenat, que una ciutat és verda, que un país és brut; és a dir, que ens permet definir bastant, amb bastant

claredat, quina és la qualitat ambiental d'una zona, d'un país.

Si haguéssim de definir el nostre país, després de contemplar-lo, la primera sensació és que és un país que està bastant degradat i contaminat. I una imatge, a vegades, val més que mil paraules. Si recordem aquelles escenes bucòliques que ens donaven, o ens donen, a vegades, al cinema, en què una parella, doncs, passeja al costat d'un riu contemplant els ànecs, i ho comparem amb el paisatge que podem contemplar en els nostres rius, sobretot en els trams urbans com pot ser el Besòs, si la parella aquesta volgués contemplar les aigües, hauria de contemplar-les possiblement amb unes ulleres de sol per no veure la brutícia que baixa i, possiblement, amb una pinça al nas per no sentir-ne l'olor; és a dir que ens aquests moments, si pensa el senyor conseller que això és una exageració, jo l'invitaria que amb mi visités, possiblement, la majoria dels nostres rius, acompanyat, amb parella o sense parella o, si vol, amb els representants –molt millor– de la Junta de Sanejament o de la Junta de Residus, veuríem que els nostres rius realment estan bruts, sense bosc de ribera, trinxats per les extraccions extractives i que amb això el que podria ser un paisatge meravellós per al passeig, per a la contemplació, per a la biodiversitat, són avui, en la majoria dels casos, unes clavegueres a cel obert que la gent se'n procura allunyar i de les quals, moltes vegades, en lloc de sentir-se'n orgullós per anar a passejar se'n avergonyeix i se'n aparta.

És a dir, que la brutícia possiblement no només està al riu, sinó que està també en el territori, que es troba bastant escampada i que la podem trobar, doncs, a les carreteres, la podem trobar als camins, les autopistes, les entrades de la ciutats perquè, possiblement, les tenim poc ordenades, les tenim poc vigilades i, en aquest sentit, està ple d'abocadors incontrolats; no és una cosa que digui jo, és una cosa que el mateix president de la Generalitat, un dia fent un símil, va dir, que des de l'helicòpter, quan contemplava Catalunya, la veia fumejar com si fos un gran fumejador de fums dels abocadors incontrolats i, per tant, que això li donava una imatge des de dalt... Possiblement, si baixés a terra, veuria que tant en els rius com en el territori aquesta degradació dels residus urbans i industrials està bastant escampada pel territori; possiblement perquè no s'aplica aquella política, que des d'aquest Parlament s'està exigint des de fa molts anys, que és un correcte tractament dels residus industrials, dels residus urbans i per què no?, també, del tractament correcte del nostre paisatge, agredit per tots aquests abocaments.

Jo crec que és una gran irresponsabilitat no aprofundir i tractar de resoldre aquest greu problema que afecta no només el paisatge, sinó que afecta, a vegades amb repercussions irreversibles, els aqüífers i, per què no?, la salut, i que dona una mala imatge del nostre territori. Tenim brut el país, senyor conseller. El poeta Salvador Espriu ens ho recordava fa molts anys amb aquell meravellós poema que deia: «Estimo, a més, amb desesperat dolor aquesta pobra, bruta, trista i dissortada pàtria». Senyor, conseller, tenim

més neta la pàtria des que la Generalitat i el Govern de la Generalitat té la responsabilitat de netejar aquesta bruta pàtria que ens va deixar el franquisme, bruta i plena de forats per les pedreres escampades per tot el territori que estan establertes sense ordre ni concert i que estan convertint el nostre territori en un autèntic *gruyère*? Només cal contemplar uns dels paisatges, possiblement, més degradats, uns paisatges lunars que ens estan deixant les pedreres del Garraf, la mineria a cel obert de Cercs, o les pedreres escampades per tot el territori, per no recordar-li'n algunes, que afecten la sensibilitat més profunda dels ciutadans que estimen el país, que estimen el paisatge, com succeeix en el Montgrí.

Per què no es planifiquen les ubicacions de les pedreres, com es demanava a la Llei del 1981, i es busca una restauració correcta d'aquestes pedreres que actualment s'actua amb aquest descontrol existent des de l'any 81? Dotze anys després d'aquesta Llei, aquesta planificació no existeix i, per tant, continua aquest descontrol i aquesta afectació sobre el paisatge.

Si les pedreres són els forats discontinus, les línies elèctriques i telefòniques són la teranyina contínua que ens persegueix pertot arreu. No existeix ordenació de les línies, ni es valora l'impacte ambiental en deixar-les passar per zones de gran valor ecològic —només cal anar al parc nacional d'Aiguestortes o al Delta de l'Ebre o a tants parcs del Pirineu— o, a vegades, les deixa duplicar, triplicar, les línies, que sembla el que jo he dit abans: una teranyina que ens persegueix pertot arreu.

A més a més, amb una preocupació que últimament ha sortit i suposo que estaran estudiant i buscant solucions, com són les repercussions que puguin tenir en la salut les línies d'alta tensió per les ones electromagnètiques, com va posar de manifest l'institut suec de Karolinska que, realment, posava en evidència les repercussions perilloses, el risc que representen les línies d'alta tensió, elèctriques.

Han estudiat alguna solució? Pensen buscar alguna solució a aquest problema? No només el de l'impacte ambiental, sinó a l'impacte sobre la salut? I sobre les línies telefòniques, han pensat solucionar aquesta enorme repercussió d'aquesta enorme i llarga llonganissa negra que ens persegueix per totes les carreteres, quan anem conduint, que representen les línies telefòniques? Tenen alguna solució, alguna alternativa, per buscar que no tinguin aquest gran impacte, les línies telefòniques?

Les carreteres normalment són una de les infraestructures amb major impacte paisatgístic. Fins fa poc temps es feien sense estudis d'impacte ambiental, es feien com pensava l'enginyer de torn, al qual no s'exigia, per part de l'Administració, una actuació correcta en aquest aspecte.

Possiblement ara es demana en els estudis d'impacte ambiental, més com a un simple maquillatge, que més com a solucions reals als impactes que tenen aquestes infraestructures. I d'això en tenim bastant coneixement a través de les actuacions, com ha passat al Garraf o com passa en les carreteres del Pirineu, i tantes d'altres. I s'hauria de buscar una solució correcta perquè la degradació del paisatge no fos tan

força. Fer créixer un arbre a la millor són cent anys, però carregar-se'l a la millor són dos minuts. Doncs, el mateix passa amb el paisatge. Per les grans infraestructures un paisatge extraordinari pot ser destrossat, pot ser degradat en molt pocs moments, si no és té cura i no es fan els estudis corresponents per evitar-ho.

Jo crec que Catalunya disposa d'un gran patrimoni natural, arquitectònic, que ha estat agredit de forma continuada. I jo crec que és necessari redreçar aquesta situació, no només pels impactes que he dit, que segur que podríem estar parlant d'altres que no tinc temps per expressar, però que jo crec que reflecteixen clarament que no es té una política per cuidar, per protegir, per preservar, el paisatge del nostre país. Podríem parlar de l'urbanisme descontrolat, de les infraestructures de l'oci, ports, pistes d'esquí, etcètera.

Jo crec que no es pot, en nom del progrés, justificar qualsevol agressió a l'entorn. Com deia el professor Joan Cals, una persona que ha viscut molt directament la desfeta de la Costa Brava, deia que l'empastifada general del territori, la seva uniformització, la seva banalització, no són el preu obligat del progrés. El preu que ha pagat la Costa Brava és una bona evidència que aquesta és la forma com s'ha de pagar el preu del progrés. I la nostra preocupació és si el Pirineu pagarà el mateix preu per manca d'una política de preservació del paisatge. S'ha d'aturar aquesta degradació del territori. És urgent actuar per modificar la tendència actual i, jo crec que no basten, ara ja, bones paraules, bones intencions, ni basta que es facin unes lleis que després no es compleixen, ni entestaments buits de contingut, ni autoritzant ampliacions de pedreres o de mines de cel obert, sinó que s'ha d'actuar d'una manera que es freni aquesta degradació millorant el paisatge del país. I jo crec que, realment, la situació en què ens trobem només té solució si modifiquem la política que, fins ara, ha sigut, com a molt, de qüestions aïllades, d'intentar buscar pedaços en alguns aspectes, sense contemplar en la seva globalitat el tema de la protecció i millora del paisatge.

Per tant, a mi m'agradaria conèixer quina és la política de capteniment del Govern, pel que fa a posar fre a la degradació del paisatge del nostre país. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, tota la seva exposició ha estat tan global i tan complexa que, en fi, vull dir, tornem a estar en el de sempre. Vull dir, qualsevol cosa que es parli, doncs, sempre surt el mateix.

I jo trobo que, en fi, és una llicència poètica la seva, molt interessant i, sobretot doncs, fent com ha fet referència al poeta Espriu. «Els paisatges pudents» és una llicència poètica ben interessant, però és clar, parlant del paisatge s'ha passat mitja interpellació parlant dels rius, de les aigües, dels residus: el de sempre. Hi ha altres temes que sí que són paisatge.

Aleshores, si em permet, de totes maneres, jo li explicaré en línies generals el que tenia preparat i, després, si en algun detall concret..., hi ha la segona part en la qual podem entrar-hi. És clar, «greu irresponsabilitat», «en nom del progrés estem fent la destrucció». Home, aquest és un tema, el tema del capteniment del ciutadà respecte a la natura és un tema de cultura general, que hi hem de fer tots: el Govern de la Generalitat, els ajuntaments i els ciutadans, o les associacions. Aquest és un tema de cultura popular que hem d'anar millorant. No hi ha dubte. I en això sí que li dono la raó, que moltes vegades el nostre país dona la impressió de desordenat.

Ara bé, quina és la política de capteniment del Govern de la Generalitat? No hi ha dubte que Catalunya, senyor diputat, té un paisatge molt humanitzat. I si ho compara amb molts altres territoris, fins i tot de l'Estat espanyol, doncs, no és el cas. Casa nostra és molt humanitzada: molt, des de fa molt de temps. I la humanització, el que s'ha de dir és que en principi no té per què comportar una degradació del paisatge. És el capteniment de les persones, és la cultura que puguem tenir. Cal una recuperació del paisatge, quan sigui possible; cal evitar la degradació del paisatge no degradat; i cal protegir la diversitat paisatgística.

El Govern de la Generalitat, i a través d'aquest Parlament, en part, i en altres a través de decrets, s'ha dotat d'instruments jurídics per actuar: la Llei d'activitats extractives, el Decret d'activitats extractives, la Llei d'espais naturals, la qual ha fet possible aprovar recentment el PEIN, el Decret d'avaluació d'impacte ambiental que, en definitiva, doncs, esta basat en directives comunitàries i en decrets de l'Estat espanyol, el Decret de circulació motoritzada, el Decret d'aprovació del PEIN, i la Llei 19/91, quant a l'informe vinculant en totes les concessions, autoritzacions i cabals ecològics en la xarxa hidrogràfica.

Pel que fa a les activitats extractives –perquè després de tot aquest preàmbul, lògicament venia tot «el paisatge pudent» per dir-ho d'alguna manera, després s'ha anat concretant en pedreres– hi ha un greu inconvenient, i estic segur que vostè ens podrà ajudar moltíssim a resoldre aquest inconvenient, que és que la Llei de mines autoritza qualsevol persona a fer les explotacions. I si vostè té un carnet d'identitat i té una instància per omplir, no hi ha qui li pugui impedir, doncs, fer una activitat extractiva. Quan vostè parla de planificar les activitats extractives, això pràcticament és impossible, perquè la Llei..., al revés, una llei antiga que crec que convé actualitzar, doncs, aquesta Llei, en la qual nosaltres no hi podem fer res, aquesta Llei permet totes aquestes actuacions.

Hi ha una única política possible, senyor Madueño, i aquesta és la restauració. I he de dir que aquest Parlament justament va fer, i es va avançar a l'Estat, en l'àmbit de l'Estat, es va avançar amb una legislació, que és molt útil, que ha estat seguida per la Generalitat amb èxit –amb èxit, ho repeteixo– i que els problemes persistents només corresponen a les explotacions antigues. En aquest moment hi ha 900 explotacions –900 explotacions– amb plans de restaura-

ció i, ara, dintre d'aquesta política de restauració, s'està en les actuacions de les lleres dels rius que, des de la Llei 19/91, en la qual hi ha aquest informe vinculant del Departament de Medi Ambient, en les extraccions de graveres als rius, s'ha frenat absolutament l'actuació descontrolada, la qual cosa és, en definitiva, una ampliació de la idea de restauració que tenia la Llei que abans he esmentat.

S'està en l'acceleració de l'execució de programes de restauració i potenciant un sistema que és el de restauració i explotació al mateix temps. O sigui, la Llei de restauració no deia com s'havia de fer aquesta restauració, i podia fer-se de dir: «Escolti, quan estigui acabada de fer l'explotació, llavors comencem la restauració.» En aquest moment, senyor diputat, li puc explicar que els plans de restauració i l'exigència de restauració per part del Govern de la Generalitat són que es faci al mateix temps l'explotació i la restauració, de manera que no quedin grans espais degradats. Especialment –i ho repeteixo– en aquelles extraccions, en aquestes activitats extractives, que són actuals, que són posteriors a la legislació d'aquest Parlament.

Pel que fa als espais naturals, senyor Madueño... Vull dir, l'aprovació del PEIN no és –com vostè ha dit– una figura que no serveix per a res. L'aprovació del PEIN és una figura important, que està basada en la Llei d'espais naturals. I l'aprovació del PEIN el que representa és que les activitats que no s'hi adiuuen no poden tenir lloc i, per descomptat, les activitats extractives i qualsevol altre activitat dintre del PEIN han de tenir un estudi d'impacte ambiental. Per tant, dintre d'aquests 147 espais d'interès singular hi haurà, si s'ha de fer alguna actuació, un estudi d'impacte ambiental.

La redacció dels plans especials, per part del Departament que, per altra banda, aquests plans especials, en base a la Llei d'espais naturals, poden actuar en el PEIN i en espais col·laterals al PEIN; encara que no estiguin dintre del PEIN, serà una ajuda important.

Allò que és difícil –i vostè no n'ha parlat– i que entra dintre dels gustos, per dir-ho d'alguna manera, és també l'aspecte arquitectònic; la morfologia de les edificacions. Moltes vegades tenim impactes cromàtics; el color blanc en un paisatge molt verd és un impacte important, o una estructura arquitectònica, doncs, de perpetuació en els segles, però absolutament diferent de l'arquitectura tradicional de la zona, és també molt impactant. Aquesta és una actuació en el paisatge que moltes vegades també ens sobta.

Pel que fa a les grans obres d'infraestructura, senyor diputat, el que sí que li puc dir és que els estudis d'impacte ambiental són cada vegada més curosos. L'avaluació d'impacte ambiental de totes les obres es porta correctament; la nova Llei de carreteres –com vostè sap– amplia a totes les altres carreteres el fet que s'hagi de fer impacte ambiental, amb la qual cosa penso que sempre, doncs, totes les actuacions tenen un creixement natural; penso que sí que veiem, des de l'any 88, en què va ser d'aplicació l'impacte ambiental, fins avui dia, penso que s'està fent un camí important, i voldria dir que obres que han tingut una especial cura en aquest aspecte, doncs, estan a l'abast de poder-les contemplar.

Jo diria, senyor diputat, que, en resum, el Govern segueix una política de protecció del paisatge, tot i que hi ha alguns instruments que se'ns escapen. El que ja li he dit de la Llei de mines; alguns aspectes de la Llei de costes; l'abast de l'impacte, encara que es va ampliant per part del Govern de la Generalitat, però que tenim coneixement que, fins i tot, des del punt de vista comunitari, s'ampliarà l'abast dels impactes, i li vull dir, doncs, per tant, que hi ha una política de protecció del paisatge, una cura en aquest tema.

Els altres aspectes de què vostè ha parlat –sanejament, residus–, aquests són temes sectorials sobre els quals ja hi ha hagut altres interpellacions, les quals ja s'han respost; hi ha uns plans en actuació i aquests són temes que –com vostè coneix– s'hi va actuant i tenen una marxa, a més, molt ràpida de millora. Simplement voldria dir-li que, des del punt de vista ja d'actuacions concretes, doncs, hi ha hagut regeneració d'espais fluvials –o estan en tràmit–, juntament amb Junta d'Aigües, a l'Ebre, al Llobregat, a les Nogueres, al Fluvià, etcètera. Per tant, aquesta actuació no solament és una actuació, diguem-ne, de llibre o diguem-ne de legislació o diguem-ne de concepte, sinó també de realitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Madueño pot fer la rèplica.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo crec que, sentint-lo després de la meua intervenció, semblava com si parléssim, possiblement, de dos països; o sigui, vostè en el país de les meravelles i jo en el país, possiblement, de la situació més degradada, possiblement, que la que vostè ha copsat. Jo no voldria dir-li, amb la meua interpellació, que el país és un abocador; jo no ho he dit, això. Jo he dit simplement que el país estava brut perquè no hi havia una política de tractament correcte dels residus. I és que vostè m'hauria de dir aquí que, és clar, això és una interpellació diferent. Però és que la repercussió en el paisatge... Ja he dit, al principi, que és difícil de definir, però és fàcil de contemplar. I quan jo passejo per un camí o pel territori no contemplo un paisatge idíl·lic, sinó que contemplo un paisatge ple de residus, ple de brutícia i, per tant, estic contemplant un paisatge brut.

I això seria difícil de contrastar, si no és que vostè i jo donem una volta pel país junts. Llavors em dirà i vindrà aquí a dir-me si és veritat que el país està brut perquè no hi ha una política correcta de tractament dels residus. Vostès mateixos diuen que només hi ha un 20% de tractament de residus industrials. Però m'hauria de dir per què, recentment, una conselleria ha autoritzat la mort de vuit mil gavians a les Medes? Vostè dirà: «això què té a veure amb el paisatge, això què té a veure amb el paisatge?» Doncs, té a veure amb els abocadors incontrolats i escampats pel tot el territori que fan que avui dia les gavines no estiguin a les platges, sinó que estiguin al Pirineu, per exemple. I això degrada el paisatge, senyor conseller. I si no hi haguessin aquests abocadors i aquesta brutícia per tot el territori, possiblement no hauríem de matar els gavians d'aquesta mane-

ra, sinó que, els gavians..., hi hauria una selecció natural. Per què? No té repercussió, això, en el paisatge, senyor conseller, netejar els abocadors incontrolats?

En el tema de les activitats extractives li tinc de dir que vostè possiblement avui m'ha repetit una mica el xotis, el xotis que coneixem tots aquí molt, aquell de «Madrid, Madrid, Madrid». Escolti, què té a veure Madrid, que té a veure Madrid amb el tema que aquí aprovéssim una llei l'any 81 que deia que s'havia de fer una planificació, que s'havien de fer unes zones, i vostès, amb l'excusa del PEIN, han trigat dotze anys a treure una possible delimitació, quan la llei deia perfectament que des de l'any 81 tenien de fer aquesta planificació de les zones? Ho deia la llei catalana, no la llei madrilenya, senyor conseller. Què té a veure que, des de l'any 88, un decret català retallés els estudis d'impacte ambiental per a les activitats extractives traient el tema de l'exposició pública a les activitats extractives que es fessin a Catalunya quan hi obligava la llei, el decret de l'Estat i hi obligava la llei europea. Vostès van retallar això. El Parlament de Catalunya, veient que s'havien saltat això, va acordar en ple, per unanimitat, que vostès incloguessin els estudis d'impacte ambiental en les activitats extractives.

Senyor conseller, que jo sàpiga –possiblement se m'ha passat; m'agradaria que m'ho aclarís–, però vostès no han complert l'acord del Ple del Parlament del 1990 ni tampoc han complert la normativa europea de l'any 1988; cinc anys, senyor conseller, perquè es pugui fer l'estudi d'impacte ambiental de les pedreres. D'això en té la culpa Madrid? D'això en té la culpa el fet que vostès, aquest tema, doncs, se'l ventilin com moltes coses dels temes de medi ambient; se'ls ventilen no complint la llei. Jo ja he fet altres interpellacions aquí i li he recordat un per un els incompliments que vostès tenen en els temes mediambientals. Però el tema d'impacte ambiental de les activitats extractives és que clama al cel; ho diu la normativa europea, ho diu el Decret legislatiu de l'Estat, ho va acordar aquest Ple del Parlament, i vostès orelles sordes. Què té a veure l'Estat amb les autoritzacions que ha fet la Conselleria d'Indústria en el Garraf, d'ampliació de l'extensió i del termini? Què té a veure l'Estat amb això? L'han fet vostès, perquè han volgut.

I sé –a més, em consta– que des de la seva Conselleria, amb postura en contra, i que la direcció del parc natural del Garraf, precisament, els ha portat als tribunals, no a vostès, evidentment, l'empresa, i que vostès no han donat suport a la Direcció del parc natural del Garraf; han donat suport a l'empresa. Això què té a veure amb Madrid? En definitiva, això és protegir o no protegir l'espai, el fet que no s'apliqui ni la normativa catalana, no la normativa europea, i vostè hauria de saber que la normativa europea dona dues llistes. I vostès han recollit la primera amb retalls, però també autoritza perquè es pugui ampliar la segona; no tenen cap retall vostès per fer això, i no l'han fet. Jo li he parlat només d'uns impactes ambientals perquè no tinc temps per parlar-li de tots.

Li he parlat de l'urbanisme –vostè diu que no–, el patrimoni arquitectònic. Evidentment que li n'he parlat i que té

una repercussió brutal, però les autoritzacions en moltes coses dels temes urbanístics, doncs, com s'ha contemplat aquí, vostès a vegades les fan com les fan, i a vegades se'n subroguen algunes que, fins i tot, no els competeixen, però alguna competència tenen en el tema de les autoritzacions de les planificacions urbanístiques. Fins i tot, a vegades, en temes arquitectònics, com aquí es va dir, fa pocs dies, en alguns de gran valor arquitectònic, i vostès han autoritzat, precisament, que es puguin agredir aquests monuments arquitectònics. Per tant, no digui que això no ho he contemplat en la meua interpellació, perquè, precisament, el paisatge és una qüestió global, que està afectat per diverses actuacions sectorials. Però si vostès no tenen una política global, difícilment, difícilment, contemplaran la protecció del nostre espai.

Però pensi una cosa: que això té una gran repercussió econòmica, també, no només en els espais naturals, en la protecció de la biodiversitat, en la protecció dels espais naturals, sinó en una cosa que a vostè no se li escapa, i és la repercussió econòmica que això té, sobretot, en les activitats turístiques i en el canvi de tendència que s'està donant als temes de les actuacions turístiques de totes les tendències a nivell general i que, evidentment, en un país degradat, on ens estem carregant espais naturals com les zones del Pirineu, etcètera, evidentment que no millorarem el nostre mercat, el nostre percentual en els temes turístics.

En definitiva, senyor conseller, que no es pot despatxar un tema tan important com és la protecció del paisatge català, simplement dient que ja anem fent, que ja estem fent coses. Evidentment, que possiblement seria aquí, potser, faltar a la veritat que no facin res; jo no ho he dit en cap moment; com vostè m'ha dit que jo havia dit que no serveix per a res el PEIN; jo no ho he dit, això; jo he dit que està buit de contingut, que li falten mesures concretes, que li falta pressupost, que li falta protecció, jo no he dit que no serveixi per a res. Evidentment que serveix, més que res perquè abans no teníem res, i ara serveix una miqueta més que res, però està buit de contingut, jo no dic que no serveixi per a res. Per tant, en definitiva, el que li demano és quina és la política que el Govern de la Generalitat té per a la protecció del paisatge del nostre país, perquè jo crec que, com deia el poeta, eh? —i vull recordar-lo perquè jo crec que té, per mi, una gran significació— el fet que, precisament, no cuidar el paisatge, no cuidar el nostre territori és no estimar el país. I, per tant, la política possiblement més antinacionalista que es pugui fer és agredir el país i desfigurar-lo perquè la imatge del nostre país, precisament, està en el nostre territori, en el nostre patrimoni arquitectònic, en el nostre patrimoni cultural. I, per tant, tenim una gran responsabilitat tots —i vostès més que ningú perquè governen— de protegir-lo i de defensar-lo perquè la nostra imatge de país es doni a través d'aquesta protecció de l'espai i no de la degradació i de la brutícia del país.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Senyor conseller, pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, miri, les afirmacions que s'està fent molt malament, doncs, miri, és clar, vull dir, vostè estarà sempre en aquesta situació i ho trobo molt lògic, però jo el que..., totes les mesures —ho trobo molt lògic des del punt de vista d'oposició—, però les mesures que li he explicat, doncs, que s'estan portant a terme sobre les bases jurídiques en què s'està actuant, sempre amb respecte, doncs, evidentment, a la legislació, li puc dir, doncs, que la política i el capteniment del Govern de la Generalitat respecte al paisatge, doncs, és una política avançada; és una política en la qual s'està en un camí de recuperar totes les agressions que, històricament, doncs, hi ha hagut sobre el territori, amb un territori especialment humanitzat, amb un territori amb una llarga tradició industrial —indústria, també, és tota aquesta actuació extractiva. I en aquest sentit, doncs, evidentment, senyor Madueño, vostè i jo no ens posem mai d'acord; vull dir, no ens arribarem a posar d'acord. Jo, el que li dic és que la política que porta a terme la Generalitat és una política correcta i està basada en tot el que jo li he dit abans.

Des d'un punt de vista d'impacte ambiental de les pedreres, la legislació, jurídicament, sembla que la legislació del Parlament de Catalunya és suficient des d'un punt de vista de restauració i aquesta és la raó per la qual, doncs, les pedreres no han de..., no donen lloc a un estudi d'impacte ambiental. En el Garraf hi ha algunes actuacions que són antigues; en aquest moment només tres pedreres del Garraf estan adaptades a la Llei 12/1981, que són Las Cuevas, la Falconera i Vallcarca; les altres tres, pràcticament unides físicament i situades al límit de Castelldefels, no disposen de programes de restauració. I això, doncs, és així i estem darrere d'ells, però —li ho repeteixo— són actuacions anteriors, són actuacions en les quals, en aquest moment, a més, hi ha contenciosos en marxa, i, evidentment, hem d'esperar que aquestes actuacions judicials, doncs, arribin a terme perquè no es pot actuar d'altra manera.

Parla que ens estem carregant el Pirineu, que el Govern de la Generalitat s'està carregant el Pirineu; escolti, vull dir, això no és així; penso que hauria de reconsiderar una afirmació d'aquest estil; el Departament, el Govern, doncs, està evitant moltes de les actuacions d'agressió sobre el paisatge, agressions que a vegades vénen per peticions, doncs, de minicentrals; altres per actuacions, doncs, forestals, etcètera. En qualsevol cas, justament, les mesures i el control del Govern de la Generalitat són continuats i això és el que confirma, doncs, que aquesta política del Govern de la Generalitat és correcta respecte al paisatge.

I, evidentment, doncs, estem subjectes a altres actuacions —i vostè les pot conèixer— que són difícils de controlar perquè, fins i tot, se'ns escapen. I no voldria, com vostè ha dit, doncs, que parléssim del xotis, oi?, però vostè, vostè ho sap perfectament, que hi ha algunes agressions al paisatge que superen el control del mateix Govern de la Generalitat, la qual cosa ens sap greu, tot i que ho hem posat en coneixement del Ministeri corresponent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellacions sobre el futur de la indústria tèxtil, i sobre les institucions d'iniciativa social

Les interpellacions que formaven els punts 9 i 10 de l'ordre del dia han quedat retirades.

Alteració de l'ordre del dia

I ara sollicito l'assentiment per modificar l'ordre del dia de la forma següent: passar a continuació al punt 12, la interpellació del punt 12, i seguidament es tramitaria el punt 11. Només es tracta d'aquesta qüestió. Hi ha l'assentiment? (Pausa.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports

Doncs, té la paraula el senyor Ernest Benach, per exposar la interpellació sobre la política d'esports.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. No hi ha dubte que el record recent dels Jocs Olímpics, per tot el que van representar, encara és present en molta part de la societat catalana. L'exemplaritat del comportament cívic del poble de Catalunya ens obliga a començar aquesta interpellació amb un record –un altre– d'aquells moments màgics.

També és bo de recordar la que aleshores es va venir a anomenar com a «pau olímpica», una pau que implicà l'entesa entre diversos sectors polítics i esportius del nostre país i que tenia com a principal objectiu el normal desenvolupament dels Jocs, sense que es produïssin fets que els poguessin alterar. Una pau que va durar, i –també cal dir-ho– una pau que a hores d'ara, probablement, no existiria. I per què no existiria? Doncs, senzillament, perquè l'actitud del màxim responsable del Comitè Olímpic Internacional no ho permetria.

Les declaracions del senyor Juan Antonio Samaranch en el sentit que un comitè olímpic de Catalunya debilitaria l'esport català, fetes després dels Jocs, tenen tots els components per pensar que el senyor Samaranch no vol el Comitè Olímpic de Catalunya. Tenen tots els components i matisos per pensar en una clara provocació. Ho havíem sospitat i no ens atrevíem a dir-ho, francament, però després de les clares manifestacions i expressions del president del COI, no hi pot haver dubtes.

En tot cas, cal lamentar per què no ho deia així de clar, tot això que pensa ara, just abans dels Jocs. Recordem, precisament, declaracions del senyor Samaranch en un sentit

més aviat contrari del que diu ara. No només això: recordem també –i penso que és bo de fer-ho en aquests moments– les declaracions del molt honorable president de la Generalitat i de diversos portaveus del Grup majoritari d'aquesta cambra, de Convergència i Unió, en què deien: «Després dels Jocs, passat l'estiu, parlarem del Comitè Olímpic de Catalunya. Serà el moment adequat per fer-ho.» També vull recordar avui aquí una intervenció del portaveu del Grup Socialista a la Comissió de Política Cultural, el senyor Sobrequès, en què també va dir: «Després dels Jocs, passat l'estiu, el Grup Socialista es compromet a parlar seriosament d'aquest tema.» Doncs, després dels Jocs Olímpics i passat l'estiu ningú ha parlat d'aquest tema, i quan se n'ha parlat més aviat ha estat per dir-ne alguna cosa contrària.

Respecte a aquesta qüestió hi ha un aspecte que ens preocupa especialment: l'esport forma part de la societat d'un país d'una manera important. La qualitat de vida, la formació –i en aquest cas, no només física– dels infants, adolescents i joves de tota comunitat, aspectes lligats a l'oci i al lleure, determinen entre d'altres tot allò que condiciona el món de l'esport. L'esport, en el que hauria de ser una visió global, ha de complir diversos cicles; començant per l'esport de base i una bona política esportiva en el marc de l'ensenyament, continuant per un teixit associatiu esportiu fort, passant per unes instal·lacions de tots nivells adequades. Tampoc podem oblidar aspectes que donen qualitat a l'esport, com és el cas de la medicina esportiva, que a més a més, com a medicina preventiva, dona garantia de qualitat a aquell país que la té desenvolupada. I finalment, no podem oblidar l'esport d'alt nivell, el que s'ha vingut a anomenar com l'esport d'elit. Esport que, evidentment, té diverses cares i, per tant, molt complex d'analitzar, però en tot cas –en tot cas– és cert que l'esport d'elit, sigui professional o sigui *amateur*, tanca un cicle.

L'esport d'alt nivell és també necessari en un país; l'esport d'elit és imprescindible en qualsevol país que es vulgui normalitzar en matèria esportiva. I no cal dir que, dins el que s'anomena l'esport d'elit, l'esport d'alt nivell, hi entra de ple l'olimpisme i la representació internacional de l'esport; i en aquest cas, evidentment, a Catalunya, l'olimpisme català i la representació internacional de l'esport català.

Tots els aspectes que he comentat anteriorment ja tenen algun plantejament a nivell del Govern de la Generalitat. Em refereixo, doncs, a l'esport de base, a l'esport escolar, a la xarxa esportiva catalana, a la medicina esportiva, a la política d'instal·lacions, etcètera. Plantejaments discutibles, en tot cas: en alguns casos hi podríem estar d'acord, poden ser encertats; en d'altres, nosaltres pensem que estan equivocats, des del nostre punt de vista són absolutament equivocats, però en tot cas opinables. Algun dia seria interessant, en aquesta cambra, poder també discutir l'acció de govern en concret sobre aspectes esportius i, en tot cas, esperem que aquesta interpellació es pugui substantiar ben aviat.

Però, dissortadament, l'esport d'elit, l'olimpisme, la representació esportiva internacional del nostre país, no té altra competència ni activitat en el Govern de la Generalitat

que no sigui la presència d'alts càrrecs del Govern a la llotja dels diferents estadis i pavellons del nostre país que acullen en algun moment alguna competició internacional. És en aquest sentit que els recordo l'apartat r) de la Llei de l'esport a Catalunya, on es manifesta com a principi rector el fet de promoure i difondre l'esport català en els àmbits estatal i internacional. Com també és bo de recordar que l'esport a Catalunya té una tradició centenària; probablement promocionat inicialment entorn de l'Exposició Universal de Barcelona –és a dir, fixem-nos que la història es repeteix en el temps: grans esdeveniments promocionen l'esport, la qual cosa entenem que és bona, però en tot cas l'han de promoure a tots nivells.

També cal recordar –i penso que és bo fer-ho– la tradició de societats esportives, de clubs, que té el nostre país, i l'agrupació d'aquests en federacions. Ja l'any 33 hi havia una associació que aplegava les diferents federacions catalanes en aquell moment, i avui també comptem amb la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. I precisament parlant d'aquest organisme, cal fer esment d'un document fet públic el 17 de març del 93 –per tant fa poques setmanes–, del Consell Directiu de la Unió de Federacions Esportives Catalanes, on entre altres coses penso que és important de destacar en aquests moments els següents paràgrafs.

Segons la UFEC, quan ara ja fa un temps es va manifestar en la societat catalana el desig de tenir un comitè olímpic propi, la Unió de Federacions Esportives Catalanes –aglutinadora de les inquietuds de l'esport federat català– va acordar donar el seu ajut i suport al procés necessari per assolir aquesta fita esportiva internacional. La UFEC, atorgant-se la representativitat de l'esport federat català, considera que «l'actual regulació prevista en la Carta Olímpica ha de ser respectada perquè està inspirada en uns criteris que configuren l'atractiu especial del moviment olímpic. Creiem que el COI ha d'aferrar-se als conceptes propis que, sense deixar de tenir en compte qüestions d'ordre polític, es caracteritzen pel seu tarannà liberal, obert i eminentment esportiu. Els criteris d'admissió no han de ser modificats, ja que fins ara s'han anat aplicant sense que això hagi motivat cap polèmica ni conflicte.» En tot cas, paràgrafs prou expressius i clars, i que van en franca contradicció amb el que està postulant el senyor Samaranch.

Un altre dels aspectes que ens preocupa, i que entenem que hauria de preocupar d'una manera important el Govern, és la conseqüència més directa de l'aplicació d'aquesta filosofia de no tenir en compte aquelles organitzacions que no tenen un àmbit estatal en el marc de les organitzacions no governamentals. L'especificitat de la cultura catalana i la vocació internacional de la nostra societat civil han justificat plenament la presència directa de moltes organitzacions no governamentals catalanes a les estructures internacionals. Organitzacions amb finalitats molt diverses han considerat la presència internacional de les entitats catalanes com un enriquiment molt positiu, i per aquesta via alguns catalans han esdevingut líders mundials en diversos camps.

Per tant, que l'organització no governamental més important a nivell mundial faci aquest pas enrere no és només negatiu pel fet que significa un pas enrere en la independència política que han de tenir les organitzacions no governamentals i l'absoluta contradicció –i l'absoluta contradicció– que aquest fet representa amb l'esperit olímpic definit pel baró de Coubertin, sinó que en aquest cas lesiona greument els drets de Catalunya com a nació i representa, a partir de l'acceptació d'aquest fet, la minimització a extrems preocupants de les nacions que no tenen –i que en aquest cas no tenim– encara estructura d'estat.

En definitiva, ens trobem davant d'un doble procés extraordinàriament preocupant per a l'esport català: d'una banda, la no-presència, la no-representació internacional tanquen les portes a una política esportiva integral; de l'altra, les conseqüències no només esportives que poden tenir la política i la filosofia del senyor Samaranch poden ser nefastes per al nostre país.

Començava aquesta interpellació parlant i recordant l'èxit dels Jocs Olímpics de Barcelona. Voldria acabar-la parlant i plantejant el paper de Catalunya en el que han de ser els Jocs Olímpics d'Atlanta. Encara falten més de tres anys perquè aquest esdeveniment tingui lloc i, independentment del reconeixement o no del Comitè Olímpic de Catalunya, el que sí que es pot plantejar ja és una política de suport als esportistes catalans que tinguin opció a participar en aquests Jocs. Ningú dubta que, si Catalunya hagués tingut representació pròpia als Jocs Olímpics de Barcelona 92, hauria tingut medalles –així, medalles, en plural–; fem, doncs..., millor dit, facin, doncs, política esportiva nacional. Tanquin un cicle que tenen incomplet i plantegin seriosament una política de suport a aquells esportistes i, consegüentment, a aquelles federacions que poden ser a Atlanta. Facin política esportiva integral; és a dir, cobreixin tots els aspectes que cal cobrir. No dubtin que, creant estructura esportiva, que motivant i donant suport als esportistes, també es fa el Comitè Olímpic de Catalunya.

Tenim tres anys per davant, per posar fil a l'agulla i no tornar a perdre una oportunitat cabdal per al nostre país. Algú ha dit –ho ha volgut insinuar i ho ha repetit amb insistència– que aquest ja era un problema polític. Probablement aquesta afirmació sigui certa, tot i que encara no està demostrada. En tot cas, dependrà de l'actitud que prengui el Govern i la coalició que li dona suport en aquests moments. Ningú dubta que si vostès no volen Comitè Olímpic de Catalunya, serà molt difícil, per no dir impossible, tenir-lo, però en tot cas la història també els haurà de jutjar per això.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, senyor Benach, jo voldria referir-me en primer lloc a la primera part de la intervenció, en la qual vostè es referia a

aquesta *pax* olímpica, que jo em penso que ha de ser una permanent en el món de l'esport i que desitjaria que això tingués una llarga continuïtat.

També avui vostè ha fet una referència i unes preguntes i una interpellació que, d'alguna manera, es podria traslladar al president del Comitè Olímpic Internacional, que no és el meu cas. Per tant, en aquest sentit, el que jo sí que vull entendre i vull reconèixer i vull deixar ben palès és que el fet que els Jocs Olímpics haguessin tingut lloc a Barcelona, a la capital de Catalunya, i que haguessin tingut una actuació tan brillant, en molt bona part –com vostès saben i com penso que tots nosaltres reconeixem– va ser gràcies a l'actuació i a la intervenció del mateix president del Comitè Olímpic Internacional. En aquest sentit em penso que tots plegats –i la història–, aquest reconeixement, l'hi haurem de reconèixer.

Dit això i fet aquest aclariment, i deixant a part les actuacions del president del Comitè Olímpic, en moltes de les coses que vostè diu, jo hi coincidisc; és a dir, vostè fa un enunciat sobre les característiques de la política esportiva i vostè fa un reconeixement a la necessitat de l'esport d'elit, i en aquest sentit jo em penso que tots plegats hi podríem coincidir d'una manera absoluta.

Vostè diu..., aspectes a discutir, aspectes esportius, i diu: «Potser haurem de fer una interpellació en aquest sentit.» Jo entenia que, en aquesta interpellació, el que vostè preguntava sobre els propòsits de capteniment del Govern, precisament es refereix a això, però de totes maneres, sobre aquest aspecte, sempre estem disposats a parlar-ne, a referir-nos-hi i a discutir-ho.

Després, vostè fa un reconeixement al que representa el paper realitzat per les federacions. Jo em penso –i després, de totes maneres, li resumiré una mica quina és la nostra política, per respondre més íntegrament la seva interpellació– que aquest paper de l'associacionisme esportiu ha sigut un fonament i una base de la política esportiva seguida fins ara. I per tant, en aquest sentit també trobaríem àmplies coincidències.

Nosaltres, senyor diputat, entenem que l'Estatut d'autonomia i la Constitució reconeixen les competències exclusives en l'esport. I, en aquest sentit, nosaltres hem procurat que la política esportiva que s'ha dut a terme i que es prosseguirà duent a terme a Catalunya tingui present aquestes característiques d'exclusivitat. I, en aquest sentit, em penso que després li resumiré una mica els punts. Em penso que això ha sigut així.

Vostè, em penso que la seva preocupació, formulada d'una manera..., jo crec que en el context del seu discurs ho ha expressat d'una manera relativament clara, però tampoc d'una manera exclusiva; a vostè el que el preocupa –em fa l'efecte– és l'aspecte de la projecció internacional del nostre esport. És a dir, la internacionalització de l'esport català. I aquesta és una qüestió que a nosaltres també ens preocupa. I em penso que és aquest el sentit de la seva interpellació, malgrat que la formula d'una manera diferent i malgrat que passa per altres aspectes que fan referència a tot això. Vostè parla de la tradició dels clubs, de la tradició de les federa-

cions, i nosaltres en això hi coincidim, quan jo li deia precisament que l'aspecte fonamental de la nostra política ha sigut fonamentar-la sobre l'aspecte de l'associacionisme esportiu.

I parla del suport als esportistes catalans, i parla de la formulació d'una política esportiva nacional. Jo crec que aquest suport als esportistes catalans l'hem dut a terme durant tots aquests anys, jo crec que amb eficàcia. Amb eficàcia reconeguda per tothom. Em penso que la política esportiva que ha realitzat la Generalitat –i potser en puc parlar amb molta més tranquil·litat, perquè no m'afecta gens personalment, perquè han sigut altres persones del Govern o de la Secretaria General de l'Esport els que l'han realitzat– en aquest sentit ha sigut ben realitzada, ben feta, reconeguda per tothom, i els resultats em sembla que han quedat clarament palesos.

Per tant, ha sigut possible fer una política esportiva, s'ha realitzat, i em penso que aquesta ha tingut una clara acceptació. Els resultats que s'han assolit, durant tots aquests temps –els Jocs Olímpics n'eren un moment bastant clau– em penso que han sigut un element bastant important i bastant precís en això. Per exemple, en relació amb les medalles i amb els esportistes catalans que les han assolit, em penso que els percentatges són prou clars. Si en tot l'Estat, en els Jocs Olímpics, hi van participar 475 esportistes, gairebé el 30% eren catalans i aquesta proporció es va mantenir en relació amb les medalles que es van aconseguir, superior a aquest 30% en totes les que es van donar. Per tant, em penso que el resultat de la política que ha seguit la Generalitat ha quedat prou pales i prou conformat.

Em penso que tota la seva interpellació i la seva inquietud anava jo em penso que no tan orientada sobre aquest aspecte esportiu que hem dut a terme, aquest reconeixement del dret de tot ciutadà a exercitar les seves facultats físiques, intel·lectuals o morals, aquest dret de tot ciutadà a l'esport com a un dret fonamental, això que correspon al nostre Estatut i a la Constitució, la política que hem fet, aquesta política participativa, aquesta política no dirigista, aquesta política de coordinació amb les administracions locals, aquesta difusora, impulsora del coneixement i la pràctica de l'esport. Em penso que en això –vostè en parlava– coincidim.

També, en el que han sigut els eixos d'aquesta política de dotar els esportistes dels mitjans necessaris per incrementar les activitats; per donar un suport tècnic, formatiu i científic, qualitatiu. Durant totes aquestes actuacions que s'han conduït a dotar d'infraestructures, d'instal·lacions moltes de les nostres poblacions –em penso que, a això, vostè no s'hi referia, però em penso que estava en el seu cap quan es referia a aquest dret que teníem i a aquesta política duta a terme.

Jo el que li vull dir –i coincideixo amb vostè– és que al llarg de la història esportiva de Catalunya, les entitats, els clubs i les federacions han estat i continuen essent la força vertebradora bàsica de l'esport català.

Jo li vull recordar –senyor diputat, i sé que vostè ho deu saber, o vostè ho sap, perquè s'hi referia en aquest sentit–

que hi ha 8.500 associacions agrupades en 57 federacions; que hi ha 700.000 llicències esportives a Catalunya. 700.000 llicències esportives vol dir que hi ha una proliferació de l'esport al nostre país, i em penso que això és el resultat de l'esperit de la nostra ciutadania, però també –si vostè m'ho permet– de les activitats i de la funcionalitat que ha tingut precisament la Generalitat en aquest sentit, juntament amb les altres administracions, amb els ajuntaments, ha sigut una actuació compartida que ens ha conduït a aquests resultats, que jo crec que són clarament satisfactoris.

Per tant, el Govern, el que vol fer és un reconeixement i potenciació de l'impuls de l'associacionisme esportiu, i fent referència a totes les entitats, als clubs i als consells esportius. Em penso que aquesta és una actuació fonamental i bàsica que cal que nosaltres fem.

També li voldria dir que durant tots aquests anys el pressupost que hem dedicat a l'esport ha sigut molt important. L'any 92, per exemple, s'hi varen destinar 3.744 milions de pessetes, una tercera part dels quals va ser per als aspectes de la docència, per tant, per a la gent jove; altres van ser per a suport a federacions –la segona partida més important; la iniciació esportiva dels escolars; hi han hagut 6.000 milions de pessetes per a instal·lacions; és a dir, que el pressupost esportiu ha sigut important i ha sigut –em penso– bastant satisfactori, pel que representen els resultats assolits.

Aleshores, em penso que també el que s'ha fet amb la nova instal·lació... Vostè parlava de la *pax* olímpica. La *pax* olímpica a nosaltres ens porta una infraestructura molt important, com és la nova seu de l'INEF. Aquesta seu és molt important per a l'esport d'elit –vostè s'hi referia– com és el de Sant Cugat. I és tan important que aquesta seu de l'INEF s'ha proposat com a seu de la Xarxa Europea d'Instituts de Ciències de l'Esport i, també, com a universitat europea de l'esport. Aquest sentit que m'ha semblat que el preocupava més, de la internacionalització, em penso que amb aquesta infraestructura cultural i amb aquestes dues propostes les coses van especialment en aquest sentit.

Nosaltres, senyor diputat, i per respondre més concretament al que em fa l'efecte que, malgrat que estava formulat dins del conjunt de la seva interpellació, el preocupava d'una manera especial, nosaltres tenim especial interès, especial preocupació, precisament per aquest aspecte de la internacionalització de l'esport català. Ara bé, aquesta internacionalització –com jo li deia abans– s'articula i es mou bàsicament per l'impuls de les entitats privades, dels clubs, de les federacions, de les associacions. Temes com el de la internacionalització es mouen en aquest terreny i d'acord amb els reglaments i els estatuts dels diferents organismes esportius internacionals, els quals no són representatius de les dues polítiques, o estatals, ni tenen per què coincidir. No tenen per què coincidir les estructures estatals amb les estructures nacionals. Nosaltres ho entenem d'aquesta manera i voldríem deixar ben palès que nosaltres pensem que tenim tot el dret de formar part d'aquestes estructures internacionals, malgrat que nosaltres siguem una nació, però siguem una nació sense estat. Aquesta ha sigut

una convicció que nosaltres hem tingut sempre, que mantindrem i que entenem que ha de ser d'aquesta manera, tot i que pensem que el protagonisme principal el tenen les entitats esportives. En aquest sentit, vostè sap, per exemple, que perquè es pogués produir aquesta incorporació feia falta el fet que reconeguessin cinc federacions inscrites i, en aquest moment, aquesta és una preocupació, però aquestes cinc federacions no s'han produït.

Nosaltres, senyor diputat, per concretar molt i per expressar molt sincerament el nostre criteri, tenim la convicció –tenim la convicció i el desig, no cal dir-ho– que no es produirà cap tipus d'actuació que impedeixi, precisament, aquesta incorporació de les nacions sense estat, dins de l'àmbit de la internacionalització de l'esport. Tenim aquesta convicció; amb aquesta confiança ens movem i pensem que cal seguir treballant en aquest sentit. I també pensem –i vostè s'hi referia– que és a través de la Unió de Federacions Catalanes que s'ha de centrar l'esforç d'internacionalització de l'esport català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Benach pot fer la rèplica.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, la seva intervenció, conseller, ha estat donar toms una mica sobre el que jo havia dit, evidentment, però... I vostè deia: «és que vostè, potser no m'ha concretat gaire el tema internacional, hi ha altres aspectes». Indubtablement que hi ha altres aspectes. Ja li he dit abans que presentarem una altra interpellació per parlar d'aquests aspectes que potser avui només hem comentat de passada i que són interessants, evidentment, i que vostè diu que han fet una política eficaç. Jo puc considerar que no. En tot cas, suposo que serà interessant poder-ho debatre. En tot cas, eficaç, eficaç, no ho deu ser molt, la Secretaria General de l'Esport, quan el nostre Grup té presentades unes preguntes per escrit que, segons el Reglament d'aquesta cambra, ja en quinze dies s'han de respondre i fa més de quinze dies i d'un mes, i d'un mes i mig, i no s'han respost, aquestes preguntes; i no s'han respost. En tot cas, això és un altre tema, ja en parlarem en el seu moment.

Miri, jo he intentat plantejar la interpellació com una visió..., com el que ha de ser una visió global de l'esport en un país. L'esport en un país va des de baix fins a dalt i des de dalt fins a baix. I no es pot considerar que hi ha esport integral en aquell país si alguna de les parts està coixa. I el que veiem és que en aquest país hi ha una part que està coixa.

I representació internacional? No em digui que hi ha representació internacional, perquè per molta exclusivitat que doni la Constitució a l'Estatut, resulta que quan la Federació Catalana de Futbol organitza un partit amb una selecció catalana per homenatjar un futbolista, la selecció espanyola té preferència i el seleccionador estatal, tot i que no juguin el mateix dia, impedeix que dos, tres, quatre jugadors catalans puguin jugar amb aquella selecció. És un exemple de l'exclusivitat de la internacionalització de l'esport a Catalunya.

Miri, d'exclusivitat, cap ni una, en aquest sentit. Cap ni una. Dissortadament –dissortadament–, però això és una realitat. El fet de posar una seu d'un organisme d'Europa, la seu a l'INEF, doncs està bé, evidentment, ho hem de valorar com a positiu, però això no és el que nosaltres estàvem plantejant.

És molt important que la canalla que comença a practicar un esport tingui referents. I aquests referents, en aquests moments, en aquest país, són en clau espanyola. I no són en clau catalana. I, dissortadament, jo penso que és el que fa que en aquest país no puguem parlar d'una política esportiva integral. Ara, si vostès consideren que això és bo, doncs, diguin-ho clarament. Diguin-ho clarament.

Vostè deia que, bé, que el president del Comitè Olímpic Internacional ha manifestat unes coses i que vostès no hi han de dir res, perquè no són..., vostè no és el president del Comitè Olímpic Internacional i, per tant... Però, escolti, la Generalitat què en pensa, d'això? El Govern de la Generalitat què en pensa, d'un comitè olímpic a Catalunya? No ho hem acabat d'aclarir, encara. I el Grup que li dona suport, Convergència i Unió, què en pensa?

On són aquelles promeses d'abans dels Jocs Olímpics, que després dels Jocs Olímpics hi hauria Comitè Olímpic de Catalunya? I això es va arribar a dir. Que això es deia en clau electoralista? Doncs, molt bé!; reconeixin-ho i punt. Però, és clar, en aquests moments és altament preocupant. És altament preocupant que quan el COI està portant a la pràctica una política que és la seva, per als interessos de Catalunya, no només per al Comitè Olímpic de Catalunya, sinó per als interessos de Catalunya –i amb això, senyor conseller, contradiu el que vostè deia, és a dir, vostès també diuen que estan convençuts que les nacions han de tenir representació, ni que no tinguin estat, així ho he entès–, doncs bé, en aquests moments, el senyor Samaranch, que té molts títols en aquest país, doncs, el senyor Samaranch està impedit això. I, atenció: el Comitè Olímpic Internacional és l'organització no governamental més important del món. I si fa càtedra, fa càtedra. I si és un precedent, ens podem trobar que, en alguns casos, l'excusa sigui aquesta, una altra vegada. I això és una cadena. I probablement llavors Catalunya, com a país, no pugui tenir aquesta representació en organismes internacionals.

I això és evidentment lesiu totalment per al nostre país.

En aquest sentit, què fan vostès perquè això no passi? Encara no hem sentit que badessin boca, vostès. És important que el Govern de la Generalitat, el Govern d'aquest país, digui «Atenció! Això no pot anar per aquí, perquè lesiona greument els interessos de Catalunya.»

Bé, el que és evident és que l'esport dona per a molt. Evidentment amb una interpellació, només, no es pot substantiar tot el que caldria i, en aquest sentit, tindrem ocasió en altres moments de parlar-ne. En aquests moments hem centrat la intervenció en el tema de la internacionalització de l'esport a Catalunya, perquè és en aquests moments que el tema s'ha de resoldre. És en aquests moments que el tema s'ha de plantejar i s'ha d'enfocar damunt de la taula.

Ha passat un període prudencial després dels Jocs. Tots ens hem estat quietos. Tothom havia dit que després dels Jocs se n'havia de parlar, d'aquest tema, i s'havia de resoldre, i d'aquest tema ni se n'ha parlat, i quan se n'ha parlat ha estat per planejar-lo de manera negativa; no s'ha resolt, ni de bon tros. Al contrari.

És en aquest sentit que reclamaríem una actitud molt més belligerant o, en tot cas, molt més activa per part del Govern de la Generalitat i, sobretot, per defensar els interessos de Catalunya. Miri, hi ha una cosa que és clara: l'esport, en un país –això, evidentment, no ho dic jo, sinó que està escrit en diversos manuals– ho ha d'abastar tot, des de l'escola, des de l'esport de base, fins..., passant per les 700.000 llicències, i atenció: a Catalunya hi ha més de 700.000 persones que practiquen l'esport; després hi ha tota la qüestió de l'esport de lleure, que vostè no n'ha parlat, i és una part molt important. Probablement és molt important perquè aquí és on intervenen els ajuntaments i en aquest sentit també hi ha una altra política esportiva, però bé, passant per les 700.000 llicències, pels clubs, per la quantitat de gent associada que hi ha en aquest país, etcètera. Evidentment que això és important, però si no hi ha el resultat final, que és això, les seleccions catalanes, el comitè olímpic, en aquest cas, la possible participació amb un comitè olímpic propi en uns jocs olímpics, malament. Malament, perquè es trenca, i llavors no poden parlar de política esportiva. És més, algunes de les inversions que vostès estan fent, algunes..., no només en aquest cas físiques, sinó inversions en programes esportius, es poden perdre miserablement; es poden perdre miserablement perquè no tenen aquest referent.

És en aquest sentit que reclamem –i amb això acabo– una actitud molt més clara –en tot cas, diguin clarament què pensen– sobre no només la internacionalització de l'esport de Catalunya, sinó com es concreta aquesta internacionalització. L'apartat r) de no sé quin article –ja no el recordo– de la Llei de l'esport ho manifesta clarament. Vostès tenen competència: apliquin-la.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Senyor conseller, té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Benach, jo, primer, permeti'm que abans de res em refereixi a aquest retard en les preguntes que no han estat respostes. Jo procuraré assabentar-me'n de seguida i procuraré respondre al més aviat que sigui possible. Em fa l'efecte que potser no és atribuïble a nosaltres, sinó que ha sigut a causa d'alguna cosa que s'hagi traspaperat.

La segona cosa: jo em referia que teníem competències exclusives i el que li vull dir és que, efectivament, tenim competències exclusives i em penso que les estem exercint en tots els aspectes. Tant l'aspecte de la docència, com l'aspecte de la formació d'esport d'elit, com en els ajuts, com en tota la creació d'infraestructura esportiva que s'ha realitzat durant tots aquests anys, em penso que això ha sigut una competència exclusiva que ha tingut la Generalitat, que ha

realitzat, que ho ha fet d'acord amb els ens locals i que els resultats han sigut plenament satisfactoris. Em penso que avui tenim un conjunt d'equipaments esportius equiparable a qualsevol país europeu, i em penso que això ha sigut possible gràcies a aquesta capacitat de competència exclusiva que teníem i, d'una manera especial i sobretot, gràcies a dues coses: a aquest aspecte a què em referia abans, que és el gran interès per l'associacionisme esportiu a Catalunya, aquesta força que té la realitat del nostre país, la nostra societat, en què associacions, clubs i federacions..., que això ha tingut molt bons resultats, i que això ha produït una gran dinàmica, i que això ha fet possible i ha fet necessari que hi hagi els equipaments necessaris i imprescindibles.

En aquest sentit em penso que ens n'hem de felicitar tots plegats; vostè..., jo em referia abans –i vostè també s'hi referia– a aquestes 700.000 llicències. Em penso que és molt, però vostè també es referia a l'esport de lleure, que va més enllà. És a dir, que jo crec que nosaltres hem aconseguit aquest dret –que penso que és de tots els pobles– que l'exercici de l'esport és un dret fonamental de la ciutadania i em penso que gràcies, en bona part, a l'esforç i al treball de la ciutadania, però també de la Generalitat, hem aconseguit a Catalunya.

Hi ha una cosa, senyor diputat, que deia..., diu: «Les inversions que vostès estan fent no tindran...» Escolti, aquestes inversions que està fent la Generalitat, les estem fent tots plegats. Per tant, no és només el Govern de la Generalitat que les està fent, sinó que les estem fent tots plegats amb diners que es recullen de tots els ciutadans i dels quals tots ens hem de sentir especialment responsables i, al mateix temps, especialment reconfortats pel que això representa.

Vostè ha tornat a insistir en una cosa que jo em pensava que havia quedat prou clara, que jo havia aclarit suficientment. Era tota aquesta part de la projecció internacional. Jo m'hi he referit d'una manera especial, responent una mica a la seva interpellació. Jo li deia que –i em penso que cal reconèixer-ho una vegada més– els Jocs Olímpics es van produir a Barcelona. Jo crec que hi ha hagut un personatge molt important en això, que va ser el senyor Samaranch. I em penso que el reconeixement que li devem en aquest sentit, em penso que val la pena que el repetim i que públicament des d'aquest Parlament, doncs, en deixem clara constància.

Però també em penso que va quedar clar a través de les dues intervencions el desig del Govern de la Generalitat de fer possible que la representació internacional de Catalunya es produís. De totes maneres –i també ho vam explicar–, aquesta internacionalització de l'esport català s'aconsegueix gràcies, diguem-ne, als resultats assolits pels esportistes catalans, com també per una actuació i una intervenció de les mateixes federacions catalanes. Nosaltres hem donat sempre suport a aquestes federacions, i qualsevol dinàmica de reconeixement internacional passa pel reconeixement d'aquestes federacions; és a dir, passa per una actuació esportiva, i em penso que això ho dèiem, abans, quan vostè s'hi referia, vostè deia que «després de l'estiu ens hi referiríem». Se-

guim dient el que dèiem abans de l'estiu. És a través d'aquest reconeixement de les federacions com es podrà aconseguir que les coses tinguin un sentit determinat.

Jo li deia al mateix temps a vostè, senyor diputat, que nosaltres estem convençuts –tenim la convicció– que no es produirà per part del Comitè Olímpic Internacional cap esdeveniment que faci això impossible; tenim aquesta convicció, jo diria, resultat probablement també dels esdeveniments que s'han produït; probablement també com a resultat del que és el nostre coneixement de la realitat de l'esport, tant a Catalunya com en el context internacional i europeu, i també perquè pensem que el resultat de les coses són el resultat d'un esforç i tenim aquest sentit de l'optimisme que dóna pensar que el resultat d'un esforç també s'acaba traduint en una realitat tangible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la cançó en català

Ara passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, interpellació sobre la cançó en català, que formularà el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar reivindicant, des del punt de vista fonètic, en nom del meu company de Grup, la seva denominació formal de «Benach» (*l'orador pronuncia la «e» remarcant la vocal neutra*), amb una vocal neutra explícita, enfront de la «e» tancada que fins ara ha caracteritzat la seva denominació pública.

I això dit i enllestida la reivindicació fonètica, anem directament al tema de la qüestió, al punt de la interpellació, que comença amb el mal averany del llum vermell a l'hora de començar la nostra intervenció.

Anem a fer referència a tot el que és l'àmbit de la cançó, és a dir, de la música no clàssica, d'autors i creadors que utilitzen el català com a llengua vehicular en la seva activitat pública. La cançó, com a fenomen important de la cultura d'un país, sovint com a element de transmissió de l'obra poètica de grans autors; com a factor, també, de normalitat lingüística i cultural d'una nació sense estat –fent nostra l'expressió, les paraules que abans ha pronunciat el conseller de Cultura–, i una cançó que ha fet també, en alguns moments, una funció civil complementària i suplementària durant dècades. Ens hem trobat així que la cançó va funcionar a les acaballes del franquisme, en el període de la transició, però paradoxalment és en el moment en què es recupera l'autonomia, és en el moment en què creus que ja s'acaba, que torna a començar. Que torna a començar un element de crisi que culmina amb el gest emblemàtic dels més destacats cantants en llengua catalana, tancats al Departament de Cultura de la Generalitat, protestant de la situació de crisi per què passa el seu sector.

Ens trobem, d'entrada, amb algun seguit ja de contradiccions internes del mateix Departament de Cultura sobre el tema d'ubicació real i precisa de la cançó, on se situa aquesta música no clàssica que té el català com a llengua vehicular. Se situa a Resson? Se situa al Servei de Música? Quin és el balanç i la valoració que es fa del suport genèric a la producció discogràfica d'aquests darrers anys? La mateixa creació de Resson, grup centre de promoció musical, ple de bona voluntat però de recursos escassos i d'accions encara més escasses i limitades al llarg de tot el període de la seva creació, que es concreta finalment en la creació de la sala L'Espai, i heus aquí la importància d'aquest article determinat —L'Espai— que converteix justament L'Espai, així, en singular, en l'espai característic, l'únic on de manera habitual i regular és possible de trobar música en català al nostre mateix país. Un espai on, d'altra banda, el que comporta és també la repetició de cantants que ja han actuat abans al Jove Teatre Regina, amb poques possibilitats d'accés als autors nous.

Si mirem el que hauria de ser una de les plataformes més importants de promoció d'aquesta cançó, les emissores de ràdio i televisió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, veiem que el panorama és, senyor conseller de Cultura, francament depriment. A Catalunya Ràdio hi ha un espai setmanal —restringit al *pop-rock*, hi ha hagut programes de *jazz*, n'hi ha de *blues*, n'hi ha de *rock* mundial, hi ha fires de disc, però no hi ha un espai precís per a la cançó d'autor en llengua catalana. El mateix podem dir de l'emissora RAC 105: cap programa específic; la música que hi és emesa ho és, bàsicament, en anglès, en francès o en espanyol, i òbviamment, no a Catalunya Música, on la música té unes altres característiques.

No hi ha —com sí que hi ha, en canvi, a Ràdio Nacional d'Espanya— un segell discogràfic —un segell discogràfic propi—, la disposició d'uns estudis que puguin ser utilitzats pels cantants amb la màxima facilitat per a la producció de discos, fins al punt que alguns grups en llengua catalana han hagut d'anar a Madrid a enregistrar els seus discos gràcies a la col·laboració que han tingut de Ràdio Nacional d'Espanya. Ha arribat l'hora que es plantegi, el Govern que vostè representa, la possibilitat de crear una empresa pública o una empresa mixta amb un segell discogràfic propi. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a TV3, no hi ha tampoc cap programa especialitzat en cançó en català; no hi ha aparició de cantants en català, regularment, en els seus programes, ni notícies diguem-ne «de societat» relatives a aquests cantants. Sí que hi ha, però, una enorme mentalitat provincial, una claríssima situació de complex d'inferioritat nacional que fa que apareguin en aquests espais elements absolutament tercermundistes com és, per exemple, amb gran desplegament informatiu, doncs, la mort de determinat cantant de flamenc; l'última aparició d'un disc, diguem-ne, pràcticament arqueològic, d'una cantant anomenada Karina en una *boîte*, i etcètera, etcètera, quan en canvi aquells que haurien de ser els cantants normals a promoure en el propi país i en la prò-

pia llengua n'estan absolutament absents. I en canvi, totes les televisions espanyoles —tant les públiques com les privades— saben exactament quins cantants, quins grups, quins col·lectius són els que han de promoure.

Al Canal 33 hi ha multitud d'espais musicals de *pop-rock*, de noves músiques, però la presència de la cançó en català —i més particularment, la presència de la cançó d'autor en català— hi és absolutament aliena o ocasional; fins i tot podríem dir, sobretot, accidental. Alguns d'aquests programes s'ha de reconèixer que han tingut prestigi a l'estranger, entre altres coses perquè no hi ha, en les televisions de molts països, programes d'aquestes característiques i molts d'aquests grups aterren aquí. El que és pitjor és que alguns d'aquests programes musicals tenen al seu capdavant —dominen alguns d'aquests espais de música— determinades persones que arrossegueu sobre seu allò que en podríem dir una certa sensació d'autoodi de la seva pròpia condició nacional; algun dels responsables d'aquests programes escrivia no fa gaire mesos, per exemple, que la possibilitat d'emetre regularment cançons en llengua catalana per les televisions i les ràdios públiques —i me n'estalvio la traducció— podia provocar «efectos nefastos. La audiencia bajaría en picado, aburrida ante la memez, la mojigatería i la nulidad artística.» El premi a unes afirmacions d'aquestes característiques és estar ben situat dirigint algun d'aquests programes als quals fem referència.

La cançó en català, la realitat és, doncs, que no es protegeix, no s'impulsa i sovint sembla que s'amagui la realitat. En alguns aspectes estem francament sota zero, i només en algun moment determinat s'han promogut accions notables, accions de prestigi, com aquesta commemoració de l'aniversari de la cançó *Al vent*.

Hi ha cantants, com la Marina Rossell, que en deu anys han aparegut dos cops a TV3; hi ha cantants com l'Ovidi Montllor, que cada any apareixen de manera regular a televisions de Luxemburg o d'Alemanya, que passem temps i anys sense aparèixer a les televisions del país, i a en Raimon li ha calgut que fes anys la seva primera cançó *Al vent* perquè algú es recordés de la seva existència com a cantant. Altres cantants de més èxit de venda de les seves produccions, com en Lluís Llach o la Maria del Mar Bonet, només hi apareixen quan hi ha una novetat discogràfica. Hi ha almenys centenars i centenars de grups de qualitat que podrien aparèixer de manera regular en els mitjans de comunicació públics i no ho fan.

Hi ha determinats àmbits, com és la cançó tradicional, el mateix Tradicionari té ja set anys de vida, autoorganitzat per ells mateixos, pels mateixos que hi intervenen, que no té, en canvi, —no té, en canvi— el suport públic que hauria de tenir. La Generalitat valenciana, per exemple, té ja vint discos editats, recopilant la tradició, la cançó tradicional, que és, òbviamment, una de les característiques del patrimoni cultural del nostre poble. Aquí, òbviamment, no s'ha fet res en aquest sentit. La cançó d'autor és una cançó òbviamment minoritària a tot arreu; per tant, també ho és aquí, però tan necessària com ho és per a la cultura d'altres països.

Als anys setanta, sense plataformes institucionals democràtiques, hi havia, en canvi, un major nivell d'interconnexió, d'interrelació entre els cantants, els grups, els municipis, les entitats del conjunt dels Països Catalans. Cantants valencians actuaven al Principat, cantants del Principat actuaven a les Illes, o feien tots ells un recorregut pel conjunt de territoris del domini lingüístic. Avui, aquesta interrelació es troba en moments francament difícils. No es fomenta, i quan es parla de donar suport a determinats grups que sí que podrien fer aquesta funció, aquest suport no arriba. Fóra bo de comparar —i no qüestionem pas nosaltres la conveniència o no de la inversió feta, per exemple, en el manteniment d'infraestructures de prestigi, com pot ser la que es fa en el Liceu—, fóra bo de comparar la inversió, la promoció, el suport que es dona a àmbits d'aquestes característiques, en canvi, amb la modestíssima inversió que es fa en la cançó en llengua catalana.

Ha pensat, per exemple, la Generalitat, a través dels organismes corresponents, en la possibilitat de fer..., com s'ha fet en altres àmbits de la cultura, com pot ser la literatura, de promoure novetats del mes, llistes d'èxits —la llista d'èxits que existeix es deu, en tot cas, a una iniciativa privada, no a una iniciativa pública—, a fer, per exemple, campanyes de suport a la compra, a l'adquisició de discos en llengua catalana, o la mateixa experiència, positiva, en el terreny de «l'escriptor del mes» aplicada també a un cantant d'identiques característiques? Existeix, per part del Govern, un arxiu discogràfic, una presència de material discogràfic a la Fonoteca que permeti poder parlar d'un veritable fons nacional d'aquestes característiques? Quins passos s'han fet, reals, concrets, per avançar cap a poder dotar el conjunt del país d'aquelles infraestructures imprescindibles, d'aquells circuits de difusió musical estables, en col·laboració amb els ajuntaments, que són, en aquests moments, els principals contractistes a l'hora de fer actuar uns grups o uns cantants determinats? Quins passos s'han fet, des del Govern, per convertir això en realitat? Quins passos s'han fet, per exemple, per promoure, de manera habitual, una agenda cultural descentralitzada de manera regular, amb les actuacions de cantants i de grups, no ocasionalment, sinó de manera regular? O bé la incorporació a entrevistes i informacions en els programes de ràdio i televisió, en els espais informatius, en els *magazines*, en els concursos? No dic, òbviament, en els programes culturals de la televisió pública, perquè ja és sabut que no n'hi ha cap —no n'hi ha absolutament ni un. Són tot un seguit d'elements que vénen a demostrar, al nostre entendre, que no hi ha, en aquests moments, incentius públics a fer de la cançó —de la cançó en català—, no pas un element encara, en alguns aspectes, de marginalitat, resistencial o residual, sinó de convertir la cançó en català en un element i en un factor de normalitat.

Ha calgut que arribés l'autonomia política —com deia abans— perquè tot aquest món entrés en una crisi profunda, perquè quan es parla, per exemple, de l'èxit de tots els moviments de *rock* en català, no és que es pugui pas dir que aquest és un èxit promogut des del punt de vista de les insti-

tucions, sinó que en realitat era un èxit que ja circulava —aquest èxit—, ja hi era a l'avançada, i l'únic que han fet, en tot cas, les institucions pertinents, és donar-hi viabilitat. Aquest seria un dels aspectes que ha pogut fer Resson, evidentment; el macroconcert de *rock* del Palau de Sant Jordi; el Jove Teatre Regina; les experiències de recitals en sis capitals comarcals; la sala L'Espai, o bé aquest recital-aniversari de Raimon. Al marge d'això tenim la sensació que aquesta no és la política cultural de suport a la cançó en català que es mereixia la cançó, els cantants i els seguidors —que en són molts— d'arreu del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Carod-Rovira, hi ha hagut algunes expressions que vostè ha dit durant la seva intervenció, que a mi m'han sabut especialment greu, perquè em fa l'efecte que no s'ajusten exactament al que ha succeït, sinó que em fa l'efecte que ha estat una..., ans al contrari, em fa l'efecte que és injust, el que vostè ha dit, no? Quan vostè em deia que la cançó no es protegeix, no s'impulsa, no representa una preocupació, això em sap molt greu, perquè el que penso és que sí que és veritat que es protegeix; el que penso és que sí que és veritat que s'impulsa, i el que penso és que sí que és veritat que és una preocupació del Govern de la Generalitat. I per molts motius. Per molts motius, jo diria que, moltes vegades, motius que són al marge de la..., potser de la realitat dels temps, sinó que tenen aquesta espècie de sentit històric al qual vostè també es referia. Per nosaltres, la cançó és molt més que una realitat; per nosaltres, la cançó és també, d'una manera important, un reconeixement del que ha representat, del que va representar, del que va ser, en una època en què a través de la cançó nosaltres ens sentíem d'alguna manera interpretats en aquesta reivindicació col·lectiva que tenia, per nosaltres, el que molts cantants i la nova cançó van representar.

Per això, d'una manera especial a nosaltres ens dol això que vostè deia, perquè sí que és un desig protegir-la, impulsar-la i, al mateix temps, que tingui el reconeixement que se li deu. També és veritat, senyor Carod, que aquesta referència que vostè ha fet un parell de vegades als anys setanta, sobre la cançó, moltes vegades l'hem de fer en el context de la realitat; és a dir, tots sabem que no és el mateix, dins el marc europeu, per exemple, en què ens movem, la cançó avui que la cançó que representava els anys seixanta, els anys setanta. No és el mateix a França, no és el mateix a Itàlia, no és el mateix a Catalunya. I, per tant, aquestes coses que representen el gust de la gent, i de la gent jove, i de l'expressió popular tenen oscil·lacions i tenen canvis que nosaltres no podem oblidar. És a dir, per dir-ho d'una manera clara, moltes vegades, coses que van estar de moda i van formar part del sentir col·lectiu fa uns anys, actualment ho són menys.

I també, d'una manera especial, que la circumstància política, en modificar-se, en canviar, doncs, també es modifiquen les sensibilitats i es modifiquen les coses. De tota manera, això que jo li dic ara, i que em penso que és veritat en el context europeu, no impedeix que nosaltres fem tot el possible per mantenir la cançó catalana en el nivell que li correspon, que jo crec que és un nivell alt perquè els cantants, els intèrprets i els músics i els compositors són de qualitat, i perquè pensem que s'ho mereix, i en aquest sentit nosaltres hem fet moltes coses que a mi ara m'agradaria resumir-los però que no sé si serà possible perquè el temps és curt, i moltes de les coses que s'han fet vostè les coneix, però sí que faré un esforç especial per desmentir –i potser per tranquil·litzar-lo– algunes de les coses que vostè ha dit i que em penso que no són certes, o que probablement potser vostè desconeix o potser nosaltres hem explicat malament.

Per nosaltres, la cançó és important; per nosaltres, la cançó continua essent transcendent, i, per nosaltres, la cançó continua essent un element prioritari. Dit això, li volia dir que moltes de les referències que vostè ha fet a la Televisió de Catalunya jo no les hi puc contestar, perquè ni jo, el conseller de Cultura, ni el Govern de la Generalitat manem directament sobre la Televisió; hi ha un consell d'administració, hi ha una comissió de seguiment parlamentari, i jo crec que el que a vostè el preocupa, el lloc de fer-ho és allà. De tota manera, jo li vull dir, també, que nosaltres tenim un seguiment i tenim un coneixement del que passa a Televisió, naturalment, però que no ens podem..., a mi em sabia molt greu respondre-li coses en nom de Televisió que no corresponen al que nosaltres podem fer o al que podem intervenir.

Vostè començava la seva intervenció i feia una referència al tancament que fa uns anys van fer alguns cantants dins de la seu del Departament de Cultura; vostè sap, senyor diputat, que aquest tancament –ells ho van explicar repetidament– feia referència, sobretot..., i van dir que es tancaven al Departament de Cultura per fer ressò de la seva, diguem-ne, actitud en relació amb els mitjans de comunicació, amb la ràdio i la televisió. No era tant, com vostè semblava expressar-se, per una actuació directament dependent del Departament de Cultura. Sobre això tenim àmplia documentació que estic convençut que vostè coneix.

També, quan vostè es referia a L'Espai, jo li vull respondre una cosa: una de les reivindicacions en què jo em vaig sentir especialment interessat i alludit va ser quan parlaven d'un espai, d'una programació permanent, d'una programació estable, i demanaven un espai on això es pogués realitzar. Això és el que vàrem fer. És a dir, primer, dins de les nostres possibilitats, va ser el Jove Teatre Regina, es va fer allà –crec que amb molt d'èxit i amb molt d'encert–, i després sempre va ser un interès nostre poder disposar d'un espai propi per a la cançó i també per a la dansa, i en aquest sentit jo crec que el que ha fet L'Espai ha estat molt positiu. Ha estat tan positiu que, no ho reconec jo, ho reconeixen moltes de les persones –jo tinc una àmplia documentació de referències, de cartes, d'escrits– que així ho reconeixen. Diu

«és que és l'únic espai»; vostè ha singularitzat, diu: «és que és l'únic espai que hi ha per fer la dansa i per fer la cançó». Això, senyor diputat, aquesta no és una expressió exacta ni precisa. Aquest és l'únic espai que nosaltres hem articulat amb un doble objectiu: en primer lloc, per poder fer una programació i, en segon lloc, perquè moltes de les persones, molts dels promotors, molts dels ajuntaments que fan programacions culturals, puguin anar a L'Espai i puguin, precisament, ser un element incentivador de les contractacions d'aquestes persones o d'aquestes companyies. I això ha estat així; és a dir, L'Espai no és únicament un lloc on es produeixen uns elements de cançó o de dansa, sinó que, sobretot, L'Espai és un lloc on és possible d'apreciar la diversitat de la nostra expressió, de la nostra cançó, de la nostra música, i que serveix com un espai de contractació. Però això té una traducció, després, dins de la xarxa de teatres; és a dir, l'esforç que ha fet la Generalitat perquè es construïxin teatres, els ajuts que ha donat i el Pla de teatres responien, precisament, a aquest desig que es creés a Catalunya una xarxa de teatres on fos possible que no només s'acollissin les expressions teatrals, sinó que també s'acollissin tots els aspectes musicals. I vostè sap que, precisament, nosaltres, dins d'aquesta..., la participació de la Generalitat en la xarxa de teatres, una de les condicions que es va imposar va ser que, segons el nombre d'habitants dels municipis, perquè es produís aquest ajut de la Generalitat, s'exigeix que hi hagi un nombre d'actuacions musicals, de concerts l'any; així, als municipis de més de cinquanta mil habitants, perquè hi hagi l'ajut de la Generalitat se'ls demana, o se'ls exigeix, que hi hagi més de quinze concerts l'any; els de quinze a cinquanta, que hi hagi, com a mínim, deu concerts l'any, i els municipis de menys de quinze mil habitants, cinc concerts l'any com a mínim. És a dir, que el que es procura és que no sigui L'Espai l'únic espai on es produeixi la cançó, la música a Catalunya, sinó que tots aquests equipaments que reuneixen les condicions o les característiques del Pla de teatres, puguin servir com un element de diversitat, de ressò de la cançó catalana a la totalitat de Catalunya. No es tracta –em penso que tots vostès hi estan d'acord, i vostè, senyor diputat– que la Generalitat sigui l'element que es converteixi en l'únic empresari públic, seria impossible, i no correspondria a cap realitat, sinó que del que es tracta és que, dins d'aquesta xarxa de teatres, es puguin produir aquests elements musicals que són molt importants.

Per això jo em deia que, quan vostè es referia a aquest espai únic, jo li volia respondre que això no és d'aquesta manera, si més no dins de la nostra activitat i dins de la nostra intenció, i dins de la normativa que regeix.

L'Agenda cultural a què vostè es referia, hi ha una Agenda cultural molt i molt important: diària, resumida diàriament a TV3, però, a més, en el Teletext hi són totes les actuacions, i les actuacions musicals hi estan totes i cada una representades. En aquest sentit va ser un gran interès i un gran esforç nostre que, precisament, pel coneixement pogués quedar obert a la diversitat de les persones.

Vostè, senyor diputat, es referia als incentius públics; nosaltres hem procurat tenir tota una sèrie de subvencions que intenten promoure aquesta capacitat de la nostra societat, de donar una resposta a tota aquesta situació. I em penso que els resultats són satisfactoris; em penso que els resultats són positius.

Jo després li traduiré amb uns números i amb unes coses, perquè em fa l'efecte que moltes vegades els números, com allò que deia de les mirades, valen més que mil paraules; moltes vegades les estadístiques són prou contundents en aquest sentit. Després m'hi referiré.

Però abans d'això sí que li volia expressar una altra cosa que em penso que és molt important. En primer lloc no és cert, senyor diputat, que el que s'ha aconseguit amb el *rock* català hagi sigut, d'alguna manera, enganxar-se a un carro que ja caminava. Això jo estic disposat a dir que és així i estic disposat a reconèixer-ho, però no sé si vostè recordarà que fa uns anys semblava que el *rock* català no tenia cap possibilitat a Catalunya, jo ho havia sentit moltes vegades al començament de fer-me càrrec de la Conselleria; s'havia dit «el *rock* està molt perdut, és una cosa dels anglosaxons i els castellans», després hem pogut presenciar, hem pogut nosaltres ser testimonis d'una gran exaltació i d'una extraordinària capacitat dels nostres conjunts de *rock* català de tenir èxit, i aquest èxit ha sigut una realitat, i aquest èxit és gràcies a ells, als conjunts, als joves, a tot l'aspecte, diguem-ne, jo diria, de proposta i de trasbals que té qualsevol conjunt d'aquests joves, i em penso que això ningú els ha de regatejar que és gràcies a ells que això s'ha aconseguit.

Però jo sí que li voldria dir, senyor diputat, que nosaltres, diguem-ne, reconeixent que això s'ha fet amb el seu esforç, nosaltres vam procurar que aquest esforç es produís, i si vostè volgués, en aquest moment, fer una referència a les hemeroteques de fa tres anys o de fa tres anys i mig, vostè veuria..., fins i tot a les hemeroteques o també a les moltes falques que en una època determinada es va donar de suport al que representaven els nous conjunts de *rock* català. Jo només li vull recordar que durant un any i mig aquell suport que es va donar a la sala Zeleste, que em penso que van haver-hi més de vint-i-cinc actuacions de conjunts de *rock*, que anava orientat d'aquesta manera, i amb moltes falques per ràdios i per mitjans de comunicació, i que es va fer un gran esforç per intentar donar un ajut, un suport i un impuls a aquests conjunts que ja existien i que per ells mateixos eren valuosos.

Ja dic, nosaltres vam ajudar, penso que la nostra ajuda va ser important i transcendent en aquells moments, però jo crec que el mèrit, l'èxit és sempre dels protagonistes de la cultura, dels artistes, dels conjunts, i són ells els que ho han de reconèixer, els que ho han de rebre, fins i tot els que han de dir en un moment determinat que s'ho van fer sols, perquè sols s'ho van fer gràcies al seu esforç. Per nosaltres, pot tenir –vostès ho saben i em penso que això és públic– el suport que se'ls va donar. Jo recordo, per exemple, tot el que van representar les presentacions d'aquests mateixos con-

junts a Madrid, i que això va obrir que molts d'aquests conjunts hagin pogut vendre discos tant a Catalunya com a la resta de l'Estat.

En aquest sentit, em penso que seria injust dir que nosaltres, que la Generalitat es va penjar a un carro que ja caminava. L'èxit que va tenir el *rock* català al Saló de Sant Jordi jo crec que va ser gràcies als conjunts que hi van intervenir. Nosaltres vam fer tot el que vam poder perquè aquest èxit hi fos, perquè aquest èxit es produís; després d'això, doncs, no s'ha tornat a fer un altre concert com aquell, i em penso que aquell va representar una fita important; com també ho és l'aspecte..., vostè deia: «és que no hi ha aquesta relació amb els Països Catalans...» Nosaltres hem col·laborat a fer possible, també econòmicament –el mèrit és d'ells, però econòmicament– que en el País Valencià es produís *rock* en català. Hi ha hagut persones que hi han intervingut tant o més que nosaltres, però el nostre esforç, la nostra contribució econòmica hi ha sigut i em penso que en aquest sentit hi ha sigut. I com també hi ha Resson, que jo li deia abans que té mèrit i que té una gran transcendència, Resson ha acollit tant cantants catalans com d'altres dels països de llengua i cultura catalanes.

Jo després li faré una referència als molts ajuts que s'han produït, però jo li deia que volia acabar amb una estadística, i que l'estadística moltes vegades parla més que les paraules. Miri, nosaltres hem fet un esforç molt considerable per incrementar la producció discogràfica en català. A molts països es compta més, diguem-ne, que les actuacions o que les intervencions, la producció discogràfica. Jo li voldria dir que l'any 92 en relació amb l'any 87 s'ha passat de 132 títols el 87 a 215 títols l'any 92; hi ha hagut un gran increment de la producció discogràfica, però no només en nombre de títols, sinó que també s'ha produït, jo diria que és tant o més important que això, en relació amb les companyies discogràfiques, i que nosaltres hem aconseguit passar d'una quantitat de vint-i-cinc companyies discogràfiques l'any 87 a més de cinquanta companyies discogràfiques l'any 92; és a dir, aquest esforç, que suposa donar un suport a les empreses discogràfiques, em penso que això és el millor exponent que la feina que s'ha realitzat, que la tasca duta a terme ha tingut, jo diria, algunes conseqüències positives, tant pel que fa referència al món de les intervencions com d'una manera especial a la voluntat i el desig de fer indústria i, per tant, de fer continuïtat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Carod-Rovira pot fer la rèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, em sap greu que li hagin sabut greu paraules que jo he dit sense l'ànim que li poguessin arribar a saber greu. I, concretat això, hi ha sovint la sensació, sobretot en interpel·lacions d'aquestes característiques, que tant els diputats de l'oposició que interpel·len com els membres del Govern que són interpel·lats que parlem de dues realitats, de dos països, de dues societats diferents, amb escassos ele-

ments de connexió entre la realitat que percep l'oposició i la realitat que figura que percep el mateix Govern.

Vostè m'ha dit encertadament que algunes de les afirmacions que jo havia fet des d'aquí, de fet no és a vostè a qui corresponia de prendre-hi posició en públic, ja que afectava la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que –com se sap– no té cap tipus de vinculació amb el Govern de la Generalitat, sinó que és un organisme públic, conegut estrictament per la seva independència d'opinió i de criteri.

Acceptem aquesta afirmació seva i passem a un altre aspecte que probablement sí que a vostè li toca una mica més de prop o el pot afectar una mica més directament. Per exemple, si agafem el document del 31 de maig de 1990, signat: «Joan Guitart i Agell, conseller de Cultura», el document de creació de l'organisme Ressons, i tenim la curiositat de mirar-ne amb deteniment els objectius que es proposa, fóra bo de repassar-los i veure fins a quin punt aquells objectius proposats ara fa ja tres anys s'han arribat a complir o no s'han arribat a complir encara.

«Impulsar i coordinar la creació de circuits estables i diferenciats per a cada un dels gèneres, tant en les sales de teatres públics com els privats», amb el benentès que, òbviament, Catalunya no és només la seva capital, sinó un conjunt harmònic de ciutats mitjanes relativament ben articulades. «Fomentar campanyes de promoció i patrocini als mitjans de comunicació. Promoure projectes per a la formació i reciclatge dels professionals del sector –cursets, tallers, seminaris–. Facilitar relacions i intercanvis amb altres comunitats, tant en l'àmbit de l'Estat espanyol, amb especial atenció a les Illes i al País Valencià, com en l'àmbit europeu»; no parlem només d'ajudar o no determinada manifestació de *rock* que es pugui fer en una part del territori dels Països Catalans o en una altra, parlem d'aquell nivell regular d'interrelació i interconnexió que hi havia fa una bona colla d'anys. Afavorir ponts de diàleg i col·laboració amb altres iniciatives, tant pel que fa a «esponsorització» com a possibles actuacions conjuntes.

Aquesta era una mica la filosofia general de Ressons, que, pel que veig, el conseller està dient als seus col·legues de Govern que ja és la que està duent a terme, i, malgrat tot, tenia, aquesta generalització d'objectius, alguns aspectes més immediats; per exemple es deia: «Palau de la Música, hi ha negociacions molt avançades amb el senyor Fèlix Millet per tal de disposar d'un espai amb capacitat per a unes cent cinquanta persones al Palau de la Música». Com tenim, senyor conseller, aquestes negociacions «molt avançades», que ja fa tres anys que es van iniciar? «TV3, hi ha converses molt avançades per tal d'obtenir les imatges, elaborar un vídeo promocional i divulgar-lo entre programadors, instituts, casals de joves, etcètera, amb la finalitat de donar a conèixer els intèrprets existents». «Hi ha converses també» –no ho diu aquí però suposem que molt avançades– «amb altres organismes com, per exemple, Direcció General de Joventut, Direcció General de Política Lingüística...» –fóra bo de saber, per exemple, si la Direcció General de Política Lingüística ha tingut mai a veure, o no, alguna cosa amb la

promoció de la cançó en català–, «Diputació de Barcelona» –diu aquí–, «Ajuntament de Barcelona, per tal d'arribar a acords de col·laboració en algunes accions puntuals.» Ens pot explicar ja, tres anys després, algunes d'aquestes accions puntuals, en què s'han pogut concretar aquests acords? O bé, diu: «igualment, es mantenen converses amb representants de la professió –*managers*, productors, companyies discogràfiques, ràdios i intèrprets». No ho diem pas, diguem-ne, amb un ànim d'imputar-li a vostè accions que no li corresponen, aquestes sí que li corresponen, perquè són del Centre de Promoció Musical Ressons.

I encara més: hi ha un acord de la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, del 2 de novembre del 89, amb dos punts, que diu: «Fomentar la creació d'una infraestructura que permeti la producció de cançons en català i que garanteixi als cantants el suport tendent a afavorir la creativitat en llengua catalana.» «Creació i infraestructura», punt primer; punt segon, «signar acords de col·laboració cultural amb les institucions de les diferents comunitats autònomes dels Països Catalans per difondre la cançó en llengua catalana». Quatre anys després, senyor conseller, què ens pot dir de la creació d'aquesta infraestructura?, quins acords de col·laboració amb els governs de la resta de comunitats autònomes dels Països Catalans ens pot exposar en aquesta cambra que ja ha estat possible de signar, d'acord amb aquesta resolució adoptada pel nostre Parlament.

Si viatgéssim, com comentava fa poc un periodista musical per Catalunya Ràdio, si féssim un viatge des dels països escandinaus fins a Catalunya i anéssim escoltant la ràdio, tindríem, a mesura que anéssim avançant país rere país, la certesa, la percepció precisa, gairebé científica, podríem dir, de saber, només escoltant la música que se sentia, per quin país estàvem passant, atenent la música i la cançó que se sentien. Tenim nosaltres, en aquest cas, la certesa que en cap moment –en cap moment–, quan algú arribaria a Catalunya, podria tenir la sensació que estava escoltant cançons en llengua catalana, és a dir, cançons en la llengua pròpia del país on s'arriba? Els aspectes bàsics que hauria hagut de tenir aquesta promoció de la cançó en català, i en això, com en altres coses, doncs, l'acord no existeix, nosaltres creiem que no han estat fets per part de qui correspondria, que és el Govern català.

Cadascú fa, en aquest sentit, la part..., exerceix la part de responsabilitat que li correspon, per això nosaltres, amb la nostra modesta aportació, aquest diumenge hi contribuïm amb un recital de Lluís Llach i Sangraït. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Per contestar la rèplica, té la paraula el conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, moltes gràcies, senyor diputat, per la seva invitació a aquest festival que vostès organitzen i que tinc sabut que és gratuït, moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

En primer lloc, el que li agraeixo, senyor diputat, és que en la primera part de la seva intervenció, em penso que vostè no s'ha tornat a referir a les coses que s'havia referit abans. Jo entenc que les he pogut respondre i vostè ha passat en una segona part a qüestions que vostè ha destapat dins de la segona intervenció, però amb molt de gust m'hi referiré perquè considero que les primeres, les que feien referència a aquest aspecte de l'agenda cultural, els incentius públics, del que passava els anys setanta, els segells discogràfics, això de L'Espai..., em penso que ha quedat ben respost, doncs passaria a la segona part.

En primer lloc, senyor diputat, vostè diu que quan parlem..., vostè ha fet la referència que parlem de dos països o de dues realitats. Jo tinc la impressió que parlem probablement, vaja, estic segur que parlem del mateix país, que és el nostre, i probablement parlem de dues maneres de veure la realitat, de dues maneres diferents de veure la realitat, pel que dedueixo del que vostè em diu, perquè jo després intento contestar-li i llavors em penso que tornem tots a la mateixa realitat, que és com són les coses: la realitat moltes vegades és una realitat, és la que és, i no és com voldríem que fos, o com hauríem desitjat que fos. Les realitats són les que són i aquesta és una cosa que desgraciadament arriba un moment que ens hi trobem ficats de cap i llavors és difícil de poder pensar que serien diferents.

De totes maneres, jo li voldria afegir algunes coses que vostè abans no s'hi referia i que ara jo m'hi vull referir. Nosaltres —com vostè sap— vàrem, des de fa quatre o cinc anys, signar un conveni amb TV3, el Departament de Cultura. Jo no puc respondre del que fa TV3, però sí que puc respondre del que vàrem acordar amb ells, i dins d'aquest acord amb TV3 nosaltres teníem —i ho vaig exposar des d'aquesta mateixa tribuna— un especial èmfasi perquè s'acollissin aspectes de la cançó i de la música catalana. I així ha sigut. A tots moltes vegades ens agradaria que les coses que ens interessaven tinguessin..., es poguessin desenvolupar amb més amplitud, però s'ha produït; és a dir, TV3 ha acollit cantants i la cançó i la música catalana, i jo crec que ho ha fet amb molta habilitat i ho ha fet ben fet. A mi moltes vegades també m'agradaria que ho hagués fet més, però jo crec que ha sigut una realitat, que això s'ha produït.

I si vostè fa una referència a moltes d'aquestes persones que hi han intervingut, ells mateixos li ho podrien confirmar. Fins i tot actualment hi ha algunes programacions que mantenen setmanalment aquesta bandera de la cançó i de la música catalana. Això, com que sí que és una actuació que hem fet nosaltres, jo d'aquesta sí que li puc respondre, perquè crec que s'han complert els acords que es varen acordar. També nosaltres vàrem intervenir en un moment determinat perquè fos possible, i nosaltres vam ser intermediaris en una reunió que hi va haver dels representants de la Corporació Catalana amb els cantants.

I penso que, fins i tot avui, quan vostè diu això que va pels països escoltant la ràdio, si vostè connectés la RAC 105 veuria que cada hora hi han dues o tres actuacions de cançons catalanes. Segurament, n'hi podria haver més; el que

passa és que la major part de cançó en el món, doncs, no s'expressa ni en català ni en castellà, sinó que està en altres idiomes. I això és el que tradueixen pràcticament totes les emissores del món; és a dir, si vostè va escoltant la ràdio per Europa jo li puc assegurar que això és una realitat. És una realitat com aquelles que..., no parlem de dues realitats, parlem d'una, però és el cert; és a dir, els grans protagonistes de la cançó i de la música avui no són, malauradament pel meu gust, els europeus, sinó que ve d'altres indrets, són unes interpretacions nord-americanes, del món anglosaxó, que són els que tenen més èxit. I això és el que d'alguna manera recullen les emissores i les ràdios que s'han de moure sota aquest concepte.

En relació amb el que es referia als aspectes fundacionals de L'Espai. I vostè, quan es referia a això, jo em referia als meus companys i deia que em penso que s'havia aconseguit, i em penso que en bona part els objectius que ens havíem proposat han sigut una realitat, i quan jo abans em referia al que L'Espai ha sigut, no és un element només, des del meu punt de vista, reconegut com en una actuació positiva, sinó dels col·lectius afectats, em penso que això és una bona realitat. I en aquest sentit, nosaltres hem fet moltes de les coses a què vostè es referia i que nosaltres havíem proposat, i em penso que algunes..., sempre un desig seria haver fet més o es pensa que es podria fer més, però aquest és un resultat de la naturalesa humana; és a dir, les coses moltes vegades no s'aconsegueixen mai en la seva plenitud, però el camí és aquest, els objectius són aquests i el que s'ha fet va en aquest sentit.

Només voldria referir-me a una cosa. Nosaltres tenim uns ajuts per actuar a l'estranger; és a dir, aquest concepte d'internacionalització i aquest concepte de sortida, això tenim convocatòries en aquest sentit per actuar a l'estranger, i jo només tenia un ordre del 4 de desembre de l'any 1990, que s'ha anat repetint, i és a dir, moltes d'aquestes persones han tingut oportunitat de sortir. La nostra cançó i la nostra música em penso que és molt més coneguda ara que ho era als anys setanta —em penso que sobre això no hi ha cap dubte— i crec que ha sigut resultat d'un esforç, com jo deia sempre, dels mateixos intèrprets, de les mateixes companyies, de les mateixes empreses, però sí que li vull assegurar, sense treure cap mèrit a ningú, que la Generalitat, que el Departament ha anat al costat d'això i ha procurat reforçar-ho i enfortir-ho.

I per acabar, senyor diputat, li vull dir que ho seguirem fent, amb la mateixa o més gran intensitat si podem, perquè estem convençuts que amb això fem el que hem de fer i que amb això al mateix temps contribuïm a enfortir la personalitat de Catalunya, la cultura catalana i una cosa que ens preocupa a tots plegats, també: el coneixement de la nostra realitat al conjunt, tant de la Comunitat Econòmica Europea, de la qual formem part, com també de la nostra mateixa ciutadania, a la qual nosaltres prioritàriament hi estem obligats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de transport a Catalunya

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de transport a Catalunya, que formularà el diputat senyor Rodri, que té la paraula.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, el sentit de fons d'aquesta interpellació, malgrat el detall o la parcialitat en què expressament avui vull basar la meua aportació, no escapa pas, de totes maneres, a la voluntat i l'esperit del Reglament, tota vegada que la meua pretensió és justament el que defineix l'article 128, quan diu «motius i propòsits de capteniment». És a dir, bàsicament em referiré, conseller, que ens expliqui de fons els motius i els propòsits de capteniment, per escoltar després quines posteriors mocions i quin posterior treball podem endegar per ajudar, si coincidim, en aquesta exposició de motius i propòsits en el seu..., diguem-ne, de política general, competència de tot l'Executiu o bé d'algun departament.

Parteixo del supòsit que és voluntat de l'Executiu de la Generalitat la modernitat, la visió de futur, la qualitat i el model europeu de transports a Catalunya, malgrat que determinats lligams –forçats, naturalment– amb l'Administració de l'Estat espanyol en puguin sovint entorpir l'esperit i la mateixa voluntat del seu Departament o del Govern.

Sembla indiscutible avui que Catalunya es troba tota ella redefinida, dissenyada, pensada en funció del cotxe. Catalunya s'ha adaptat en pocs anys a aquest invent, el cotxe, tot, sobretot a les ciutats, però també –també– la resta del paisatge del país. Fa part de la qualitat de vida avui una paraula que és emblemàtica pel que fa als transports: la mobilitat. Tots volem major mobilitat i d'això en fem qualitat de vida avui, sobretot a dintre de les ciutats, i pensem, segons diuen els números, que d'aquí al 2000 el 85% de tots nosaltres, els que visquin –els europeus–, viuran en ciutats. El cotxe, l'automòbil, aquest invent, conseqüències negatives a part –moltes i més i més evidents a mesura que els avantatges cedeixen–, va aparèixer com l'invent capaç de donar la màxima mobilitat urbana i interurbana. D'aquí l'esforç, la multiplicació, la socialització de l'automòbil a Europa, i Catalunya també, i potser més que d'altres indrets, perquè aquí anem d'invent en invent i no acumulem els invents que ens havien deixat els precedents, i aquest podria ser el nostre error.

Passats els anys, on hem anat a parar? Ho ha publicat vostè al seu Departament, o alguns dels departaments de la Generalitat, fent referència a tot això, aquests dies; sense alarmismes, fredament, mimetismes a banda, el diagnòstic avui unànim a Europa és aquest: la majoria de ciutats europees té avui una trama urbana congestionada pel trànsit rodat i les superfícies de què disposa estan saturades o al límit de la saturació. Aquest és el diagnòstic unànim de tots els tècnics. Avui és reflexió dels experts, enginyers, urbanistes, sociòlegs, etcètera, tota la gent que intervé o totes les ciències *carrefour* que intervenen a tocar aquest tema, el poc

sentit que té ja avui el malbaratament energètic que genera l'actual sistema de transports, com tampoc té sentit la irracionalitat que comporta dotar-se avui ja de mitjans mecànics per fer trajectes en el menor temps possible i aconseguir exactament els resultats contraris.

Avui la velocitat mitjana... –per favor, senyor diputat–, avui la velocitat mitjana a les nostres ciutats europees... (pausa) –no hi ha sorolls?: ja en parlarem, de la contaminació de sorolls, després–, avui la velocitat mitjana a les nostres ciutats europees és, senyor conseller, i és així, dia a dia menor. Per exemple, París, emblemàtica en tantes coses i en aquesta també, la velocitat mitjana és avui –1992-1993– deu quilòmetres hora. Les costoses solucions per facilitar la mobilitat –i a casa nostra en tenim exemples–, cinturons, rondes, grans espais d'aparcament, trànsit regulat per ordinador, eixamplament de vies i retallada de voreres han comportat que momentàniament –subratllo aquesta paraula–, momentàniament, es pogués circular millor, però per contra han augmentat fins al límit màxim les conseqüències negatives: contaminació atmosfèrica, sorolls, desgràcies urbanístiques –Déu-n'hi-do– i accidents. I a mig termini la congestió es torna a produir, i de nou la roda i les creixents conseqüències negatives amb una diferència important: que el problema s'ha engrandit; és a dir, ara hi ha més cotxes, per tant, més contaminació, més sorolls, més hores laborals perdudes i menys mobilitat –qualitat de vida, la que apuntàvem, i que d'aquí va nèixer una mica l'aportació del cotxe.

Així, doncs, la solució genera en ocasions l'aparició de problemes encara més greus que el problema creat abans d'intervenir qualsevol organisme, vostès també. Escoltava avui per la ràdio una publicitat que fa la Generalitat sobre qualitat de vida, any 2000, el que vol el vell, el que vol la senyora, el que vol..., etcètera. L'Informe Ginebra 2000, un informe conegut, ho suposo jo, bé per molts de vostès i el seu Departament diu també textualment: «en l'estat actual de coses...» –i a mi em sembla que el diagnòstic és prou dramàtic– «en l'estat actual de coses, la mobilitat no pot augmentar sense comportar més inconvenients que avantatges, sobretot pel que fa a la mobilitat del cotxe.» Taxatiu.

És a dir, hem arribat al punt omega del retorn obligat. El binomi ciutat-mobilitat s'ha de repensar de nou. Així no va. I s'ha de repensar amb la interrelació que suposa –i és evident, des del seu Departament i des de qualsevol altre– el que avui les ciències tenen totes..., o l'aspecte de governar té tot en comú; és a dir, ara s'ha de relacionar amb l'espai, s'ha de relacionar amb els mitjans de producció i transport i s'ha de relacionar també amb l'economia, només per citar, així de lluny, Max Weber, per exemple.

Per a cada un dels capítols greus que he esmentat que avui dia el cotxe comporta com a inconvenients, les dades són prou explícites: darrerament hi ha hagut a Amsterdam, per exemple, una reunió de vuitanta-tres grans ciutats europees per denunciar l'increment de la contaminació. Breument, dit breument el monòxid de carboni el CO, perillós per a la salut humana, és un gas que combat l'oxigen a l'hora de ser captat per la sang humana. O oxigen o monòxid

—enverinament. Dos, el diòxid de carboni, el CO₂, gas que té màxima responsabilitat en l'efecte hivernacle. Avui dia es pot afirmar —els estudis hi són— que, en la producció mundial de diòxid de carboni, els transports que cremen combustibles fòssils en són els principals responsables. Efecte hivernacle, per tant, més o menys amb números grossos: el 50% és degut al diòxid de carboni i, d'aquest, entre el 30 i el 40% es deu a l'automòbil. A més a més, afegint a això les partícules sòlides i els metalls pesants. Les partícules sòlides és conegut que és el més alt contaminant, i els metalls pesants, no parlem, doncs, del que conté de plom a l'espai, etcètera.

Dèiem que aquesta és la contaminació i l'OMS diu que estem arribant al límit 10, és a dir al màxim o allà on comença la línia de risc. Per tant, hem fet un progrés i aquest progrés ens apunyala a nosaltres mateixos per darrere. El temps perdut, a més a més, l'estrès, els accidents... I en això voldria fer un èmfasi especial, aquí a Catalunya: aquesta guerra dolça i sorda no declarada que causa un nombre elevat de morts i ferits. Catalunya, avui, set morts diaris —diaris, a Catalunya, set morts diaris— i dos joves tetraplègics cada cap de setmana.

Necessito per això el temps, senyor conseller, per fer una reflexió que voldria anar al que deia al començament, que és saber el seu capteniment com a govern en aquesta direcció que jo apuntaré. Aquesta reflexió em ve donada per la Coordinadora Catalana d'Usuaris de la Bicicleta, i vostè sap que Esquerra Republicana —ho vam dir aquí al començament— ens prestem a portar aquí al Parlament allò que són problemes de la societat que a vegades no tenen altre camí que aquest; nosaltres l'agafem i el plantejem, i el plantejem com a pregunta. En aquesta coordinadora hi ha gent de Sabadell, de Terrassa, de Banyoles, de Barcelona, de Lleida, de l'Hospitalet i properament hi entrarà gent de Tarragona.

L'any 1987 el Parlament europeu —l'any 1987, ja parlem d'uns quants dies—, sense cap vot en contra, aprovava el que se'n va anomenar resolució Wijzenbeek, és a dir, nom del diputat holandès que la va presentar. Aquesta resolució de fa uns cinc anys s'emmarca en un seguit de consideracions òbvies, com són la importància creixent de la bicicleta com a lleure, esport i com a mitjà de transport; l'evidència de la substitució d'altres mitjans de transport per la bicicleta, sobretot a ciutats; la necessitat d'incrementar la seguretat a fi de no estruncar el creixement d'aquest mitjà: hi ha gent que té por, i davant la por que això no està protegit es frena aquesta creixença; que avui dia es pot parlar ja —i dèiem això fa sis anys, o cinc anys— d'autèntic moviment popular a Europa a favor de la bicicleta, i són molts els ciutadans que esperen una acció positiva de tots els governs en aquest sentit. Constata també que la bicicleta és un mitjà de transport barat, economitador d'energia, sa, sobretot comparat amb l'automòbil, que contribueix a descongestionar el trànsit urbà i a reduir el nivell de contaminació acústica i atmosfèrica, i proposa diferents millores tècniques pel que fa a la manera com s'han de muntar i preparar les bicicletes —és un món a part que no tocaré—, adaptació de normes de circula-

ció, separació del trànsit de bicicleta de l'altre trànsit rodat, i aquí potser l'experiència dels bascs, del País Basc, amb els *bide gorri*, ens podria ser de molta utilitat a l'hora de reflexionar el camí a seguir, a l'hora de planificar noves carreteres també; noves instal·lacions esportives, vist l'augment espectacular avui també de la bicicleta. Jo suposo que per Setmana Santa tots ens haurem passejat pel país: això és una cosa que es palpa, no està fixada en cap estadística, no hem pogut trobar-ho enlloc, però el país va per aquí. Models de nous reglaments: en les autoscoles s'hauria d'explicar això; campanyes publicitàries de la Generalitat: la gent no sap, en el codi imprès que té dintre avui dia, que el ciclista és un usuari amb dret a la via pública, això no és així, fem nosa, els que anem en bicicleta, fem nosa, normalment; som agredits visualment i, de vegades, físicament. Mesures, també, que s'han de treballar per combinar ferrocarrils, transbordadors, duanes, companyies d'assegurances..., a fi que eliminin dificultats o obstacles, a fi que aquest moviment endavant, que és beneficiós per a tots, no quedi frenat. Estudi de la problemàtica pel que fa a bicicleta / mitjans de transport públic, que han d'anar junts, aquest binomi ha d'anar junt.

En fi, no cal dir-ho, com tenen altres països, l'increment que fan algunes administracions, fins i tot econòmic, per als usuaris de la bicicleta, la creació de circuits europeus, una mica com els GR per anar a peu, doncs també, etcètera.

Aquesta és la Resolució Wijzenbeek, i nosaltres voldríem saber, el meu Grup Parlamentari voldria saber quin és el seu capteniment, senyor conseller, a partir de la feina que ha fet —que sembla que s'acaba avui, pel que diuen— aquí a Catalunya, i de la que pensa fer, de totes maneres, l'equip de govern en què vostè ha estat.

Europa enllà, és cert que les bicicletes...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Una pagineta, un minut. M'ho permet? Si no, declinaria els cinc minuts aquells, perquè penso que té més sentit que acabi una cosa que no pas...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies. Amb el seu vist-i-plau, doncs. Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

Barcelona, deia, Barcelona enllà, és a dir, a Europa, és cert que la bicicleta és una peça fixa en el paisatge urbà, i a desgrat d'un clima que no tenen tan bo com nosaltres. A Barcelona ençà és una extravagància, molt sovint. Aquesta és la inversió que nosaltres voldríem plantejar. És constatable... (*Remor de veus.*) Si us plau, jo demanaria que... Jo hi poso molta passió, perquè m'ho crec molt, senyors... (*Remor de veus.*) És constatable que quan un país és més ric és un país que potencia més la bicicleta com a mitjà de transport —això és estadística pura. És constatable això. Avui en són pioners Estats Units, Holanda, Dinamarca, Japó, Suècia, Suïssa, Alemanya, França, Gran Bretanya, Bèlgica i Canadà —del cas de la Xina, en podríem parlar. Resolució del Congrés d'Estats Units: el Congrés d'Estats Units, l'any 1978 fa una resolució, destaca moltes de les coses que hem dit —no

les repetiré-, i darrere d'aquesta resolució inverteix 45 milions de dòlars per a adequar les seves carreteres a aquesta nova manera de transport –ho passo per alt. Holanda –vostè ho sap més bé que jo–, les xarxes de bicicletes per vies pròpies a tot el país, i mapes de carreteres per a bicicletes, amb tot el que comporta tenir una carretera per tot el país, una xarxa de carreteres *només* per a bicicletes. A Amsterdam, per exemple –i no sé si aquí queda algun alcalde..., podria ser una bona mesura en algunes ciutats–, les famoses bicicletes blanques. (*Remor de veus.*) Senyor Farrés, les famoses bicicletes blanques, que són propietat municipal i que estan al carrer a disposició de qualsevol ciutadà, i que es pinten de color blanc a fi d'evitar i desanimar una mica els lladres. A Alemanya, en aquests últims temps, 3.000 nous quilòmetres de vies bicicleta, o *bide gorri*, si en volem dir, o carrils bici. Objectiu d'ells: crear, d'aquí a l'any 2000, que la tercera part de les carreteres federals tingui la via bici al costat.

Amb això acabo. Sabem, senyor conseller –però escoltaré amb molta atenció quin és el capteniment del seu Govern–, sabem, senyor conseller, que és més fàcil fer carreteres, fer autopistes, fer autovies, que canviar actituds collectives dels ciutadans. Això és molt més difícil. En tot cas, el nostre Grup estaria per donar-hi una mà, si el capteniment del Govern va per aquí.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva amabilitat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Molins.

(*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, en la primera part de la seva intervenció ha fet referència a tota la problemàtica realment existent i complexa de la congestió del trànsit, de la mobilitat, etcètera, etcètera. Potser voldria fer només alguns comentaris puntuals, algunes afirmacions que crec que no són exactes. Deia l'il·lustre senyor diputat que només es pensa en el cotxe, i jo li diré que crec que, almenys per part del Govern de la Generalitat, això no és així. Deia que les trames urbanes estan saturades al límit de la seva saturació; això és ben cert, en algunes ciutats és ben cert; ha posat l'exemple de la velocitat mitjana de la xarxa urbana de París..., bé, aquí a Barcelona, en concret, i a Catalunya, en general, no és cert, per exemple, que hi hagi menys mobilitat, com vós heu dit, al contrari, l'índex de mobilitat de les persones s'incrementa a Catalunya d'una forma molt, molt significativa. El que sí que hem de preveure és que pot arribar un dia que això no sigui així, com ens demostra, per exemple, el cas concret de París.

La realitat és –i vostè mateix l'esmentava, després ha dit que d'aquí a uns anys això canviarà, és possible, si no fèssim d'altres coses– que òbviament s'han de fer i s'hauran de fer, però la realitat és que, per exemple, a la ciutat de Barcelona avui la mobilitat és molt més gran i la velocitat mitjana també, i la influència que ha tingut l'obertura d'aquestes vies d'accés a la ciutat i els cinturons ha estat una millora en

la mobilitat urbana, que és plausible, que és comprovable per qualsevol dels usuaris. Per tant, no és cert això que sí que és cert en altres indrets, que la mobilitat hagi disminuït. L'increment de la mobilitat és quelcom que tothom pretén, i crec que és bo que les administracions públiques ho prenguem, incrementar la mobilitat dels nostres conciutadans, perquè mobilitat vol dir més utilització de la pròpia llibertat de desplaçament, i també té uns efectes econòmics positius: a més mobilitat, més creació de riquesa, aquesta és una relació que avui ningú discuteix i que és positiva. En el que sí que estic d'acord amb vostè és que hem de preveure que la mobilitat, si no es fa res, pot arribar a saturar-se, aquesta pròpia mobilitat pot arribar un punt en què provoqui la saturació. I per això s'han de fer tot un seguit de coses.

Per tant, no és cert que hi hagi menys mobilitat, ni a Catalunya ni a les ciutats, en general, de Catalunya. Aquesta mobilitat s'ha anat millorant amb la realització de determinades obres d'infraestructura, i amb una concepció del transport –i aquí vaig ara entrant ja en la resposta–, que, òbviament, per a nosaltres, per al Govern de la Generalitat, és una concepció intermodal. Segur que ens ha sentit dir moltes vegades, per exemple, parlar de la necessitat del TGV i de l'ample de via europeu; està ben clar que determinats fluxos de moviment intraeuropeu, de nord cap al sud, han fet saturar una via de comunicació, que és la més utilitzada, que és la de les autopistes, que ha obligat a fer un tercer carril, que aquest tercer carril, fins i tot, d'aquesta gran autovia, gran autopista de Lió cap al sud, està ja molt saturada, particularment en determinades èpoques de l'any, i com nosaltres insistim precisament en la necessitat de creació d'aquesta línia d'alta velocitat i ample europeu com un substitutiu d'aquest cotxe, o d'aquesta autopista, que un quart carril, probablement, ja no fóra lògic: la utilització del quart carril és molt inferior, quant a vehicles per metre quadrat de sòl utilitzat, quan hi ha un quart carril que, en els dos primers..., el tercer també minva, i, per tant, creiem que s'hauria de fer una altra autopista, i una altra autopista és més ocupació i més impacte ambiental, quan està ben demostrat que, per metre quadrat de sòl utilitzat –i avui el sòl és un dels recursos escassos d'Europa, en un territori tan extraordinàriament humanitzat–, per utilització per metre quadrat de sòl transporta més quantitat de persones el tren que no pas la carretera. O com també, per la contaminació, també és inferior, com la despesa d'energia és inferior, etcètera, i per això suposo que ha arribat ja al seu coneixement que el Govern de la Generalitat, des de fa bastants anys, patrocina la construcció, la necessitat de construir com més aviat aquest ferrocarril d'alta velocitat i ample europeu, que no és un luxe, que no és un luxe, sinó que és una necessitat; ho és a nivell europeu, i no seria gens bo que l'Estat, i Catalunya en particular, quedéssim al marge d'això que s'està demostrant que no és simplement un tren que va més ràpid, sinó un nou sistema de transport a nivell europeu.

Per tant, claríssimament, estic d'acord amb una part de les afirmacions que feieu, en el sentit que hem de patrocinar no només les carreteres, no només la utilització del cotxe,

sinó altres sistemes de transport que s'està demostrant, per la utilització del sòl, per la utilització de menys energia, per la despesa de sòl —com he dit—, inferior, i per la inferior, també, contaminació, s'han demostrat molt menys efectes per al transport un cop s'arriba a uns nivells de saturació determinats, que creiem que hem assolit en determinades coses.

Això, pel que faria al trànsit a llarga distància. Com vostè sap, insistint encara en el tema del ferrocarril, la diferència d'amplada entre la xarxa europea i la xarxa estatal ha fet que la utilització, que ja és petita en el conjunt dels països europeus, a Espanya sigui pràcticament, pràcticament ridícula: és menys de la meitat, tant pel moviment de mercaderies com pel moviment de viatgers, del que és la mitjana d'utilització a nivell europeu. Això és motiu, per nosaltres, d'aquest ample diferent, i per això insistim en la necessitat d'enllaçar, a través de l'ample europeu i també amb l'alta velocitat, amb el sistema europeu de transport ferroviari.

Deixant a banda el tema intermodal i ferroviari, i entrant en l'àmbit de les grans ciutats, molt probablement hauria estat un error treballar només en la realització dels cinturons —per posar el cas concret a què vostè ha fet esment— de la ciutat de Barcelona. Si només s'haguessin fet els cinturons, si només haguéssim proveït que Barcelona avui tingui cinc sortides en comptes de dues —que eren les que tenia tradicionalment—, doncs, amb el túnel del Tibidabo, més l'eixamplament, tant a través dels túnels del Garraf, d'una sortida cap al sud, com amb la continuació de la sortida cap al Maresme, amb la millora de la sortida cap al Maresme, com amb els tercers carrils de les autopistes, etcètera, si només haguéssim fet això, probablement no hauríem fet tot el que hauríem d'haver fet, però s'han fet altres coses també molt importants, i que moltes vegades no les valorem prou: per exemple, la xarxa de metros de la ciutat de Barcelona, que és un transport públic ferroviari de viatgers, s'ha incrementat en més d'un 40% en quilòmetres —això en aquests darrers deu anys— i amb la construcció de la línia 2 són dotze quilòmetres més de xarxa, que és un 15% més de xarxa, que entrarà en funcionament l'any 95. Aquest és un esforç..., la resta de la xarxa s'havia anat construint al llarg de cinquanta anys; en deu anys hem construït el que serà, quan s'acabi la línia 2, més del 50% dels quilòmetres de xarxa de transport públic que tindrem.

Aquesta és una actuació racional, en el sentit i en la direcció que expressava l'il·lustre senyor diputat, que òbviament hem de ser conscients de les limitacions que només la utilització del cotxe comporta, tot i que hem de ser conscients que la mobilitat de les persones de la mà del cotxe és sempre i serà sempre, inevitablement, molt superior, si no s'arriba a la congestió, que la que pot donar un servei ferroviari, que no pot acostar l'usuari, que no pot arribar a acostar l'usuari al seu punt de destí, ni el pot anar a buscar a casa seva. D'aquí també la necessitat d'un altre tipus de transport públic —aquest ja rodat—, per autobús, que també s'ha de fer a la demanda, que és el que s'està promovent des del Govern de la Generalitat, tant en el cas dels serveis urbans, de

competència municipal, com, fonamentalment, en els interurbans, que són competència del Govern de la Generalitat, i que s'està promovent, en convenis amb els consells comarcals, el transport a la demanda, que aquest sí que pot ser d'una gran utilitat.

Ha parlat, al final de la seva intervenció, l'il·lustre senyor diputat, de la utilització de la bicicleta, i aquí em sembla que ens seria útil el que ha estat motiu de conversa, també, en la interpellació anterior, amb l'il·lustre senyor diputat del seu Grup Parlamentari i l'honorable conseller Guitart: el tema de la realitat de les coses. Feia esment, l'il·lustre senyor diputat, de com a altres països europeus la utilització de la bicicleta és molt superior al cas de Catalunya; probablement això és un cercle, és a dir, que una cosa comporta l'altra: la utilització comporta que els poders públics se n'ocupin, d'aquest usuari, i la no-utilització comporta que els poders públics no se n'ocupin, d'aquest usuari. Jo sóc dels que creu que simplement tenint carrils de bicicleta, la gent no aniria en bicicleta, simplement amb això la gent no aniria en bicicleta; és a dir, no és només un problema que no hi han carrils segregats, perquè a Holanda, per exemple, s'anava en bicicleta fins i tot quan no hi havia carrils. Probablement hauríem de buscar les raons —vós les buscàveu en el tema del nivell econòmic, crec que tampoc no és així. Hi ha molts exemples de països molt poc desenvolupats que s'utilitza moltíssim la bicicleta i hi ha exemples de països molt desenvolupats on la bicicleta s'utilitza molt poc. Més aviat els troben, els que busquen relacions causa-efecte, en tradicions, en l'orografia —molt clarament en l'orografia—; hi ha qui les troba també en el clima. Jo crec que això no és així, perquè hi han països de climes molt durs on la bicicleta està molt utilitzada. Però precisament per això, en països molt càlids, la bicicleta, que comporta un esforç físic, està poc utilitzada, precisament perquè fa molta calor. On fa més fred... Hi ha moltes relacions causa-efecte, estan molt analitzades. Però no està massa clarament definida, aquesta relació.

El que és ben clar —el que és ben clar— és que a Holanda, per exemple, s'utilitza molt i, en canvi, en altres països, alguns dels que vostè ha esmentat, no s'utilitza tant com sembla. I sobretot, que si s'utilitza és per al lleure, però no per al transport. És a dir, la bicicleta com a element de transport està molt desenvolupada a Holanda, on l'orografia del país ajuda extraordinàriament aquesta utilització. I molt poc utilitzada —poquíssimament utilitzada— en els països de l'àrea mediterrània i de forma molt menor, molt menor, també, en la resta de països de la Comunitat Econòmica Europea, tret d'Holanda, potser una mica més també Dinamarca, però tret fonamentalment d'Holanda, on l'orografia comporta un model a més a més de transport històric i tradicional on la bicicleta de veritat és un mitjà de transport.

Com vostè sap, per exemple, Barcelona és famosa perquè sembla que hi ha un mitjà de transport utilitzat molt per sobre de la mitjana arreu, que és el de la moto petita. El de la moto de petita cilindrada, que a Barcelona, a tothom li estranya quan ve; i les companyies que venen aquest tipus

d'instrument saben que aquí tenen un mercat magnífic. Són coses que, ben bé, no saps per què. Òbviament si no hi ha un carril especial, no és per un motiu de manca de seguretat.

Per tant, jo crec que nosaltres, què estem fent en aquest moment per a l'ús de la bicicleta? Doncs estem fonamentalment pensant en la bicicleta com a mitjà per al lleure. Estem ajudant i, per exemple, Ferrocarrils de la Generalitat ha arribat a aquests convenis a què vostè feia esment, amb els usuaris de les bicicletes, perquè puguin transportar la seva bicicleta a través del ferrocarril, per poder desplaçar-se. Això ja es fa; des de fa ben bé un parell d'anys, que això ja funciona.

Estem construint alguns carrils bici en determinats llocs on, per l'indret, per les particulars circumstàncies d'aquests indrets això es pot fer, molt, molt, molt, de la mà, també, doncs, amb els consells comarcals i amb els ajuntaments. Normalment, jo diria en el 100% de les vegades, amb motiu de lleure, no com a substitutiu, com un mitjà de transport, perquè entenem que no és el cas, a casa nostra, i que l'usuari..., la realitat —com deïem abans— és molt més tossuda que el que voldríem, que tampoc no estic ben segur que és el que volem com a societat, en dedicar-nos, doncs, a utilitzar la bicicleta com a mitjà de transport.

Moltes de les directrius que es donen en aquesta Resolució del Parlament Europeu, dissortadament no queden al nostre abast. Per exemple, fa una crida que part de l'impost que surt de la utilització dels vehicles a motor s'utilitzi per a la creació de carrils bici, això —com sap— s'escapa de les nostres possibilitats. De fet, així com en alguns països europeus la fiscalitat del vehicle a motor s'utilitza per a la inversió en carreteres, a casa nostra això no és així. L'Estat... No té cap relació causa-efecte, és a dir, el que s'inverteix en carreteres no té res a veure amb el que es recapta. Per cert, doncs, valgui la pena dir que és molt inferior el que s'inverteix en carreteres que la fiscalitat. El que s'inverteix en transport en general, que la fiscalitat que provoca el món del transport i el vehicle a motor, etcètera, és molt inferior, hi han percentatges molt menors que en altres països, però en qualsevol cas, no hi ha una relació causa-efecte. És caixa única. Entra i és un ingrés de l'Estat i, després, la despesa va segons un altre mecanisme i, per tant, no tenim possibilitat, cap mena de possibilitat, de fer ús d'aquesta recomanació europea que ens portaria en aquesta direcció.

Hi insisteixo, doncs, quant a la mecànica i al lligam entre la bicicleta, instrument del lleure i de l'oci, hi estem actuant, tant pel que fa, doncs, per exemple, al que feia referència a rutes turístiques, etcètera, com en la realització en determinats indrets de carrils bici, dintre d'unes limitacions pressupostàries, òbviament sempre de comú acord amb els ajuntaments i amb els poders locals corresponents, i, per l'altra banda, creiem que el problema del transport a què feia esment, i el propòsit de capteniment, creiem que és més en aquest camí del transport, òbviament intermodal, no només el cotxe. Òbviament, no. No només el cotxe. Transport intermodal. La intermodalitat del transport com a element d'actuació: a les grans ciutats, un esforç imprescindible en

el camp del transport públic de viatgers, fonamentalment ferroviari, encara que també rodat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rodri pot fer la rèplica. Cinc minuts, a veure si són veritat.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, lamento molt que no ens haguem entès o que no m'hagi explicat, jo, prou bé.

Jo no parlava..., primer no he tocat per re les llargues distàncies, no he parlat dels orígens de la bicicleta. No m'he ficat amb re de tot això. Jo parlava que immediatament, a tot arreu, s'han fet una sèrie d'esforços per obrir noves vies, però que això té un resultat positiu immediatament, però a la llarga es torna a doblar el problema i més greu.

És a dir, vostè diu: «No. Si ens parem aquí, sí que passarà això que passa a París, però nosaltres farem més coses». I la pregunta és: «Per què poden fer vostès més que el que ja han fet els altres a tot arreu del món, i que determinen?». I els papers que vostès m'han enviat aquesta setmana, a mi, a casa, o aquí, de les seves publicacions diuen això. N'he tret coses, jo, de les que he citat aquí. És a dir, Catalunya es trobarà immediatament amb aquesta cosa que s'han trobat els altres.

I nosaltres oferim una possibilitat de sortida. La possibilitat de sortida és invertir, si ara és, prioritat màxima el cotxe, sumant-nos a la línia europea i reduir, en el termini d'ics anys, fins al 2000, el 50% de la utilitat del cotxe privat. Per tant, si és cotxe, transport públic, bicicleta i peu, intentar reconvertir això, en la mesura que puguem, a base de peu, bicicleta, transport públic, cotxe. I això es fa? Evidentment —com diu vostè, i en això sí que hi estic plenament d'acord—, si deixem fer les coses pel seu aire, l'esforç mai es donarà en aquest sentit.

I per això jo demano, per exemple, preguntes concretes, estadístiques. El senyor Alavedra m'ha enviat un paper, un llibre gruixut d'estadístiques. Jo li voldria dir que, en aquest llibre —el seu Departament, vull dir, perdó—, en aquest parla que a Catalunya hi ha 31.500 vehicles altres, quan, com a mínim, de bicicletes *només* n'hi ha 1,6 milions, segons els càlculs que hem pogut estimar.

En canvi, a l'esport —sí, senyor Alavedra—, en canvi, se'ns diu que hi ha 424 persones que practiquen el bàdminton, i no hi ha ningú que practiqui el ciclisme, a Catalunya, quan hi ha 400 clubs i més de 8.000 llicències oficials. És a dir, ens falten estadístiques. Què suposa, avui, la bicicleta a Catalunya? —primera pregunta. Lleure, esport i també mitjà de transport, que vostè ja sap que hi ha gent que hi insisteixen, per aquí.

Campanyes publicitàries. Escolti, no podem permetre des del seu Departament, o des del que toqui, que encara es plantegi a Catalunya el cotxe potent en espai solitari i magnífic, quan sabem que la realitat de cada dia és fer cues i fer cues.

Això s'està donant, aquesta anticampanya, a la realitat, que la realitat sí que la coneixem. Jo sóc d'un poble, Carde-

deu, que hi ha molts barcelonins que s'hi passen el dia, allà. Entre que van i tornen podrien dir que estiuegen a la carretera de Cardedeu.

Per tant, no tenim informes, tampoc, pel que suposa el cotxe, pel que fa a la salut pública, a l'ecologia, al transport, a la cosa laboral. Quantes hores perdudes suposen, a Catalunya, aquests embotellaments de cotxe?

Les perillositats de la carretera per al ciclisme: està poc contemplat, també. Una proposta concreta, molt maca —que ara veig que no hi ha ningú de l'Ajuntament de Barcelona aquí a les files socialistes—, però que s'havia plantejat i que era illusió de molta gent: es proposava de Mataró al Llobregat una pista per a bicicletes arran de mar. Aleshores, fóra magnífica i de molt baix cost. S'ha abandonat. N'hi ha trossos, trossos sí, trossos, no. Però això no va.

Com estan a Catalunya, realment, les combinacions i quines possibilitats tenen vostès de forçar-ho, si van en aquesta línia? Combinacions: tren-bici, autobús-bici, metro-bici, pàrquing-bici.

Senyor president del Parlament, aquí al Parlament potser hi podria haver un primer aparcament, sí més no emblemàtic, per a bicicletes, no?

Bé, sembla que no estariem, per tant, «en onda». Jo he entès —i perdoni si m'equivoco, senyor conseller— que vostès pensen encara que hi ha camí. Que hi ha camí per redreçar això. Que el cotxe —vostè ho ha dit— és una gran qualitat de vida, una gran mobilitat. Però jo dic: si els altres que van més ràpid que nosaltres, i han anat més lluny, fan aquests informes i aquests diagnòstics que vostè en els seus escrits m'envia aquí a la meua «guixeta» i que jo em lleigeixo i em crec, com és que a Catalunya no pren en consideració això, abans que ens trobem amb la saturació del trànsit i havent-nos polit totes, o gairebé totes, les superfícies urbanes.

Moltes gràcies, senyor conseller. Moltes gràcies, senyor president. Queden uns segons que...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Que no li sàpiguen greu, aquests segons que s'ha estalviat.

Senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, jo crec que sí que ens hem entès. A veure, potser no m'ha escoltat, sobretot en alguna part de la meua intervenció, però jo almenys crec que sí que l'havia entès. Jo crec que sí que l'havia entès.

En la contrarèplica em diu que jo he dit que «prioritat al cotxe». Quan precisament en molt bona part de la meua intervenció li he intentat dir que no és prioritari, el cotxe, i que les inversions que hem fet i l'esforç d'inversió que hem fet, demostren que no hi ha prioritat per al cotxe. És a dir, que només prioritat al cotxe..., i li he esmentat l'exemple dels cinturons de Barcelona, hauria estat un error. I com que no és prioritat, el cotxe, a més a més dels cinturons de Barcelona, hem fet un 40% més de xarxa de metro, que és una alternativa intermodal al cotxe.

Senyor diputat, em deia que vostè és de Cardedeu i que allà es formen unes grans cues i que hi ha gent que es passa

el dia allà. La solució d'aquesta cua és la bicicleta, senyor diputat?

No. Perquè el que va a Cardedeu està fent un transport. El que està enganxat a Cardedeu en algun atzucac d'aquests dels caps de setmana, que suposo que és al que fa referència —per cert, entenc que avui probablement, o aquest any, amb el tercer carril, potser aquest atzucac estarà en un altre punt. No dic pas que no, però ja no hi serà, com a mínim, a Cardedeu. Aquest senyor, l'usuari que es troba allà enganxat, fa una distància o vol recórrer una distància que no la podrà fer mai amb bicicleta. Per tant, el que està clar és que no ho resoldrem patrocinant la bicicleta, això.

Si vostè el que pretén és que aconseguim que la gent, en comptes de voler anar a cent quilòmetres de distància del lloc on viu, els caps de setmana, utilitzi la bicicleta per anar a l'indret de darrere de casa seva, etcètera, o per fer una excursió en bicicleta, això és un altre problema. Però això no és una solució al món del transport, ni a la mobilitat de les persones. És una altra cosa. Que per motius de salut, que per motius d'utilització del lleure, de gaudir del paisatge, d'esport ecològic, de salut general de la població, es facin programes de més utilització de la bicicleta, com es fan programes esportius, en això hi estic absolutament d'acord.

El que crec inversemblant és creure que, com a substitutiu d'un mitjà de transport, la bicicleta ens pugui solucionar aquests problemes de congestió urbana o interurbana, de curta distància o de llarga distància. Crec que no és la solució.

Estic segur, doncs, que la ciutat de París no pensa en la bicicleta com en una solució del seu problema del transport. Estic segur que no, perquè entenem que aquesta és una altra cosa. És una altra cosa.

Tot això, després d'haver-li dit tot això, li dic que pels carrils que vostè demanava, probablement haurà llegit que aquell ferrocarril de via estreta que s'ha aixecat en la zona entre Girona i Olot, ara s'està en vies de crear, on hi havia el carrilet, avui en desús, un carril bicicleta per a l'ús de què? Del lleure i del passeig. Molts en som usuaris, jo de fa molts anys que sóc usuari de la bicicleta, per exemple, però això és una altra cosa. No és la solució del món del transport.

La solució del món del transport —hi insisteixo— passa, no per donar prioritat al cotxe —estic absolutament d'acord amb vostè—, tot i que hem de ser capaços de donar resposta a la realitat del cotxe, tot i que hem de ser capaços de donar resposta a la realitat del cotxe, que és insubstituïble per a determinades mobilitats, insubstituïble per a determinades mobilitats, però que l'hem de complementar donant al transport públic ferroviari i al transport públic rodat la importància que té, com creiem que analitzant les inversions fetes pel Govern de la Generalitat i la política de transport que el Govern de la Generalitat impulsa; el propòsit de capteniment del Govern, per tant, és en aquesta línia; ho podríem demostrar.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la política de millora del sistema de finançament, que formularà el diputat senyor Roc Fuentes, del Grup d'Iniciativa, que té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, nosaltres substanciem aquesta interpellació per demanar els propòsits de capteniment del Consell Executiu, a fi i efecte de millorar el sistema de finançament de Catalunya, de la Generalitat, perquè pensem que ens trobem en un atzucac, ens trobem en un moment de dificultat per a aquesta millora i, perquè, ens sembla que és imprescindible reflexionar entre tots, veure certament quins són els passos que s'han de donar, veure quina és la idea del Govern en aquest sentit, veure també quines són les nostres propostes –en la mesura en què poden ser útils per avançar en aquesta direcció, i per això jo crec que hem de partir de la realitat en què ens trobem–, veure quin és el sistema de finançament que tenim avui per avui, veure de què deriva aquest sistema de finançament, quins són aquells aspectes que hem de modificar i com entenem nosaltres que els hem de modificar.

Certament, des del nostre punt de vista, el que ens està passant avui ja és conseqüència de l'acord de finançament del 86 que ha regit durant el període 1987-1991 i que no m'hi estendré, però que nosaltres ja en aquell moment, i després, vàrem expressar la nostra disconformitat perquè ens semblava que era insuficient, ens semblava que no anava en la direcció de reforçar la nostra autonomia, l'autonomia financera en els ingressos i en la despesa –tots sabem els condicionants que hi ha en un camp i a l'altre, però que en qualsevol cas no avançàvem en aquesta direcció– i que tampoc la capacitat normativa, la corresponsabilitat fiscal de Catalunya no tenien traducció en aquell acord.

Nosaltres pensàvem i pensem que aquest camp en què ens movem, el del finançament, és difícil, que no és segurament possible aconseguir el que pretenem d'una manera immediata –ni molt menys. Per tant, les nostres propostes no van pas en la direcció d'anar a estripar les cartes o d'anar a plantejar una transformació immediata i radical d'aquest sistema; pensem que s'ha d'anar a una transformació radical, però segurament amb un període transitori –després ho explicaré. Però el que sí que pensem és que el sistema ja, que es va establir l'any 87, que va entrar en vigor l'any 87, tenia aquestes mancances. Prova evident que tenia aquestes mancances, que van provocar el nostre desacord, va ser que el 1991 el conjunt de les forces polítiques catalanes i el Govern de la Generalitat van coincidir a assenyalar que calia, en establir el nou acord, anar a millorar quantitativament i qualitativament. I això es traduïa a endegar un acostament cap als sistemes de règim foral quant a les quanties, cap als sistemes de règim de concert econòmic; també –encara que pugui semblar una paradoxa, però també– a acostar en realitat el nostre finançament, les nostres quanties a les que te-

nen les autonomies del 143 –sobretot si a les del 143 els afegim les quantitats que gaudeixen perquè..., per l'ensenyament o per altres serveis dels quals aquestes no disposen, però que sí que comporten una despesa per part de l'Estat–; també una equiparació amb les del 151 quant a les quantitats en la línia..., amb la idea que realment, per serveis equivalents, la quantitat per persona fos a nivell de l'Estat, tingués la tendència a ser equivalent.

Però alhora hi havia un altre aspecte crec que també molt important per a totes les forces polítiques, per a nosaltres, per al conjunt de les forces polítiques de Catalunya, que era també una millora qualitativa, en la qualitat. No pot ser que uns pressupostos com els de la Generalitat de Catalunya hagin de dependre en tan gran mesura... Jo sé, naturalment, que hi ha els impostos cedits, etcètera, però depenen encara en gran mesura de les transferències de l'Estat; no tenen una relació directa, no tenen almenys la relació directa que haurien de tenir amb els impostos que paguen els catalans, i, per tant, havíem d'avançar substancialment en la corresponsabilitat fiscal.

Per tant, aquests eren els dos objectius bàsics que ens marcàvem, que, per nosaltres, això ens havia de conduir, en aquesta línia, al que nosaltres entenem com a concert econòmic solidari. O sigui, nosaltres pensem que hem d'arribar a una fórmula de concert econòmic. Però, certament, el que calia ara era ja donar aquests passos, fer aquests canvis; aquests canvis en el sistema de finançament, que ens hi anessin apropant, que ens hi anessin acostant.

La realitat va ser, en aquest principi d'acord, que, quant als aspectes purament de quantitats, les millores –sobretot si les relacionem amb les altres comunitats autònomes, les del 143– van ser, van ser d'una reducció en el rànquing, per dir-ho així. És a dir, nosaltres, si estàvem un 21% per sota d'aquestes comunitats del 143 –naturalment, amb equivalència de serveis–, resulta que hem passat al 23%. Tampoc hem millorat, ni molt menys, la nostra relació amb les comunitats autònomes del 151. I quant a les comunitats autònomes que tenen concert econòmic, degut a més a més que aquestes comunitats han aconseguit una millora substancial en els seus contingents –crec que aquesta és l'expressió correcta–, les seves aportacions a l'Estat..., que fa que la nostra distància encara, segurament, sigui més gran.

Per tant, és cert, és cert que es va millorar en alguns aspectes; es va millorar, per exemple, en el finançament condicionat –per tant, una part va passar a no condicionat–; es va millorar en els serrells; es va millorar en la qüestió de la policia; es va millorar en les quantitats, en les quantitats que es cobren mensualment i que, per tant, el percentatge aquest ha comportat una millora, si no estic equivocat, del 95% al 98%. És a dir, hi ha un seguit de millores –sens dubte, des del nostre punt de vista, insuficients, perquè no responen al que tots nosaltres ens havíem proposat i plantejat– i alhora hi havia la qüestió de la cessió del 15% de l'impost sobre la renda de les persones físiques, com a traducció de l'esforç fiscal de Catalunya, com un element de corresponsabilitat fiscal; per tant, de millorar, d'augmentar realment la relació

entre el que paguen els ciutadans de Catalunya, entre el que recapta Catalunya i els ingressos de la Generalitat.

És cert que això, aquest compromís del 15... d'aquesta cessió del 15% a nosaltres ens semblava i ens sembla insuficient. Val a dir que nosaltres hem considerat sempre que és positiu; cal situar-lo, cal valorar-lo, cal veure què comporta o què pot comportar, però, en qualsevol cas, positiu, tot i dient que en primer lloc hem de veure com accedim nosaltres, si és que hi accedim, a aquesta cessió del 15%. Perquè el senyor conseller sap millor que jo que hi han diverses fórmules, que hi ha fórmules que són la cessió pura i simple, altres fórmules que ens donen més autonomia, no únicament fiscal, sinó fins i tot normativa, unes possibilitats de gestió, de participació en la gestió i de participació en la legislació diferents. Per tant, hi ha, evidentment, diferents possibilitats quant a la cessió del 15% de l'IRPF, però la realitat és que això no s'ha produït, tot i que —hi insisteixo—, des del nostre punt de vista, era molt insuficient, perquè des del punt de vista de quantitats no oblidem..., i això no nega que des del punt de vista qualitatiu això comporti una millora, que això comporti un petit pas o pogués comportar un petit pas, però, des del punt de vista de les quantitats, és molt possible que això immediatament no tingués pràcticament una traducció en la millora de les nostres finances.

Però el cert, el cert és que aquest compromís, aquest compromís no s'ha complert. Aquest compromís no s'ha complert, i hem de recordar que el nou sistema de finançament havia d'entrar en vigor el primer de gener de l'any passat —no d'aquest any, sinó de l'any passat. Per tant, el 31 de desembre del 91, realment, tot això hauria d'haver estat acordat. Això no ha estat així. Jo crec que avui hi ha aquest incompliment, que posa en evidència, des del nostre punt de vista, dues coses: sens dubte, la responsabilitat del Govern del PSOE per l'incompliment dels seus compromisos, però també, des del nostre punt de vista, des del nostre punt de vista, la responsabilitat del Govern de Convergència i Unió, perquè nosaltres entenem que s'ha caigut en uns parany en què no podem caure i que, com a mínim, cal que avui rectifiquem, que avui intentem rectificar. Per què? Perquè en el que no podem caure és en el parany que uns tenen una idea en la negociació i uns altres en tenim una altra. Què vol dir això? Vol dir que hem de saber on volem anar, on anem; que, aleshores, si hem d'establir els mecanismes i els temps que calgui, els sistemes transitoris necessaris per arribar-hi, doncs, em sembla molt bé, però hem de saber el que negociem i el que discutim. I ho dic perquè, jo que això ho he debatut aquí però també ho he debatut a Madrid, per la meua situació anterior, amb el Govern, sempre tinc la sensació, i malauradament els fets m'ho demostren, que per part del Govern central es pensa que el sistema actual de finançament és correcte i que el que cal són petits retocs i que, en tot cas, el 15% seria un sostre màxim. I des del nostre punt de vista, en tot cas, la cessió del 15% seria un petit pas en una altra direcció.

Jo voldria saber si vostès pensen això o si vostès pensen que, realment, aquest és el sostre. Perquè aquest és un greu

problema: saber realment el que estem negociant, saber realment on volem anar a parar, on hem d'anar a parar i amb quins elements. Perquè, és clar, no podem dir que la responsabilitat sigui exclusivament del Govern, perquè aquesta via de negociació i aquestes acceptacions són seves, són de vostès, i aquest és un parany.

Hi ha més parany. A mi m'agradaria —encara que, certament, se m'ha encès el llum, però— explicar-los, perquè n'hi ha un que pot semblar fins i tot estrany que jo el planteji, i és el parany de la solidaritat. Perquè, certament, nosaltres som partidaris que a nivell de l'Estat, a nivell europeu i més enllà, fins i tot, s'expressin continguts de solidaritat, però, sense fugir d'estudi, a nivell d'Estat, nosaltres som plenament partidaris d'aquesta solidaritat. Això què vol dir? Això vol dir, en primer lloc, que els pressupostos generals de l'Estat han de ser un instrument d'aquesta solidaritat; això vol dir que el Fons de compensació interterritorial ha de ser un instrument de solidaritat, i això vol dir també que, fins i tot si arribem a un sistema de finançament, com és el del concert solidari, pugui haver-hi, fins i tot, altres mecanismes de solidaritat. Però jo crec que ja és hora que diguem clarament que el sistema de finançament actual no és solidari; no és solidari per a Catalunya; no és solidari per als ciutadans de Catalunya, perquè el sistema de finançament autonòmic, en bona mesura, és per al finançament de serveis, és per al finançament de l'ensenyament, és per al finançament de la sanitat. Aquest matí, el senyor conseller deia aquí: «tenim un mal finançament a la sanitat», i és cert, i això qui ho utilitza són els ciutadans. Per tant, d'acord amb la solidaritat, absolutament d'acord amb la solidaritat, però diguem les coses pel seu nom: el sistema que tenim no és solidari i comença no essent solidari per als ciutadans de Catalunya.

Per tant, a mi m'agradaria conèixer, a partir d'aquesta situació que s'ha creat i a partir de les responsabilitats que té el Consell Executiu, que és qui ha portat aquesta negociació, qui ha portat aquesta direcció... He de dir que el nostre Grup en cap moment, tot i el seu desacord, ha posat entrebancs, ha posat pals a les rodes per a la negociació; nosaltres hem donat suport, malgrat les nostres opinions, a la reclamació del 15%; nosaltres donem suport que es millori el sistema de finançament de Catalunya, però pensem que ja és hora de posar clarament les coses sobre la taula, sense estripar res, però sí amb claredat i establint aleshores els mecanismes necessaris —hi insisteixo— transitoris que calguin per arribar a aquest sistema de finançament que Catalunya necessita i que pot ser, i que pot ser un sistema de finançament per al conjunt de les comunitats autònomes de l'Estat.

Per tant, nosaltres en cap cas plantejem quelcom que no sigui solidari amb el conjunt dels pobles de l'Estat, però situant i dient les coses pel seu nom. No és solidari, no és solidari que la plaça escolar de Catalunya tingui molts menys diners que la plaça escolar de qualsevol altra comunitat autònoma. I això, que tots ho sabem, jo crec que a vegades cal dir-ho, perquè a vegades ens situem massa a la defensiva davant d'aquest tema; ens colloquem tots una mica amb la mala consciència que som un país ric, cosa que caldria rela-

tivitzar molt. Però, en qualsevol cas, jo crec que en el tema que toquem cal, amb fermesa, amb claredat, plantejar les coses, i per això jo demano quins són els propòsits de capteniment del Govern; què pensa fer; si pensa realment posar sobre la taula, realment, aquests continguts de responsabilitat fiscal per anar-los a negociar, per anar a negociar la responsabilitat fiscal; si creu que realment —com ho pensem nosaltres— hem d'arribar al concert econòmic; quin pensen, en definitiva, que ha de ser el proper pas que donem des de Catalunya per millorar el nostre finançament; quins són els passos. I això, aquests passos, jo vull dir que crec que els haurem de donar en qualsevol circumstància; «en qualsevol circumstància» vol dir sigui qui sigui qui governi a Madrid. Per què? Perquè és una necessitat objectiva que té el nostre país, i que, per tant, amb independència del moment que ens trobem, jo li he de dir que el que li dic avui igual li ho hauria dit fa un any i li ho diria d'aquí a sis mesos. No té res a veure el fet que d'aquí a un mes i uns dies hi hagin unes eleccions en aquest país. Jo crec que aquest és un problema que supera amb escreix el marc concret d'un moment electoral i que, en conseqüència, i que, en conseqüència, seria bo, seria bo que el Govern de Catalunya modifiqués la seva política, aclarís què és el que vol fer i que tots plegats intentéssim avançar en aquesta via.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes em diu que posi sobre la taula unes coses que les he posat des de bon inici, i em diu unes coses amb les quals coincideixo plenament; és a dir, que la solidaritat s'ha d'entendre també com a solidaritat envers Catalunya; que en el criteri del finançament dels serveis no s'hi poden introduir criteris de solidaritat; que els mecanismes de solidaritat han d'anar per una altra via, i que, per tant, el millor criteri és el poblacional; que hi ha d'haver un apropament progressiu en les comunitats de règim foral quant a les pessetes per càpita, i que s'ha d'incrementar la responsabilitat fiscal i que no pot ser que un pressupost com el nostre depengui en tan gran mesura de les transferències de l'Estat, i que ha de dependre progressivament dels impostos que paguen els catalans. Això, literalment, és la resolució que va presentar Convergència i Unió en el debat del mes de setembre, de política general, i que es va votar unànimement o quasi unànimement. Amb aquests criteris hi estem d'acord; han estat els criteris posats sobre la taula no únicament per mi, com a conseller d'Economia, sinó per tots els grups polítics catalans a l'inici de les negociacions, i jo això és el que he defensat en el Consell de Política Fiscal i en els grups de treball, i ho he dit, evidentment, davant d'Extremadura i davant d'Andalusia, que és més difícil que dir-ho aquí.

Però em sembla que, sobre aquests temes, hi estem tots d'acord absolutament, i que, per tant, no ens hi hauríem d'allargar més. Tampoc vull destacar, perquè ho he fet en altres intervencions, els aspectes positius o negatius que pugui tenir l'acord de finançament, perquè ho ha fet el senyor diputat i no ho vull repetir, i a més a més els ha citat molt bé. S'ha oblidat de dir que hi havia 23.000 milions de pessetes més sobre la taula, per a Catalunya, i que ja hi ha un acord de finançament que representa 85.000 milions de pessetes més, etcètera, però vull dir que el tema és que aquest acord de finançament del 20 de gener del 92 —que, per cert, vostè diu que hauria hagut de ser l'acord abans del 31 de desembre del 91 per aplicar-se el 92; va ser el 20 de gener del 92, però s'ha aplicat el 92—, i en l'acord del 20 de gener del 92 es deia que la responsabilitat fiscal s'aplicaria a partir del primer de gener del 93, i aquí sí que hi ha un incompliment —aquí sí que hi ha un incompliment. Ho dic només per precisar les coses. Doncs aquest acord de finançament del 20 de gener va ser votat d'una manera condicionada, per mi, en representació del Govern de Catalunya, en el Consell de Política Fiscal i Financera, pendent que es fes la interpretació que la variable esforç fiscal —valorada en 1,82, i això ho hem dit a bastament— es traduís en la participació en un 15% en l'IRPF, i que els aspectes tècnics d'aquest tema fossin concretats en un grup de treball que havia d'acabar les seves feines abans del 30 de juny de l'any passat per ser d'aplicació el primer de gener del 93. I això és el que no s'ha acomplert.

Vostè sap que aquest tema del 15%..., és clar, aquí hi ha també unes afirmacions que diuen: «nosaltres el trobem insuficient»; escolti, jo el defenso i potser també el trobo insuficient, eh?, vull dir que no..., això és un tema que, vull dir, en parlàvem avui, en les interpellacions ha estat de moda parlar de realitats, n'ha parlat el conseller de Cultura, n'ha parlat el conseller de Política Territorial..., posats a trobar-ho insuficient, segurament ho trobaríem insuficient tots els diputats d'aquesta cambra. El tema és saber com es pot millorar —que és l'aspecte de la interpellació i la pregunta que fa— el finançament actual.

Però aquest 15% —primer pas qualitatiu, etcètera, sostre... és igual; ja ho veurem—, aquest 15% ha aixecat entre les comunitats autònomes espanyoles un debat increïble: Rodríguez Ibarra, Chaves, reunions a Ferraz, citació del senyor Zabalza, Abel Caballero... en fi, tot això ho llegim als diaris, no? Hi ha hagut en el si del partit del Govern a Madrid un enfrontament molt gran que ha paralitzat el que crec que era la voluntat del Ministeri d'Economia i Finances, i del senyor Antoni Zabalza, de tirar endavant aquest tema. Perquè ell sabia, realment, que en l'acord de finançament del 20 de gener hi havia el compromís d'aquesta participació del 15%. Que això va fer que nosaltres negociéssim aquest tema i condicionéssim el vot a aquest tema, perquè aquest tema és interessant i intentaré explicar-ho.

Intentaré explicar-ho, però el que diem aquí ho llegeixen a Extremadura amb molt més detall que el poble de Catalunya. És a dir, ho explicaré, sí, perquè estic obligat a dir aquí

tota la realitat, però jo, en les meves declaracions, quan sóc optimista i surto d'una reunió amb l'Antoni Zabalza, l'endemà la premsa extremenya..., jo ara me la lleigeixo, i és terrífic. I quan surto i sóc una mica pessimista per evitar repercussions de la premsa extremenya, aquí, doncs, hi ha grups minoritaris que em posen a..., a daixonses. (*Rialles.*) Aleshores, vull dir que aquest és un tema que hem de veure que es crea, es parla dins d'un context on els mitjans de comunicació circulen, per sort.

Bé, quan aquest tema estava ja pràcticament paralitzat i es fa una moció en aquest Parlament, esmenada per Convergència i Unió i aprovada, que diu: «Insistir en el 15% i, si no s'obté el 15%, estudiar les altres modalitats, sense excloure'n cap de les existents a nivell de l'Estat» —això vol dir també les forals, òbviament, encara que no es digués. L'esmena era nostra, en aquest aspecte. Doncs, quan això semblava parat i anàvem a fer la reunió per examinar, per estudiar altres possibilitats del seu concert solidari —que, per cert, vostès presenten en un horitzó llunyà, aquí vostè també ha parlat de «fase transitòria»..., i bé, les posicions conegudes d'altres grups—, doncs, aleshores hi ha el debat en el Senat —i a partir d'aquí voldria partir, no? Hi ha el debat en el Senat, en el qual el ministre d'Administracions Territorials, senyor Eguiaray, diu que per al tema del finançament de les comunitats autònomes té una fórmula; una fórmula que donarà a conèixer els propers dies; i aquesta fórmula no l'ensenya. L'endemà, el secretari d'Estat d'Hisenda, senyor Antoni Zabalza, en una roda de premsa per un altre tema, li fan aquesta pregunta i aleshores ell diu: «Sí, és la cessió del 15% de l'IRPF.» Primer punt: queda clar que aquell tema que se'ns havia dit que no hi havia compromís, hi havia compromís, i que el Govern de l'Estat el planteja: 15%. «Haig de tenir una ronda amb les diverses comunitats autònomes» —diu en Zabalza— «per intentar trobar un consens, i a partir d'aquest consens que pugui trobar faré la meva informació al Govern perquè el Govern prengui la decisió.» I aleshores, això, tot semblava indicar que en el debat —frustrat, anul·lat per la convocatòria d'eleccions anticipades— que havia de tenir lloc el mes d'abril, el president del Govern havia d'anunciar —no sé si en termes precisos, però ho havia d'anunciar— la corresponsabilitat fiscal, amb la fórmula que s'hagués trobat.

Això, evidentment, amb la convocatòria d'eleccions ha quedat amb un punt d'interrogació i suposo que a vostè el que li interessa és conèixer la meua opinió sobre aquest tema. Miri, en les converses que he tingut amb el senyor Zabalza, doncs, el tema de la corresponsabilitat és el següent: 15% de l'IRPF; desig de l'Administració central d'atorgar capacitat normativa a les comunitats autònomes sobre els tributs cedits, sobre els tributs cedits no traslladables d'una comunitat a l'altra; dins d'aquest tram del 15% de l'IRPF, també, capacitat normativa; participació de les comunitats autònomes en l'Agència Tributària, però sobretot participació molt directa en la delegació de l'Agència Tributària en la comunitat autònoma, en aquest cas a Catalunya —i després diré per què. Un sistema de garanties que en l'evolució

d'aquest 15% garanteixi el mínim en aquelles comunitats que no arribessin al sistema actual de finançament, perquè és evident que la corresponsabilitat fiscal comporta sempre un risc: en període de major activitat econòmica, doncs, la recaptació d'impostos va millor i, quan hi ha crisi, va pitjor, que és el que ens està passant ara amb determinats impostos.

Aleshores, sobre aquest 15%, les preguntes que fa el senyor Antoni Zabalza són diverses. Diu: «aquesta quota, pot ser —quan s'arriba a la quota líquida— un 15% per a la comunitat autònoma, un 85% per a l'Administració central», i vostè sap que hi ha la base imposable, l'aplicació de les tarifes, que ens dóna la quota íntegra, i després les deduccions i la quota líquida —la majoria devem fer declaració de l'impost sobre la renda, i ens ho sabem. Aleshores, quan s'arriba a la quota líquida, que és el que realment s'ingressa, i que a més, la variable d'esforç fiscal, en aplicació de la LOFCA, es refereix a la quota líquida, doncs per això, nosaltres, el més normal —i això es pot posar fins i tot en l'imprès, i n'havíem parlat—: 15% anirà a la Generalitat, 85% a l'Administració central.

Hi havia un altre sistema que és que, a partir de la base imposable, hi hagi una quota estatal i una quota autonòmica, de tal manera que al final s'arribi igualment a aquest repartiment. O bé hi ha un altre sistema —que a ells, en aquests moments, semblava que era el que els agradava més—: que «nosaltres reduïm les nostres tarifes de tal manera que ens plantem en un 85% de l'impost actual sobre la renda i vosaltres —comunitats autònomes— apliqueu, no un recàrrec —perquè la paraula aquesta ha quedat desautoritzada—, sinó un complement, que en aquest cas em sembla que seria del 17,5 sobre el 85, per obtenir finalment un 15%». I aleshores seria l'aplicació del recàrrec que, a més a més, el recàrrec —que quedi clar, perquè ho hem dit diverses vegades— ja no cal fer acord de finançament, ja el tenim per llei i el podem aplicar, no sobre el 15%, sinó sobre tot l'impost i altres impostos. Bé, aleshores, davant d'aquestes tres disjuntives, doncs, nosaltres ens definim per la nostra: el 15 i el 85, la que havíem dit sempre, i això després de tenir una reunió de la part catalana.

Aleshores, el tema d'aquest 15%, que de vegades no s'entén, és el següent: en l'acord del 86 —criticat fa uns moments per vostè— hi va haver una cosa molt positiva que tot hom reconeix, que es va dir: els tributs cedits a partir d'ara creixeran en funció de la despesa estatal equivalent, que és la norma general —i això és el creixement normatiu, que se'n diu—, i el que creixi per sobre serà de lliure disposició de les comunitats autònomes. Perquè, abans, els tributs cedits eren un ingrés a compte i, per tant, no tenies absolutament cap interès a exercir les teves funcions perquè, si no ingressaves gaire, després allò et venia de l'Estat. A partir d'aquell moment tu tens interès a fer inspeccions, a millorar la gestió. I això és el que ha permès una millora important de la Generalitat, del seu finançament: aquest creixement normatiu i, després, el creixement real dels tributs cedits. I això és especialment positiu per a Catalunya, i això, evidentment, les al-

tres comunitats autònomes ho saben i fan números. El 15% parteix de la mateixa filosofia, i aleshores la pregunta nostra: «escolta, farem un creixement normatiu per a aquest 15% i, després, un creixement real; i la diferència entre el creixement real i el creixement normatiu, doncs, és de lliure disposició». I aquí està... *(Pausa.)* Com? *(Pausa.)* Si n'hi ha, sempre hi ha un risc, escolti, i quan tens el concert econòmic també hi ha un risc; sempre hi ha un risc, amb els impostos; però hi ha una garantia de mínims, eh? Oh, no, escolti'm, és que si em diu que «si n'hi ha», aleshores no em faci el discurs de la responsabilitat fiscal. No me'l faci, no me'l faci; vull dir, o juga una carta o juga l'altra, i si vol..., aleshores que vinguin les transferències... D'acord.

Doncs, aleshores, és clar, quin és el nostre interès: és que el creixement normatiu sigui el més baix possible, i que el creixement real sigui el més alt possible. I aleshores el creixement normatiu hi ha moltes possibilitats... És clar, nosaltres diem que sigui el mateix del creixement general: la despesa estatal equivalent al PIB. Però es pot agafar la base imposable; es pot agafar la quota íntegra, o es pot agafar la renda disponible; diferents... I, és clar, cada comunitat autònoma ha anat a dir, perquè tothom ha fet els seus números, la que més li interessa, i el tema està aquí, i nosaltres hem definit que sigui el creixement del PIB, el PIB de cada comunitat autònoma, perquè ens sembla que és el més raonable. I aleshores, a partir d'aquell moment, tu has de tenir facultats d'incrementar la teva recaptació sense augmentar la pressió fiscal. I per tenir aquestes facultats, has de participar d'una manera efectiva en la delegació de l'Agència Tributària a Catalunya. I això està contemplat, i això és un pas que va més enllà de l'acord del 20 de gener; és a dir, la capacitat normativa dels tributs cedits; la capacitat normativa del tram del 15%; la garantia de mínims i aquest tema de participació eficaç, efectives, de les dues administracions en l'Agència Tributària, delegació d'Agència Tributària a Catalunya, que és el que permet de participar en les inspeccions i, per tant, de fer un esforç fiscal perquè l'evolució real del teu 15% vagi molt per sobre, al màxim que es pugui per sobre de l'evolució normativa.

Els números que hem fet surten relativament bé; jo no vull vendre aquí cap cosa extraordinària, però surten que representen una millora, que és el que a vostè li interessa. Ara, és clar, això s'ha de concretar. Això s'ha de concretar i, evidentment, hi ha hagut..., primer, hi ha la divisió a dins del partit del Govern de Madrid. Vostè sap que a partir de l'anunci del ministre d'Administracions Territorials i de l'anunci del secretari d'Estat d'Hisenda, el president d'Extremadura ha tornat a agafar una posició absolutament contrària en aquest tema en declaracions, etcètera, i el meu col·lega d'Extremadura també –per cert, ara l'han fet vicepresident, avui–, i estan en contra totalment d'aquest tema. I s'ha despertat, s'ha tornat a despertar –diguem-ne– aquests temes que, evidentment, per al partit del Govern suposo que el condicionen i el condicionen més en període electoral.

De totes maneres, jo he tingut dues reunions amb el secretari d'Estat, al qual li he exposat els nostres criteris, els

de la part catalana, majoritàriament socialistes i nosaltres, i també el suport d'altres grups i del PP, i aleshores..., bé, l'altre dia després de la convocatòria de les eleccions anticipades vaig parlar amb el secretari d'Estat d'Hisenda, el veuré probablement la setmana que ve per acabar de tenir una reunió sobre aquest tema, i ell diu que ell, abans de final d'abril fa arribar el seu informe al Govern sobre aquest tema de la cessió del 15% i sobre els temes de capacitat normativa que els he dit i que el Govern decidirà. Jo, és clar, jo segueixo «apretant» perquè això es decideixi, independentment de les eleccions, però sabem –perquè parlàvem de realitats– que les eleccions juguen un paper, i la situació està exactament tal com li explico a l'il·lustre senyor diputat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer la rèplica el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller, naturalment que nosaltres estem per la responsabilitat fiscal, quan jo he dit si n'hi ha és perquè, efectivament, segons com s'estableixi, entre la via normativa i la real pot haver-hi o no haver-hi diferències, segons com evolucioni l'IRPF, però en qualsevol cas –en qualsevol cas–, certament, nosaltres això ho considerem –i ho hem dit i ho repetim– positiu, però situat en el seu valor; és a dir, com un primer pas en aquesta via. I el que el senyor conseller no m'ha aclarit és realment on volem arribar, on volem anar. Nosaltres tenim una idea; l'hem exposat diverses vegades. Nosaltres volem arribar a un concert econòmic. Vostè em diu «sí, però...» Vostès ho plantegen això, doncs, en el termini d'uns anys, evidentment, perquè nosaltres volem fer propostes, intentem que siguin constructives i, per tant, que siguin realitzables, que s'hi pugui avançar.

Perquè no m'ha aclarit vostè el principal problema que jo li plantejo, que és si realment estem discutint ara un sostre o estem discutint un pas. Per què? Perquè totes les dades ens porten a la conclusió que per part del Govern i, fins i tot, per part d'algunes manifestacions que s'han fet per part del Govern de Convergència i Unió, sembla com que aquesta sigui una fita extraordinària. Hi insisteixo: no li donem més voltes. Jo la valoro positivament en el que representa, en el que comporta en el canvi qualitatiu. D'acord, però és aquesta la fita que nosaltres pretenem? Amb això pensa que resoldrem realment els nostres problemes de finançament? Perquè és clar...

I li dic això perquè jo he llegit unes declaracions del president de la Generalitat que diu –les tinc allà–: «Si no tenim la cessió del 15% Catalunya pot tenir greus dificultats financeres, el Govern de la Generalitat.» Home, vejam, això dóna la sensació que realment amb la cessió del 15% nosaltres incrementarem considerablement en quantitat els nostres ingressos. I això és el que, avui per avui, no és cert; pot evolucionar en aquesta direcció i sí que té elements de responsabilitat, de responsabilitat, d'autonomia, d'autogovern, els que diguem, però això. Realment, jo aquestes declaracions no les vaig entendre, li ho dic molt sincerament. Per

què? Perquè, si realment les nostres finances estan col·lapsades, és que no ens ho resoldrà la cessió del 15%. Primera qüestió.

Segona qüestió. També s'ha dit: «Escolti, Catalunya està discriminada.» I jo crec que quant al sistema de finançament, ho he dit, i vostè em diu: «Home, hi ha alguna cosa que vostè no me l'ha dit.» També hi ha molts altres aspectes negatius en els quals no he volgut insistir. També podríem comparar amb altres comunitats, podríem fer més números. És cert el que vostè ha dit, naturalment. Jo he citat unes quantes coses de les que, efectivament, hi havia en l'acord que no complien el que nosaltres plantejàvem, però si Catalunya està discriminada financerament, a qui ho hem d'imputar? Qui en té la responsabilitat? El Govern central, però vostès també. Vostès també perquè aquest és el resultat de la negociació que vostès han anat portant i, per tant, de la política que vostès han anat seguint i que, pel que jo he sentit, no pensen canviar.

No solament això sinó que, fins i tot, no m'ha dit..., bé, hi haurà realment per part del Govern aquesta cessió ara o...? Certament, nosaltres ens plantejem ja el compliment de la Moció del Parlament de Catalunya. Nosaltres ho demanem i ho demanarem: el compliment de la Moció del Parlament de Catalunya, efectivament, va ser una esmena del Grup de Convergència i Unió, però que va tenir el suport de tots els grups de la cambra i que, en qualsevol cas, és una moció del Parlament de Catalunya i, per tant, és una moció de tots nosaltres. I nosaltres pensem que ja s'hauria d'anar al compliment d'aquesta Moció, i aquesta Moció, certament és una moció prudent, que diu: «estudiar les noves formes de finançament de Catalunya sense excloure'n cap». No sé si el text és exactament aquest –segur que no ho és–, però, en qualsevol cas em sembla que es molt semblant i, si més no, la idea sí que és aquesta.

Per tant, anirem al compliment d'aquesta Moció perquè nosaltres ho demanem. Perquè nosaltres ho demanem i crec que tots plegats ja hem arribat a un punt en què això és imprescindible. Jo voldria recordar –i hi ha el senyor Ferrer que n'és testimoni– que amb el senyor Zabalza jo vaig tenir una discussió en el Senat, quan es va arribar al principi d'acord, i ell em va dir que això, pràcticament, es resoldria el mes de juny de l'any passat. Jo li vaig dir que em donaria per satisfet si això era el 31 de desembre –de l'any passat, parlo, de l'any passat. Per tant, crec que ens hem carregat de raó. Crec, per tant, que és de savis rectificar i que, naturalment, això no vol dir –com he dit abans– estripar res, vol dir continuar, però vol dir clarificar, i vol dir estudiar altres fórmules, vol dir anar avançant, efectivament. I jo ja sé el que opinen els presidents d'altres comunitats autònomes, que jo puc respectar totalment, però que, en qualsevol cas, no poden ser, ni han de ser els que marquin la política de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats. Gràcies, senyor conseller. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Conseller Alavedra, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats. Miri, senyor Fuentes, aquí els jocs de paraules ens els coneixem. Vostè diu: «Els presidents de les altres comunitats autònomes no marquen la política del Govern de la Generalitat de Catalunya», que és una frase que queda bonica, però que no té sentit –no té sentit. No té aquest sentit perquè jo no ho he dit, això. Jo he dit que les declaracions dels presidents d'altres comunitats autònomes poden condicionar la política de l'Administració central en el tema de la cessió del 15%. Per tant, no faci frases brillants, perquè no responen a la realitat del debat si volem que el debat sigui constructiu i positiu.

Jo li he dit això i aquesta és una realitat que vostè sap, perquè vostè va seguint les evolucions a través dels mitjans de comunicació com jo. Això és un fet que marca aquest tema, perquè el senyor Zabalza va dir «al juny»; segurament tenia voluntat de compliment, vostè va dir: «Em donaria per satisfet al desembre.» I el senyor Zabalza ha estat condicionat per problemes interns del partit que dona suport al seu Govern. Sí, no, a vostè li és igual, però no és igual, perquè el joc la política és això. Si a vostè li és igual, a mi m'és igual que li sigui igual. La política és això. Comprèn? I aleshores, això és el que ha passat i això són les realitats. I aleshores, per tant, aquí responsabilitat de l'Administració central. Li ho dic ben clar, i nosaltres seguirem negociant.

Primer pas: el sostre. Jo he intentat explicar-li-ho amb el tema d'Extremadura i de... Miri, el senyor Roca va fer unes declaracions dient: «Em sembla que aquest és un primer pas positiu.» L'endemà, drama. El nostre Congrés va fer una resolució dient: «El 100% de l'IRPF.» L'endemà va dir: «El Govern negociarà el 15%.» Vostè aquest joc ja l'entén, oi? Aquest joc l'entén. No cal que em digui: «Digui-ho clarament», perquè ja m'entén. Jo li dic al més clarament que sé, i probablement massa, pels efectes dels quals abans li he fet esment.

Miri, si jo com a conseller d'Economia pogués decidir com el conseller d'Hisenda basc l'exempció de l'impost de societats per deu anys per a les empreses que s'instal·lin a Euskadi, seria molt feliç. Només li dic això. Oi que vostè ho comprèn? Si vostè fos conseller d'Economia de Catalunya, també, i qualsevol diputat d'aquest Parlament que ho fos, també. Això està claríssim, però estem parlant d'una negociació i del que realment és possible dins del marc en el qual ens movem en aquest moment.

La Moció, compliment de la Moció. Miri, la Moció..., podem estudiar el concert, el concert solidari, definir quin és el concepte de solidaritat, perquè el concert solidari, en funció dels criteris de solidaritat que s'hi apliquin..., tornem a estar exactament a la mateixa. Tornem a estar a la mateixa. Si nosaltres recaptem els impostos, però hem de pagar moltíssim en concepte de solidaritat, tornem a estar amb insuficiència de mitjans econòmics, fins i tot el concert, en funció del contingent que s'aprovi o no, el concert és bo o dolent segons el contingent. És a dir, estudiar aquests temes els podem estudiar. Els podem estudiar abans de les eleccions? Després de les eleccions? No ho sé, no ho sé, però,

vull dir, a estudiar-los estem totalment d'acord, per tant, nosaltres seguirem insistint en el 15%, això també –això també–, i estudiarem tots els altres temes, i aleshores –ja ho he dit no sé quantes vegades–, si el partit de la majoria a Catalunya, si el principal partit de l'oposició defensen una mateixa tesi, si el Govern de l'Estat menys el Ministeri d'Economia i Finances està d'acord amb aquesta tesi, amb la cessió del 15%, falten polir detalls tècnics, que no són tan detalls, perquè l'evolució normativa o l'evolució real és el tema clau –és el tema clau–, i aquest tema encara no està resolt, i veurem, en funció d'aquesta evolució normativa i de l'evolució real, com va aquest tema. Pot anar bé, pot anar malament.

Sobre el tema de sostre, el primer pas. Miri, jo crec que si aquest sistema..., en política no es pot dir mai: «això es sostre», però si aquest sistema funciona bé, aquest sistema que hem de presentar com un sistema per a tot l'Estat, racional, que és el sistema d'Alemanya Federal, del Canadà i

dels països federals que funcionin, evidentment, si això funciona a nivell de tot l'Estat, això pot anar a més, per què no?, perquè serà molt bo per a totes les comunitats autònomes que els seus recursos vinguin molt més dels impostos que paguen els seus ciutadans que de les transferències de l'Estat.

Per tant, nosaltres, durant aquest temps que falta d'aquí a les eleccions, veurem l'informe que fa el senyor Zabalza, que eleva al seu Govern, veurem si aquest Govern pren la decisió –tant de bo– o no la pren, o espera per després de les eleccions i nosaltres seguirem, com sempre, insistint en aquest tema i estudiant en el moment que calgui, en el moment oportú, lluny de tot electoralisme, el tema de les diverses possibilitats de finançament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a les deu hores de demà se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les vuit del vespre.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta (2 volums). 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'acetat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIO

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

